

Nhiên tác giả

kẹo bạc hà cho tỉnh đầu

Nhiên tác giả

kẹo bạc hà cho tình đầu

Nhà xuất bản Phụ Nữ

Nhiên tác giả

kẹo bạc hà cho tình đầu

Nhà xuất bản Phụ Nữ

“KẸO BẠC HÀ CHO TÌNH ĐẦU”

Được xuất bản theo hợp đồng trao quyền sử dụng tác phẩm giữa Báo Tuổi Trẻ và Công ty TNHH Sách Phương Nam.

Mọi sao chép, trích dẫn phải có sự đồng ý bằng văn bản của Công ty TNHH Sách Phương Nam.

Tuyển tập những tác phẩm đoạt giải và được vào vòng chung khảo cuộc thi truyện ngắn của Tập san Áo Trắng 2013

Ký tên, đóng dấu, sao y!

• An Minh

- Giải ba -

Nếu tớ không gặp được cậu nữa thì sao? - giọng cô bé có vẻ lo lắng.

- Sao không? Chắc sẽ lâu hơn những lần tớ về nhà ngoại nhưng tớ sẽ về gặp cậu mà. Ngoéo tay nhé!

Cậu bé chìa ngón tay út ra trước mặt cô bé, chờ đợi.

- Ký tên! - cô bé cười, nhìn hai ngón út chạm vào nhau.

- Đóng dấu! - cậu bé nói tiếp khi áp ngón tay cái của mình vào ngón tay cái của cô bé.

- Và sao y!

Hai đứa trẻ xòe tay ra, lòng bàn tay chúng lướt qua nhau.

- Tớ sẽ về mà.

- Thật chứ?

- Thật!

Và đó là lời hứa của hai đứa trẻ mà không ai nghĩ sẽ được giữ lâu đến khi nào...

oOo

Cửa xe hơi đóng lại, chiếc xe lăn bánh. Hôm nay Như đi cùng sếp đến gặp đối tác. Nghe nói đối tác là người thích chơi golf nên nơi Như đến là sân golf ở ngoại thành.

- Tôi không nghĩ là sẽ gặp một cô gái ở đây.

- Vì sao? Tôi không thấy có quy định nào không cho phụ nữ vào sân golf mà.

Vị khách bật cười, tháo găng tay cho vào túi quần.

- Tôi không có ý đó. Chỉ là ngạc nhiên khi thấy cô thôi. Tôi tưởng buổi gặp hôm nay chỉ có cánh đàn ông với nhau.

- Vậy tôi có làm anh thất vọng không?

- Hoàn toàn không, ngược lại tôi thấy thú vị đấy chứ. Cô biết chơi golf không?

- Không, lần đầu tiên tôi đến một nơi như thế này.

- Nếu cô cho phép, sau này tôi sẽ dạy cô.

- Cảm ơn anh.

Đó là cuộc chuyện trò đầu tiên của Như và Quân. Anh là giám đốc chiến lược ở công ty đối tác, một công ty nắm trong tay vô số hợp đồng quảng cáo của những khách hàng lớn. Quân muốn mở rộng thị trường bằng cách sử dụng dịch vụ quảng cáo di động từ công ty của Như. Quân không khác lắm so với những gì Như hình dung về anh qua lời kể của sếp: năng động, bảnh bao, lịch thiệp như những doanh nhân khác từ nước ngoài trở về. Một người đàn ông như thế đương nhiên sẽ có sức hút đối với các cô gái. Nhưng Như không chú ý đến những điều này, cô chỉ cảm thấy ở Quân có nét thân quen nào đó khiến cô muốn tiếp xúc với anh nhiều hơn...

oOo

- Cô đang nghĩ đến chuyện gì mà có vẻ vui vậy?

Như giật mình, hơi ngượng vì có người phát hiện vẻ mặt ban nãy của cô. Quân vắt áo vest qua thành ghế, nói lỏng cà vạt. “Xin lỗi, cô không phiền chứ? Ở đây nóng quá”. Quân hỏi khi thấy Như chăm chú nhìn mình. Như lắc đầu, bối rối nhìn xuống quyển sách đang đọc dở, tự hỏi sao mình lại quan tâm đến nhất cử nhất động của một người mới quen như thế.

- Chúng ta gọi nước trước khi nói chuyện nhé. Cô muốn uống gì?

- Cho tôi nước sẵn đây.

- Trùng hợp thật. Tôi cũng thích uống thứ nước này. Ở Mỹ mỗi lần uống sẵn đây tôi phải chờ sẵn lắm đấy vì lâu lâu mới được gửi cho một gói.

Quân cười, gọi người phục vụ. Không ngăn được, Như lại nhìn anh. Như từng rất thích nụ cười của nam diễn viên chính trong phim *Chạng vạng* nhưng nụ cười đó không đem lại cảm xúc kỳ lạ như cách Quân cười với cô. Như buột miệng nói:

- Tôi cũng có một người bạn thích uống sẵn đây. Người đó đang ở xa, không biết khi nào quay về nữa.

- Rồi cô sẽ gặp lại người đó thôi mà.

- Nếu có gặp, chắc tôi cũng không nhận ra đâu. Hồi đó tôi còn nhỏ lắm. Bao nhiêu năm rồi, chắc đã thay đổi và khác nhiều lắm.

- Cô cứ yên tâm, trái đất tròn mà, không chừng sáng mai người đó sẽ đến gõ cửa nhà cô đấy.

oOo

Trời mưa như trút nước. Với thời tiết này, đi xe hơi còn ngại ra đường huống chi là đi xe đạp. Trời tối dần. Con đường sũng nước bên dưới loang loáng ánh đèn. Như áp mặt vào cửa kính, vẽ vu vơ lên mảng kính mờ đục vì hơi thở của mình. Bất giác Như đỏ mặt khi phát hiện chữ “Quân” lẫn trong những hình vẽ linh tinh đó.

Như nhìn quanh, chỉ còn mình cô trong văn phòng hơn chín mươi mét vuông. Hết giờ làm, mọi người đã về từ lâu. Ngay cả sếp cũng rời văn phòng trước khi trời mưa khoảng mười phút rồi. Không biết khi nào mưa mới tạnh. Như rời chỗ ngồi gần cửa sổ, trở lại bàn làm việc. Tiếp tục công việc còn dang dở là một cách giết thời gian có ý nghĩa trong lúc chờ đợi như thế này.

Điện thoại rung lên. Quân đang gọi, hẳn là anh xin lỗi vì không đến được đây

mà.

- Tôi nghe.

- Như à... - giọng Quân lẫn trong tiếng mưa - Cô xuống tầng trệt nhé, tòa nhà không nhận giữ xe đạp nên tôi không lên văn phòng được.

- Vậy là sao? Anh đang ở đâu?

- Phía trước tòa nhà. Cô xuống nhanh lên, điện thoại của tôi sắp hỏng vì nước mưa rồi đây.

Như vội vàng tắt máy, vội vàng khóa cửa rồi chạy đến thang máy. Nhìn con số hiển thị tầng lùi dần về số một, Như bật cười trước cái vẻ luống cuống của mình. Hi vọng là trời tạnh mưa.

Hơi mưa mát lạnh hắt vào sảnh tòa nhà. Xuyên qua những giọt mưa đan chéo nhau rơi xuống, Như thấy Quân cùng với chiếc xe đạp đang đợi mình ở cổng. Người bảo vệ đến gần Như, lịch sự hỏi:

- Cô cần tôi gọi giúp taxi không?

Như nhìn anh, mỉm cười lắc đầu: “Cảm ơn anh, không cần đâu. Nhưng... tôi có thể... mượn tạm chiếc ô của anh một lúc được không? Bạn tôi đang ở ngoài kia, mưa to quá”. Như chỉ tay về phía cổng. Người bảo vệ nhìn theo và cũng mỉm cười: “Thì ra là bạn của cô. Khi nãy anh ta muốn gửi xe để vào tòa nhà nhưng cô biết đó, quy định không cho phép”. Người bảo vệ đưa chiếc ô cho Như. Cô bước thoăn thoắt về phía Quân. Nhìn từ xa, không ai có thể thấy được niềm vui trên khuôn mặt Như khuất dưới chiếc ô đen khá lớn.

Quân mặc áo mưa màu xanh lá. Tóc anh bết lại vì nước mưa. Chắc là anh đã chạy ngược chiều mưa rơi khi đến đây. Quân nói ngay khi chiếc ô trên tay Như che cho cả hai người.

- Tôi không thích mặc thứ áo này, nhưng không thể gặp cô trong tình trạng một con chuột ướt được nên đành phải chịu vậy.

- Mưa to quá, sao anh còn đến đây?

- Tôi đã hứa sẽ đưa cô đi dạo bằng xe đạp mà. Tôi chưa khi nào thất hứa cả, nhất là với cô.

Như cúi đầu, tránh ánh mắt Quân.

- Anh có thể đợi mưa tạnh rồi đến cũng được mà.

- Tôi không thích để cô phải đợi.

- Nhìn xem, anh ướt hết cả rồi - mấy ngón tay Như chạm vào trán Quân, gạt đi những sợi tóc lòa xòa đầm nước.

- Xem như để bù đắp cho tình trạng ướt nhẹp của tôi hiện giờ, hãy đồng ý với tôi một điều nhé!

- Nếu tôi có thể...

- Rất đơn giản, chúng ta đổi cách xưng hô đi. Như không thấy cứ nói “cô, tôi” như vậy rất khách sáo và xa cách sao. Dù sao thì em cũng nhỏ tuổi hơn anh mà, đúng không?

Đó là lần đầu tiên Như dạo quanh thành phố với một người khác. Mưa ngớt dần, chỉ còn những hạt nước bé xíu lất phất bay làm buổi tối thêm lãng mạn. Khá lâu rồi Như mới được thanh thoi ngồi xe đạp nhìn ngắm phố xá thế này. Chiếc áo mưa xanh lá nằm ngoan ngoãn trong giỏ xe. Vì thế Như có thể trông thấy tấm lưng rộng của Quân. Anh mặc sơmi, đi sandal như một cậu học trò phổ thông. Nếu Như mặc áo dài trắng nữa thì hai người không khác nào đôi bạn vừa tan trường về. Suốt những năm phổ thông, Như toàn tự mình đạp xe đi về, chưa một lần ngồi phía sau một anh bạn nào cả.

Quân dừng xe trước cái quán nhỏ. “Mình vào ăn chút gì cho ấm nghe”. Như tròn mắt nhìn Quân, không ngờ anh cũng biết những quán ăn bình dân thế này. Hai tô phở nghi ngút khói được bung ra. Mùi phở thơm lừng làm quán nhỏ ấm áp hẳn lên.

- Em không cho thêm gia vị gì vào sao? - Quân hỏi khi Như nhúng đũa vào tô phở.

- Dạ không, tôi... à, Như... quen ăn như vậy rồi.

- Còn bao nhiêu điểm giống nhau giữa chúng ta nữa nhỉ? - Quân nháy mắt với Như - Anh cũng có thói quen không cho thêm gì vào phở đây.

oOo

Công việc tiến hành một cách thuận lợi. Sếp hài lòng khi dự án tiến triển tốt. Quân thường gặp Như để trao đổi về công việc. Cũng có những buổi gặp riêng, chỉ có hai người và không bàn bất cứ điều gì về dự án. Quân nói muốn nhờ Như làm hướng dẫn viên để anh biết nhiều hơn về thành phố này. Đôi khi Như cảm thấy có chút đặc biệt trong cách Quân nhìn cô, nói chuyện với cô, trong những cử chỉ quan tâm dù là rất nhỏ. Nhưng ngay sau đó, Như lập tức phủ nhận, cho rằng tất cả chỉ là cách cư xử của một chàng trai lịch thiệp mà thôi.

oOo

Sáng chủ nhật. Quán cà phê sách. Như tựa cằm lên thành ghế, ngắm mấy bông hoa cẩm tú tím biếc trên bệ cửa.

- Tặng cho cậu này - cậu bé dúi vào tay cô bé những bông hoa li ti màu tím.

- Dễ thương quá, tớ chẳng biết chúng tên gì.

- Hoa cẩm tú, mẹ tớ bảo thế. Cậu thích không?

- Có chứ.

- Sau này xây nhà, tớ sẽ trồng hoa này quanh bệ cửa cho cậu nhé.

- Thật không?

- Hứa đấy.

oOo

Bất giác Như cũng đưa ngón tay út lên khi nhớ về lời hứa năm nào. Ngón tay bất động trong dòng ánh sáng ấm áp của mặt trời buổi sáng. Như không biết ở chiếc bàn trong góc phòng, vị khách thứ hai của quán đang ngắm mình.

Sếp bảo Như đến tiễn Quân. Anh sẽ về Mỹ một thời gian. Như thấy buồn, cô đã quen với việc gặp anh mỗi tuần, quen với tâm lưng rộng khi anh chở cô dạo quanh thành phố, quen với cách anh gọi tên cô.

Máy bay cất cánh sau hơn ba giờ nữa, nghĩa là Như phải đến sân bay ngay lúc này nếu muốn kịp chào tạm biệt Quân. Như mở cửa, trước nhà cô là chiếc xe hơi của anh. Và Quân đứng đó, tựa lưng vào xe. Anh đưa tay chào Như:

- Anh muốn chở em đi bằng xe đạp, nhưng có hành lý nữa nên mình đi tạm xe này nghen.

Suốt đoạn đường đến sân bay, Như chỉ nói với Quân được một câu: “Làm việc với anh rất vui, hi vọng sẽ còn gặp lại anh”. Quân cũng không nói gì, anh trầm ngâm suốt đoạn đường. Có lẽ anh cần tập trung để lái xe, Như nghĩ thế.

Như đứng giữa sân bay. Cô nhìn quanh, có rất nhiều người đưa tiễn như cô. Khi xem những bộ phim tình cảm, cảnh Như không thích là lúc phải chào tạm biệt như thế này. Như thấy mắt mình nhòe đi.

- Ừm, Như à...

Quân hắng giọng, gọi tên cô. Như chớp mắt, giọt nước mắt chưa kịp rơi xuống đã tan ra. Như quay lại. Trên tay Quân là những bông hoa cẩm tú bé xiu.

- Tặng em.

- Tặng em? Sao anh biết em thích hoa này?

- Anh còn biết nhiều hơn thế. Em thích màu xanh lá, thích áp mặt vào cửa kính, thích đi chân trần trên cỏ.

- Làm sao anh...

- Em không thấy là chúng ta rất hợp nhau à?

- Em...

- Anh hứa với em nhiều điều và chưa khi nào anh thất hứa cả.

- ...

- Anh thích uống sắn dây, thích ăn phở không cho thêm gia vị nào. Em vẫn chưa nhận ra sao?

- Không thể nào..., là anh sao?

- Anh xin lỗi đã không về sớm hơn. Anh xin lỗi đã không nhận ra em sớm hơn. Nhưng anh đã hứa và anh đã trở về.

Giọt nước mắt lại đọng đầy mắt Như. Cô òa khóc như một đứa trẻ. Quân mỉm cười kéo Như về phía mình, dỗ dành.

- Nhưng anh lại sắp đi nữa - Như nức nở.

- Anh chỉ về đó sắp xếp công việc thôi. Anh sẽ về với em, lần này sẽ không lâu như thế đâu. Anh vẫn chưa trồng hoa cẩm tú quanh bộ cửa cho em mà.

Quân cúi xuống, nhìn vào mắt Như: “Anh hứa đấy!”.

Ngón tay họ lại chạm vào nhau, lòng bàn tay lại lướt qua nhau như thuở nhỏ. Ký tên, đóng dấu, sao y!

Yêu nhau sẽ lại về với nhau

• DƯƠNG HẰNG

Từ ban công vuông nhỏ xíu, thành lan can phủ kín bởi những chậu hoa đỏ, tím, vàng, cam, trắng, Ky nhìn ra rất xa. Thi thoảng, cô lại đưa tách cà phê lên nhắm nháp. Một ly cà phê thật đắng. Ky đã cố tình pha nó không một chút đường. Cô bạn của Ky từng bảo khi buồn tình chỉ tìm đến cà phê đắng là tuyệt nhất. Hôm nay Ky đã uống thử nó, đúng vào lúc cô sầu não nhất. Tình đắng và cà phê đắng. Chẳng phải đó là sự kết hợp tuyệt vời sao?

oOo

Nơi Ky đang ở là xóm trọ cũ của Kha, chính xác thì phòng Ky ở chính là căn phòng anh đã gắn bó hai năm. Xóm trọ tổ chức bữa tân niên và có gọi anh tới. Ky gặp anh hôm ấy là lần đầu. Anh đã xin phép cô cho anh vào thăm lại phòng xưa. Khi đôi mắt anh ngược nhìn lên bức tường và dường như đang cố nhớ lại một hồi ức nào đấy, Ky đã yêu ánh nhìn của anh. Cũng thật lạ, chỉ là một ánh nhìn buồn, chẳng phải hướng về phía mình, Ky biết anh đang nhớ về một bóng hồng trong quá khứ, vậy mà trái tim cô đã lỡ một nhịp. Trên bức tường có những dòng chữ nghiêng, Ky đã thuộc lòng. Cô đã từng chắc nịch đó là nét chữ của một người con gái, không ngờ đó lại là anh.

“Có khi nào tình đẹp mãi mà không hề đang dở? Yêu nhau sẽ lại về với nhau. Bởi hoa sữa vẫn còn thơm một làn tóc rối”.

Gần hai năm sống trong căn phòng trọ vền vẹn mười sáu mét vuông này, Ky đã ngỡ một cô gái nào đó đã nói hộ lòng cô. Ky từng có một mối tình đầu, đẹp mà buồn, có lẽ bởi dở dang. Bao lần Ky tự vấn lòng mình khi nhìn dòng chữ nắn nót trên bức tường, rồi nuôi hi vọng “Yêu nhau sẽ lại về bên nhau”. Khi tám thiệp hồng anh gửi từ Thanh Hóa tới Ky, cô như chết lặng. Niềm tin quá lớn bị sụp đổ. Dòng chữ kia không vực nổi Ky dậy khỏi một nỗi đau.

Kha bất ngờ quay lại, khiến Ky không kịp lảng ánh mắt mình đi chỗ khác. Bỗng nhiên Ky thấy ngượng. Hình như anh đang định nói gì đó với Ky, bắt gặp cái nhìn mê mải của cô, anh chợt quên mất. Ky vội vàng đi rót nước mời anh, lúc quay lại đã thấy anh đứng ngoài ban công. Những chậu hoa đỏ tím là của anh, Ky đã giữ lại nó. Đúng hơn là anh đã không mang nó đi theo. Nếu là Ky, bằng bất cứ cách nào, cô cũng sẽ đem những chậu hoa nhỏ xinh ấy theo mình.

- Em đến và không thay đổi cách bài trí căn phòng này sao? Cũng gần hai năm còn gì. Chắc không phải bởi bận bịu nên em chưa kịp thay đổi theo cách riêng của mình?

- Ban đầu em không chắc mình sẽ ở đây lâu dài. Lâu dần quen với cách bài trí này nên cũng không muốn thay đổi.

Khi Ky đến đây, mọi thứ dường như đã quen thuộc, và có một niềm tin mách bảo rằng rồi một ngày người con gái viết những dòng chữ kia sẽ quay lại, và có thể cô gái sẽ mang những chậu hoa đỏ tím đi. Ky muốn cảm ơn cô gái đã cho Ky nuôi một hi vọng nên giữ nguyên mọi thứ cũng là một cách trả ơn. Nhưng không ngờ đó lại là một chàng trai tóc nâu nhạt đang đứng trước mặt Ky lúc này.

Nắng mới đã lên, chiếu hắt vào những cánh hoa tím, đỏ mỏng manh, điệu đà như bờ môi thiếu nữ. Ky đang ngắm nhìn anh, rất gần trong khoảng vuông ban công nhỏ xíu. Trái tim Ky đang phập phồng, rạo rực.

- Ky thích chậu hoa màu nào nhất?

Không phải loại hoa, mà là màu hoa. Ky hơi bối rối. Đúng rồi, chúng cùng một loại hoa nhưng người tạo ra nó đã pha chế bằng cách nào đó để tạo ra năm màu sắc khác biệt nhau. Cô nói:

- Nếu thiếu một màu nào đó thì ban công sẽ không còn hoàn mỹ.

Ý nghĩ của Ky lúc này có chút... ích kỷ. Ky sợ anh bảo cô chọn màu hoa đẹp nhất, số còn lại anh sẽ mang đi hết.

- Chúng là mối tình đầu của anh đấy, Ky tin không?

Mấy anh chị gọi tìm Ky và Kha để chuẩn bị ăn tân niên, khiến cô thắc mắc hoài câu chuyện về mối tình đầu của anh với những chậu hoa năm sắc kia.

Buổi ăn tân niên diễn ra vui vẻ. Dường như khi Kha còn ở đây, anh đã chiếm được cảm tình của mọi người bằng sự cởi mở và nhiệt tình. Sau hôm ấy, đêm nào Ky cũng thao thức nhớ ánh mắt của anh khi nhìn lên dòng chữ trên bức tường màu vàng nhạt.

Ky có nghe chị phòng bên kể lại những câu chuyện về anh. Anh tên Kha, hơn cô bảy tuổi. Anh rời xa xóm trọ vì một người con gái. Anh đi vào Sài Gòn gần hai năm nay, mới về được nửa tháng. Ky thấy lạ, định hỏi chị về người con gái Kha yêu. Chị thờ dãi, khiến cô ngại ngần không hỏi tiếp.

Cuối tuần Kha thường ghé qua xóm trọ cũ, nên những cuộc hẹn vào ngày đó, Ky đều hoãn lại bằng mọi cách. Bởi anh ghé xóm trọ, kiểu gì anh cũng sẽ ghé phòng cô để tìm một hồi ức nào đó. Ky phải có mặt ở phòng để giúp Kha trở về quá khứ. Khi nghe thấy tiếng Kha từ phòng kế bên đang cười nói rôm rả với mấy anh cùng khu trọ, Ky đã hồi hộp lắm. Cô cứ ngược lên nhìn đồng hồ. Sợ lúc Kha bước vào, cô lại đang dở tay nấu nướng hay giặt giũ gì đấy.

Mỗi sáng thức giấc, việc làm đầu tiên của Ky là ngắm những chậu hoa của anh. Thật đẹp khi nó được đặt ở ban công này. Năng tỏa vào không quá gắt, đủ nhẹ để ánh sắc lung linh và rạng rỡ. Cánh hoa mỏng và bé, không thể chịu được ánh sáng mạnh. Ky bắt đầu mơ tưởng tượng ra cô gái của anh dịu dàng và mềm mại như những cánh hoa kia. Ky thích anh, thích cả mối tình đầu của anh nữa. Thật lạ, khi ngắm nhìn những chậu hoa Ky đều tưởng tượng ra cô gái trong mối tình cũ của Kha, nhưng cô không mấy may ghen tị. Cô có cảm giác người con gái ấy rất gần gũi, thân thuộc hoặc đã gặp đâu đó trong giấc mơ đẹp. Cũng có thể người con gái ấy đã hóa thân vào những chậu hoa nhỏ bé kia, gần hai năm Ky ngắm nghía và yêu chúng đến vậy, không gần gũi sao cho được.

- Nếu một ngày nào đó Ky chuyển đi nơi khác, Ky hãy gọi cho anh nhé.

Kha chìa ra tấm danh thiếp, Ky chần chừ. Ky biết anh muốn tới đây sống. Từ

ngày gặp anh, Ky chưa một lần có ý định chuyển đi nơi khác. Niềm vui bé nhỏ của Ky chỉ là mong cuối tuần được gặp anh. Ky tự hỏi nếu cô chuyển đi thì dịp cuối tuần khi cô trở về ghé thăm căn phòng này, anh có mở lòng chờ đón cô?

- Vâng ạ.

Ky cúi xuống, gương mặt thoáng buồn, lọn tóc bên phải buông xuống. Kha định đưa tay vuốt lọn tóc lên thì tiếng chuông điện thoại reo. Anh có việc phải đi gấp và không thể nói chuyện với Ky nhiều, đành hẹn cô hôm khác.

Cả tối đó Ky nhìn hoài vào tấm danh thiếp anh đưa, vài lần định gửi cho anh một tin nhắn, nhưng soạn thảo xong, cô lưu hết vào tin nháp. Cô không đủ can đảm. Ky đã trần trọc mãi chỉ vì cái tin. Cô đọc đi đọc lại trong hộp thư nháp, thì thoáng lại bật cười vì một cái tin ngô ngồ.

Sáng đã có người gõ cửa. Ky nghĩ chị ở phòng kế bên qua gửi nhờ chùm chìa khóa phòng như mọi hôm, cô nhòm người dậy, với tay kéo chốt cửa.

- Ky chưa dậy sao?

- Ồ, anh Kha, sao anh...?

Ky chợt nhận ra mình đang trong cơn ngái ngủ. Cô vuốt vôi mái tóc rối và thấy mặt mình nóng ran lên vì ngượng.

Trên tay Kha cầm một chậu hoa. Vẫn là loài hoa ấy, nhưng là hoa màu hồng phấn thật đẹp.

- Anh cầm chậu hoa qua gửi em chăm sóc giùm anh. Đợt này anh đi công tác xa, Ky giúp anh được chứ?

- Anh chỉ thích mỗi loài hoa này thôi ư? Anh định làm thành bộ sưu tập đủ màu à?

- Không. Chỉ có chậu hoa này là của anh, còn năm chậu hoa kia là của người ta.

Ky lờ mờ đoán ra “người ta” là mối tình đầu của anh, và cô gái đã tặng anh

những chậu hoa này. Anh ngược lên nhìn dòng chữ trên bức tường hồi lâu, ánh mắt ấy khiến Ky cũng buồn theo.

- Ky có tin điều đó không? - anh quay lại nhìn Ky và hỏi.

- Đã từng tin, nhưng giờ thì không anh ạ.

- Anh cũng không tin. Yêu nhau rồi, khi chia tay sẽ chẳng thể về bên nhau.

“Không tin sao anh còn viết nó ra, để rồi gần hai năm qua em cũng cứ tin theo nó mà nuôi hi vọng và cuối cùng đã ngã gục”. Ky đã định nói với anh thế đấy, nhưng rồi cô lại im lặng và nén tiếng thở trong lồng ngực.

oOo

Kha chào tạm biệt Ky và đi làm cho kịp giờ. Bỗng nhiên Ky giận Kha. Nỗi đau ngày nào như sống dậy trong một khoảnh khắc. Mọi tình đầu dang dở, Ky đặt hết niềm tin vào một câu nói để chờ đợi. Ngàn ấy sự chờ đợi, cuối cùng chính dòng chữ của Kha đã đánh gục Ky vào nỗi đau quay quắt. Ky đưa tách cà phê, uống một hơi cạn sạch. Thế là hết một cuộc tình đắng.

Ky nhớ lại câu chuyện hồi sáng, cô hết giận Kha và thấy thương anh. Có lẽ anh đã viết dòng chữ đó trước khi mọi tình tan vỡ. Và chắc anh đã đau hơn cô rất nhiều, khi chính dòng chữ mình viết ra lại đánh gục mình. Cô đặt tách cà phê xuống và ngắm nhìn chậu hoa màu hồng phấn anh mới mang đến. Một mảnh giấy nhỏ được gấp gọn đặt kín đáo bên trong chậu hoa. Ky vội mở ra. “Chiều nay Ky rảnh không? Hẹn Ky 6 giờ ở cà phê Mộc, 67 Hàn Thuyên.” Ky mỉm cười. Cà phê không đường, sao Ky liếm môi lại thấy có vị ngọt!

Có tiếng gõ cửa. Ky thoáng nghĩ là Kha quay lại, soi mình trong gương và vuốt mượt mái tóc, cô mở cửa. Một cô gái có gương mặt thanh tú và dịu dàng.

- Mình là người đã từng sống trong phòng này, có thể cho mình vào thăm một chút được không?

Cô gái bước vào phòng, ngược nhìn lên dòng chữ trên bức tường. Giống hệt Kha,

cô gái cũng bước ra ban công nhỏ và ngắm những chậu hoa. Ky hơi giật mình và hoang mang như mình vừa tuột mất khỏi tay một thứ gì đó quan trọng lắm.

- Chậu hoa này bạn mua nó ở đâu vậy? - Cô gái chỉ vào chậu hoa hồng phấn của Kha.

- Anh Kha đã mang nó tới - Linh tính mách bảo Ky phải nói ra tên Kha. Ky đoán cô gái ấy biết Kha. Và lúc cô gái ngắm nhìn những cánh hoa tím, đỏ kiêu sa trước ánh ban mai, Ky nhận ra cô gái có nét gì đó mềm mại tựa cánh hoa kia.

- Kha ư? Kha ở đâu? Bạn có thể cho mình biết anh ấy đang ở đâu không? - Cô gái hốt hoảng hỏi.

Ky có thể lờ mờ đoán ra cô gái ấy là mối tình đầu của Kha. Cô gái kể như đúng lúc ấy cô cần trái lòng mình.

- Những dòng chữ trên bức tường kia là mình đã viết ra khi chờ đợi một mối tình. Nhưng cuối cùng mối tình ấy đã kết thúc thật sự. Có lẽ chỉ một người còn yêu. Khi mình quay trở lại khu xóm trọ này, Kha đã sống ở đây. Mình và Kha đã yêu nhau. Có lẽ Kha đã rất đau khổ khi bị mình bỏ rơi.

Gương mặt cô gái đăm buồn. Ky đã hiểu Kha cũng đã một thời như cô, tin vào dòng chữ kia và ấp ủ một hi vọng. Hóa ra không phải là Kha đã viết nó. Cũng chẳng phải Kha đã trồng những chậu hoa kia. Một bàn tay xinh đẹp đã viết ra những dòng chữ nắn nót ấy.

- Quán cà phê Mộc, 67 Hàn Thuyên. 6 giờ chiều nay, Kha sẽ ở đó.

Cô gái nhìn Ky, đôi mắt lấp lánh niềm hạnh phúc tột cùng. Cô xách chiếc túi, vội vã chạy đi.

Có lẽ Kha sẽ gặp lại mối tình dang dở. Họ yêu nhau và cuối cùng cũng trở về bên nhau. Với Ky, Kha chỉ là một mối tình đơn phương và nó rất đẹp. Không phải vì dang dở, bởi trong trái tim Ky vẫn vẹn nguyên hình ảnh của anh. Ky thầm chúc anh hạnh phúc bên người con gái ấy. Ky nhìn lên dòng chữ trên bức tường vàng nhạt, trong cô đã có một niềm tin.

Sóng điện thoại trên đồi cao

• ĐÀO VĂN ĐẠT

Thiệt là chán như con gián! Tưởng chuyến đi này có một hay hai người nữ, ai dè nhìn kỹ trên xe chỉ có một mình tôi, xung quanh toàn là con trai của các trường khác.

Thôi kệ, nhiệm vụ là phải đi. Tôi ngồi thu lu mắt nhìn ra cửa xe cảnh vật cao nguyên đồi núi chập chùng, rừng xanh bạt ngàn đẹp như một bức tranh. Nhưng không làm cho đầu óc tôi nhẹ nhàng và lãng mạn được bởi những câu nói bông đùa sắc mùi “giang hồ” và “rừng rú” của đám con trai trên xe. Nào là: “Đêm trên đó chắc lạnh lắm, tìm một em cao nguyên nào ôm cho ấm hén tụi bây”, hay: “Con gái cao nguyên bốc lửa và chịu chơi hết mình, tình một đêm thì khỏi chê”. Rồi cả đám vỗ đùi cười ha ha. Tôi thoáng rùng mình, kéo cái áo khoác che kín đầu, ngay lúc này đây tôi ước mình có phép tàng hình để biến khỏi nơi đây sớm chừng nào tốt chừng nấy. Thế nhưng những câu chuyện muôn thuở của đám con trai cứ mỗi lúc một rõ ràng hơn, tôi cảm thấy mình quá nhỏ bé và mong manh trong mớ âm thanh “gai góc” và “độc địa” này. Không chịu được nữa, tôi quay vào tăng hắng một tiếng rõ to như thể chứng minh sự hiện diện của một người con gái trên xe, như muốn gửi một thông điệp rằng đề nghị đám con trai ăn nói lịch sự một chút. Thật không ngờ, sau tiếng tăng hắng đầy bản lĩnh ấy, đám con trai ý tứ bớt nói hơn, đầu đó trong xe còn vang lên một giọng nam cao hát bài *Bóng cây konia* nghe cũng lãng mạn. Nhưng không phải vì thế mà tôi bớt dè chừng, con trai bao giờ cũng bốc đồng, đề phòng là số một.

Suốt đường đi tôi vẫn ngồi giữ một khoảng cách an toàn, ghé kế bên tôi là một đứa con trai mặt còn non choẹt, trong cuộc đàm luận vừa rồi tôi để ý hẳn ít góp lời nên cũng khá yên tâm. Tôi tự cho phép mình thoải mái ngả đầu vào thành ghế, mắt mơ màng nhìn về phía không trung. Càng lên cao gió cao nguyên hào phóng lùa vào cửa xe tạo cho lòng người một cảm giác miên man thật dễ chịu. Bên tai tôi mớ

âm thanh hỗn tạp đã vơi đi, thay vào đó là tiếng chim hót trong veo từ đâu vọng về, trời đất cao nguyên bình yên và nhẹ nhàng như lời ru của mẹ đưa tôi vào một giấc ngủ chập chờn.

Tiếng sữa của bầu chó nghiệp vụ đồn biên phòng vang lên làm cho tôi choàng tỉnh giấc. Cái cảm giác đầu tiên của một người con gái ngủ quên trong môi trường toàn con trai là tự kiểm soát cơ thể mình coi có an toàn không. Bình yên. Tôi cười thầm kéo áo khoác kín thêm một chút nữa và ôm hành lý bước xuống xe. Một giọng nói ồn ồn thật khó nghe từ phía sau lưng vọng đến.

- Đi một mình hả cô em?

Tôi quay lại, một chiếc áo lính biên phòng lạ hoắc, gương mặt không chút gì thể hiện của sự đón tiếp nồng hậu. Tôi hơi khó chịu trả lời:

- Một mình không được sao?

Anh ta cười, một cái cười nham nhở sao mà đáng ghét.

- Được chứ, nhưng tôi hơi ngại môi trường trên đây không tốt cho con gái thôi.

Tôi trả lời không lấy gì thiện cảm:

- Cảm ơn lòng tốt của mấy người!

Hắn không chút galăng xách hành lý giúp tôi mà còn trơ mặt ra cười, trong mắt tôi, cái cười của hắn không những đáng ghét mà còn mang một chút khô khan, bủn xỉn và xấu không chịu nổi.

Tôi cắn môi cố nén đi cái giận đang dâng trào trong tôi. Tôi giận hắn ư? Không, hơi sức đâu mà giận người dung, tôi đang giận tôi phải chi hôm qua nghe lời nhỏ bạn đi với nó về miền Tây thì đâu đến nỗi nào. Nhưng xét cho cùng cũng tại tôi muốn chinh phục vùng đất mới nên nhận lời mời của ban tổ chức đi thử một chuyến về cao nguyên. Vả lại nhà trường tin tưởng nên mới giao trọng trách cho tôi làm người đại diện đi giao lưu với đoàn viên lính biên phòng. Trước khi đi trong đầu tôi lúc nào cũng nghĩ người lính chắc là hào phóng và mến khách lắm, nhưng

ngược lại giờ đây trước mặt tôi người lính này làm cho những suy nghĩ ấy trong tôi tan biến mất. Tôi cúi đầu đếm bước đầy thất vọng.

Vào doanh trại anh chỉ huy đón tiếp tôi có vẻ thân thiện và trân trọng hơn. Lúc này tôi mới chợt nhận ra anh lính ra xe đón tôi lúc nãy là một anh lính “quèn”, hèn chi cách đón tiếp và cư xử cũng từ đó “quèn” theo. Anh chỉ huy còn dọn sẵn cho tôi một căn phòng tuy không cao cấp lắm nhưng cũng ổn đối với một người con gái lạ như tôi.

Sau buổi văn nghệ giao lưu, ban chỉ huy mời những đoàn viên của các trường trong đó có tôi vào đại sảnh của doanh trại dự buổi phát giải thưởng cuộc thi viết: “Học tập và làm theo tấm gương đạo đức Hồ Chí Minh”. Trong hội trường ghế xếp từng hàng hai cái song song, không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà hần lại ngồi sát bên tôi. Thật là xui xẻo, định đổi chỗ, nhưng chương trình đang chạy tôi đành ngồi im buông một tiếng thở dài khó chịu. Khi anh lính dẫn chương trình xưng tên người đoạt giải ba, tôi thấy hần vỗ tay thật lớn, gương mặt phấn khởi, nụ cười rạng rỡ, thế nhưng trong ánh mắt tôi nụ cười kia vẫn mang âm hưởng của một cái gì đó nham nhở, khó gần và xấu đến không chịu nổi. Đến khi người ta tiếp tục nêu tên người đoạt giải nhì, tôi thấy hần đưa tay thật cao vỗ liên hồi có vẻ khoái chí. Người đoạt giải ngồi phía bên tay trái cách chỗ tôi và hần ba hàng ghế cũng đứng lên vui mừng cúi đầu chào khán giả, có ai đó bắt tay chia sẻ rất hào hứng. Lúc này nhìn hần có vẻ bị cuốn hút hoàn toàn vào chương trình mà quên hần tôi đang ngồi kế bên, nên hần thoải mái hò hét, đập bàn ầm ầm. Linh cảm của người con gái báo cho tôi biết những loại người bốc đồng như thế này cần phải tránh xa. Nghĩ vậy, tôi ngồi xa hần ra một chút, bịt lỗ tai lại như không muốn nghe tiếng hét vô ý thức của hần. Khi hội trường lắng xuống, tôi nghe anh lính dẫn chương trình nói to trong micro: “Và sau đây là người đoạt giải nhất. Thưa các bạn, người đoạt giải nhất trong cuộc thi này là một anh lính trẻ mới nhập ngũ và tình nguyện lên phục vụ tại đồn biên phòng của chúng ta được một năm, đó là anh Bùi Hoàng Nam”. Bất ngờ tôi thấy hần đứng lên đưa hai tay dang rộng, đôi mắt như sáng bừng vì niềm vui sướng đến tột đỉnh. Bất thình lình quay qua ôm tôi và nhấc bổng tôi lên cao. Bị ôm một cách sỗ sàng và quá bất ngờ tôi la oai oái vội vàng tháo cánh tay của hần ra. Hần cúi người chào khán giả và quay qua nói nhỏ với tôi:

- Xin lỗi bạn vì tôi quá vui mừng, lần đầu tiên mình được giải, mà bên tôi lại không có ai ngoài bạn nên rất mong bạn thông cảm cho hành động nông nổi vừa rồi.

Đêm đó, mọi người ai cũng thấm mệt nên ngủ rất say. Riêng tôi thì không tài nào chợp mắt được phần vì cái rét cao nguyên như đùa cợt với gái thị thành, phần vì dư vị của cái ôm vô tình của hắn. Cho đến bây giờ tôi mới cảm nhận đầy đủ cái ôm lãng xẹt và vụng về kia. Nó không hề mang một chút tình cảm, càng không phải một cái ôm trêu mến yêu đương giữa trai và gái mà cái ôm chặt đến cháy lòng kia mang một thông điệp như chia sẻ sự vui mừng một cách chân phương của hắn. Tôi thừa hiểu điều đó, thế mà không hiểu sao đầu óc tôi bắt đầu nghĩ nhiều về hắn, tìm tôi như lỗi nhịp khi nghe ai đó nhắc đến cái tên Bùi Hoàng Nam.

Càng về khuya không gian đại ngàn thêm huyền bí, đâu đó trong rừng thẳm có tiếng kêu của thú rừng tìm bạn nghe tha thiết làm sao. Tôi bước xuống vũng, định đến chỗ anh chỉ huy mượn tạm cái mền đắp thêm cho đỡ lạnh, nhưng chân tôi vừa chạm đất thì đụng phải một vật gì đó mềm mềm nhòn nhòn, tôi hốt hoảng rút chân lại một cách lẹ làng. Hành động của tôi nhanh nhẹn như mèo thế mà không hiểu sao lũ chó nghiệp vụ lại biết được, chúng hực lên một tiếng rồi sau đó cả bày sủa liên hồi. Tôi hơi lúng túng vì đã làm mất giấc ngủ của mọi người, bỗng tôi nghe trong doanh trại tiếng của hắn la bày chó “im coi nào!”. Sau tiếng la như mệnh lệnh của hắn, bày chó lập tức im phăng phắc. Chất giọng con trai ấm áp như làm cho đêm rừng bớt đi cái lạnh thấu xương. Tự nhiên đâu đó trong tôi rộn lên một thứ tình cảm rất lạ nữa như muốn đến bên cái giọng ấm áp kia trò chuyện cho đỡ lạnh, nửa lại muốn chui vào chăn ngủ cho thật sâu để quên đi những thứ suy nghĩ lộn xộn về hắn... Một hồi lâu nghe cổ họng mình khô khốc, tôi mon men đến bên vòi nước. Vì không muốn làm phiền mọi người nên tôi không mở đèn, và lại hồi chiều nghe anh chỉ huy tâm sự anh em ở đây xài điện bằng năng lượng mặt trời nên hạn chế tối đa. Trời tối đen, lợi dụng ánh sáng mờ nhạt của trăng hạ tuần tôi lần tay tìm van nước, lúi húi thế nào mà tôi làm cho van nước rơi ra khỏi ống, thế là nước từ trên bồn cao xả xuống ào ào làm ướt sũng cả người tôi. Quá bất ngờ, tôi lúng túng không biết phải làm sao, nửa vì sợ nước chảy như vậy sáng mai anh em không còn nước xài, vì nước ở đây khá hiếm, nửa lại giận mình sao mà vụng về. Tôi làm liều định kêu ai đó

cầu cứu thì bỗng nhiên vòi nước ngưng chảy, kèm theo là tiếng của hấn đầu đó nghe ồn ồn mà thật êm tai:

- Đừng sợ, có tôi đây! Ôn rồi.

Rồi hấn lấy hộp quẹt bật lửa lên nhìn thấy tôi đứng co ro như con mèo ướt, hấn liền cởi phẳng cái áo đang mặc choàng qua người tôi rồi nói:

- Mặc thêm vào đi, trời lạnh lắm!

Không hiểu sao lúc đó tôi ngoan ngoãn làm theo lời hấn một cách không đắn đo, hệt như hành động của một người có lỗi. Khoác cái áo lính dày cộm của hấn vào người, tôi nghe tim mình dường như ấm lại. Một mùi gì đó rất lạ từ chiếc áo tỏa ra làm cho nổi lo lắng cô đơn của người con gái giữa đại ngàn vơi đi rất nhiều, như một cái máy tôi riu riu bước theo hấn vào đại sảnh. Thấy hấn cởi trần trong cái lạnh như cắt da thịt, tôi ái ngại nói:

- Thôi bạn lấy áo mặc đi, tôi về phòng thay đồ khác, trời lạnh vậy cởi trần không tốt đâu!

Hấn nhìn tôi cười:

- Không sao tôi quen rồi, bạn cứ choàng áo của tôi đi khi nào về phòng thay đồ khác, sáng mai trả lại tôi cũng được mà. - Hấn nhìn tôi lại cười!

Thú thật từ lúc gặp gỡ đến giờ tôi mới cảm nhận một cách trọn vẹn nụ cười của hấn. Chẳng lẽ người nghĩa hiệp bao giờ nụ cười cũng có sức mạnh cuốn hút con gái? Hay tại tôi lúc nào cũng xem hấn như một anh lính quèn nên không nhìn kỹ nụ cười đẹp đến chết người kia? Thật lạ, tự nhiên tôi cảm thấy mình nhỏ bé trước hấn quá chừng. Tôi áp úng nói lời cảm ơn bằng một từ xưng hô mà bất cứ người con gái nào khi phải lòng người con trai vẫn thường dùng “Anh và Em”. Tôi thấy gương mặt hấn rạng rỡ hấn sau từ xưng hô đó, thôi kệ, trong hoàn cảnh này cũng cần cho hấn có chút tự đại. Tôi hỏi:

- Ở trên này sóng điện thoại chập chờn, vậy muốn liên lạc với nhau mấy anh làm bằng cách nào?

- Chúng tôi thường liên lạc bằng bộ đàm, còn điện thoại khi cần nói chuyện với ai đó ở miền xuôi chúng tôi phải leo lên ngọn đồi kia, tuy sóng rất chập chờn nhưng xài được. Thôi bạn về phòng đi, kéo lạnh. - Hấn lại nhìn tôi cười.

Trời, sao hấn luôn có nụ cười trên môi? Lần này linh cảm của người con gái lại báo cho tôi biết con trai hay cười là người quân tử... Tôi mặc cái áo lính của hấn về phòng và mang luôn nụ cười quân tử đẹp đến mê hồn kia vào trong giấc ngủ.

Tiếng gà rừng gáy te te làm cho tôi tỉnh giấc. Nghe anh chỉ huy thông báo với cả đồn vì có công tác đột xuất nên đồng chí Bùi Hoàng Nam đã về tăng viện cho đồn biên phòng 779 từ lúc tờ mờ sáng. Tôi ngỡ ngàng vội ôm cái áo lính chạy ra, anh chỉ huy nhìn thấy liền trao cho tôi mảnh giấy nhỏ xíu và nói: “Trước khi đi Nam có gửi cái này cho cô”. Tôi mở ra xem, hấn ghi:

“Vì công tác đột xuất nên tôi vội đi mà không gặp lại bạn được. Trước lúc đi tôi có dự định ghé qua phòng chào bạn một tiếng nhưng thấy ngủ say quá nên không nỡ làm bạn thức giấc. Coi như tôi đã trả nợ cho bạn cái ôm vô tình lúc trao giải rồi nhé! Vì bạn đã ôm cái áo của tôi ngủ một cách ngon lành. Chúc bạn luôn thành công trong cuộc sống!”

Bùi Hoàng Nam”

Tôi nghe sóng mũi mình cay cay, cảm giác hụt hẫng lan dần khắp cơ thể. Không có được cuộc chia tay với hấn nên mọi thứ giờ đây đối với tôi như hồi hận, cảm giác tiếc nuối hết như một người bị trễ chuyến tàu. Có thể hấn trả nợ tôi cái ôm vô tình trong đêm trao giải kia, nhưng tôi còn nợ hấn cái áo chinh nhân đã làm ấm trái tim người con gái trong đêm núi rừng lạnh giá mà không biết đến bao giờ tôi mới gặp lại hấn để trả món nợ này.

Những buổi chiều gió lộng nơi thành phố, tôi ngồi một mình trên ban công lòng buồn man mác. Mân mê cái điện thoại trong tay tôi muốn gọi cho hấn và nói chuyện nhiều lắm. Nhưng tôi sợ không biết giờ này sóng điện thoại trên đồi cao nơi đồn xa kia có còn chập chờn mà tìm bắt tín hiệu của tôi không? Bởi từ khi biết nhau chỉ có tôi là trăn trở, bận rộn với thứ tình đầu ngọt ngào và dịu êm này. Chứ đối với

hắn, một người con trai nơi đầu sóng ngọn gió, liệu có cảm giác cay nồng khi môi tình đầu đã xa... Quay mặt vào trong nhà, cái áo lính treo trên tường như vẫn còn ngai ngái một thứ mùi rất lạ mà tôi không thể nào quên.

Đi giữa mùa đông

• ĐÌNH QUANG

- Giải khuyến khích -

Tôi lững thững bước ra khỏi quán rượu khi bữa tiệc đã tàn. Hơi men làm tôi chuẫn choáng. Gió lạnh thổi thốc vào mặt buốt giá. Gió lì lợm quẩn quanh như muốn cào rách hai lá phổi. Tôi rùng mình, đầu bỗng đau như búa bổ. Chợt thấy trong người khó chịu, tôi vội vã chạy tới góc cây gần đó khi trong người vẫn còn một chút tỉnh táo và lịch sự. Tôi nôn thốc tháo tất cả những thứ có trong dạ dày. Vị đắng ứ đầy cổ họng. Người tôi run lên bần bật. Tôi gục đầu vào thân cây ngồi một lát cho tỉnh rượu.

Trời càng về khuya càng lạnh. Phố âm u trong làn sương trắng mỏng manh. Tiếng xe cộ thưa dần. Tôi không nhớ mình đã ngồi đó bao lâu nhưng khi tỉnh lại đã thấy người trong quán lục tục đóng cửa. Tôi đi dọc vỉa hè vẫy xe. Nhưng vô vọng. Có lẽ giờ này họ đang êm giấc bên vợ con cả rồi. Lăn túi tìm điện thoại. Cũng chẳng thấy đâu cả. Tôi ngồi bệt xuống vỉa hè. Mệt mỏi. Trong tôi như có trăm ngàn con côn trùng đang cắn xé. Ánh đèn xe lướt qua tôi loang loáng. Bụi đường và khói xe bốc lên từng đám theo gió b□c tấp vào mặt tôi khô rát. Gió vẫn rít lên từng hồi, cái lạnh đã ăn vào tận xương. Mắt tôi nhòa đi, người rã rời muốn đổ gục xuống đường. Đúng lúc ấy, một giọng nói ấm áp vang lên:

- Anh làm sao vậy? Ngồi xuống đây sưởi một lát cho ấm đã!

Tôi căng mắt ra nhìn, thấy loang loáng một chậu than đỏ rực. Tôi vội vã ngồi thụp xuống mà chưa kịp thấy rõ mặt chủ nhân. Tôi cuộn mình như một hòn đá tảng, đầu gục trên hai gối mỏi mệt. Hơi ấm tỏa ra làm tôi tỉnh dần. Có tiếng nổ lách tách bên tai. Tôi ngẩng đầu lên nhìn. Một đôi tay uyển chuyển đang lật giở những củ khoai lang thơm phức. Một khuôn mặt trái xoan nghiêng nghiêng thôi lửa.

Tôi ngỡ ngàng trước người con gái ngồi đối diện. Em đẹp một cách dung dị. Tôi ngỡ như mình đang mơ. Tôi cố nhìn lại thật kỹ xem có phải mình nhìn nhầm không. Nhưng đúng là tôi không mơ. Em ngồi bên bếp than, khuôn mặt rạng rỡ, lấm tấm vài giọt mồ hôi. Lọn tóc bồng bênh trước mặt như những sợi khói chiều. Tôi ngẩn ngơ như kẻ mất hồn. Còn em bối rối vì cái nhìn của tôi:

- Sao anh nhìn em lạ vậy?

- À ... anh xin lỗi. Tại vì em... em...

Tôi ngắc ngứ không biết nói gì. Quả thực lúc đó tôi cũng không hiểu tại sao mình lại như vậy. Thường ngày, tôi luôn tự hào về tài tán tỉnh phụ nữ của mình. Nhưng giờ đây đối diện với em, mọi ngôn ngữ dường như bế tắc. Có lẽ tại hơi rượu vẫn còn ngập ngụa trong tôi. Em cười hiền, gỡ rối cho cả hai:

- Lúc này anh bị trúng gió thì phải? Trời lạnh thế này, sao anh không về nhà mà nghỉ? Say rượu đi ngoài đường nguy hiểm lắm!

- Anh đi tìm taxi.

Tôi thều thào trả lời em. Đầu vẫn ong ong như có ai đánh trống. Im lặng một lát, giọng em lại vang lên ấm áp:

- Giờ này ít xe lắm. Anh cứ ngồi nghỉ cho đỡ mệt! Khi nào có xe em gọi cho.

- Cảm ơn em... - Tôi lí nhí trong miệng.

Men rượu làm tôi rã rời. Gió vẫn ào ào thổi tới. Ngồi bên bếp than mà tôi vẫn chưa hết lạnh.

- Anh uống đi cho đỡ mệt! Trà nóng đây!

Em cầm cốc nước trên tay đưa ra trước mặt tôi. Tôi đón lấy, đưa lên miệng nhấp một ngụm. Tôi ngạc nhiên khi thấy có vị chua chua ngọt ngọt ở đầu lưỡi. Một mùi thơm dịu nhẹ khi tôi hít thật sâu vào lồng ngực. Thật dễ chịu! Bỗng thấy trong người nhẹ nhõm hơn. Tôi chưa kịp hỏi thì em đã lên tiếng:

- Ngon không anh? Em cho thêm một chút nước sấu ngâm vào trà đây. Nó sẽ giúp anh tỉnh táo hơn. À, anh ăn khoai nướng không?

Tôi thật sự ngỡ ngàng vì sự ân cần của em. Cho dù tôi biết có thể em làm vì công việc buôn bán của mình. Nhưng tôi vẫn cảm thấy trong lòng băng khuâng. Một cảm xúc khó tả nhen lên mỗi khi bắt gặp ánh mắt em.

Những củ khoai nướng làm tôi đỡ mệt hơn. Gió vẫn đuổi nhau dọc theo dãy phố. Nhưng tôi không còn thấy lạnh nữa. Em cời than cho lửa cháy lên. Tôi nhìn rõ mặt em hơn. Em bình dị trong bộ quần áo công nhân màu cơ ủa. Tôi ngạc nhiên vì giữa phố phường đông hội mà vẫn có một người con gái chân quê mộc mạc đến như vậy. Không biết có phải tại trong tôi vẫn còn hơi rượu? Hay tại ánh lửa hồng làm em đẹp hơn trong đêm đông này?

Đêm đã v□ khuya. Lúc này, chỉ còn tôi và em trên con phố dài. Không gian như lắng lại. Thoang thoảng đâu đây mùi hương hoa sữa cuối mùa.

- Em tên gì? - Tôi khẽ hỏi.

- Em là Lan. Hoa của núi rừng ấy!

Tôi mỉm cười trước câu trả lời hóm hỉnh của em.

- Anh là Quang. Tức là ánh sáng ấy! Chắc em không phải là người thành phố?

- Vâng. Em lên đây m□y năm r□i! Ban ngày em làm bên xưởng dệt...

Giọng em nghẹn lại. Hai mi mắt rủ xuống, trầm tư. Dường như cả tôi và em đều nhận thấy một sự đồng cảm vu vơ. Hình như là sự gặp gỡ tình cờ của hai tâm hồn đang lạc lõng giữa đêm đông. Mới gặp thôi mà như đã quen nhau lâu l□m r□i.

Đêm hôm ấy, tôi không sao ngủ được. Cứ nhắm mắt lại, khuôn mặt em lại hiện ra. Em mỉm cười rạng rỡ nhìn tôi. Nu cười □y khi□n tim tôi như nghẹn lại...

Tôi bám trụ lại thành phố để thực hiện giấc mơ đổi đời. Tôi cặp với Hương -

con gái ông tổng giám đốc một công ty xây dựng. Sự nghiệp của tôi ngày càng thuận lợi. Và cái giá mà tôi phải trả cho điều ấy là trở thành con rối trước mặt người yêu, thành một kẻ giả tạo trước mặt mọi người. Tôi dần quen với những mưu mô, toan tính, những mảnh khoe, nịnh bợ, xỏ xiên... Nhiều khi đứng trước gương, tôi bỗng giật mình vì thấy mình đổi thay quá nhiều. Tôi hoang mang và run rẩy trước những dự định trong tương lai.

Những hôm sau, tôi tìm cách từ chối những cuộc nhậu hoặc cố gắng ra về thật sớm để đến chỗ em vẫn ngồi bán khoai. Em vui vẻ trước sự có mặt của tôi. Tôi giúp em vài việc vặt những lúc đông khách. Còn khi không có ai, tôi và em lại tiếp tục những câu chuyện dang dở từ ngày hôm trước. Tôi không ngần ngại kể cho em về cuộc sống của mình. Em cũng vậy. Em thông cảm và luôn động viên tôi hãy sống tốt hơn.

Hơn một tháng trôi qua, tình cảm của tôi dành cho em cứ lớn dần lên. Em làm tôi thấy lại hình ảnh mình ngày xưa. Nghị lực và hoài bão. Bên em, tôi luôn cảm thấy bình yên và ấm áp. Và tôi yêu em từ lúc nào không hay. Ngày nào không nhìn thấy em, tôi nôn nao bồn chồn không dứt.

Một đêm kia, tôi leo đèo theo em về tận cổng nhà trọ. Đợi lúc em sắp vào nhà, tôi vội nắm tay em thủ thỉ:

- Lan! Yêu anh nhé!

Em bối rối vịn tay vào cánh cổng. Gió lạnh thổi vun vút nhưng tôi vẫn thấy tai mình nóng bừng. Có lẽ tôi hơi vội vàng. Chúng tôi quen nhau chưa lâu. Nhưng tôi tin ở tình cảm của mình. Với tôi như thế là đủ. Và tôi cũng tin ở em. Nhưng em không trả lời. Đôi má ửng đỏ, em vội vã bước đi.

Mấy ngày liền, tôi không tìm em nữa. Tôi muốn cho em thời gian để suy nghĩ. Và cũng cho mình thời gian để có thể lắng lại xem liệu mình có vội vã quá không. Cho đến một đêm khi tôi đến chỗ lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau, thì em đã không còn ở đó nữa. Mọi người bảo em không đi bán đã mấy hôm nay rồi. Tôi lo em bị ốm nên đến nhà trọ tìm. Nhưng em không còn ở đó nữa.

Tôi cứ chờ, chờ mãi. Cho đến khi mùa đông qua em vẫn không quay lại. Tôi xót xa khi chưa một l□n hỏi địa chỉ nhà em. Tôi hoang mang không hiểu tại sao em lại lìa xa tôi. Em đi mà không giải thích một lời.

Không lâu sau đó, tôi cũng chia tay Hương - con gái ông tổng giám đốc. Tôi thấy quá mệt mỏi với cuộc sống giả tạo này rồi. Tôi muốn được giải thoát. Đó là điều mà tôi muốn làm từ lâu lắm rồi.

- Vì con bé nhà quê ấy à? - Hương xia xối.

- Ừ...

Tôi lạnh lùng bước đi trước cái nhìn tức tối của Hương, thấy trong người thanh thản.

Tôi bị chuyển xuống làm giám sát công trình. Vất vả thật nhưng tôi vẫn thấy vui. Tôi có thể thực hiện được những điều mà mình từng ấp ủ. Và tôi lao vào công việc để quên đi hình bóng của em. Nhi□u năm trôi qua, con tim tôi không còn đau đớn khi nghĩ về em nữa.

Nhưng mỗi khi có dịp về thành phố, tôi lại ghé qua chỗ em hay ngồi nướng khoai. Tôi thường ngồi một mình dưới gốc cây nơi tôi và em gặp nhau lần đầu tiên. Và thấy lòng chợt tái tê. Em bước qua đời tôi như một cơn gió nhẹ. Nhưng nó đã làm xao động cả cuộc sống của tôi. Để tôi cứ mãi đi tìm bóng hình em trong những cơn gió đông về.

Một lần, tôi đến nhà trọ của em, bà chủ đưa cho tôi một cuốn sổ đã ố vàng. Bà nói tìm thấy dưới đáy tủ khi dọn phòng. Tôi vội mở ra xem. Đó là những dòng nhật ký em viết. Trong đó có cả cho tôi. Những dòng chữ không đều đặn như nhòe đi.

“Ngày... tháng... năm...”

Thật sự em đã rất vui mừng khi nhận được lời tỏ tình của anh. Em yêu anh rất nhiều. Nhưng em xin lỗi vì phải rời xa anh. Đừng trách em anh nhé!

Em xin lỗi! Em không muốn vì em mà anh phải đánh đổi cả sự nghiệp, ước

mơ của mình. Có thể anh yêu em cũng chỉ vì một chút yếu lòng. Đừng giận chị Hương anh nhé! Chị ấy cũng chỉ muốn tốt cho anh thôi.

Tạm biệt anh. Quên em đi. Và hãy sống thật tốt!”.

Tôi ân hận vì đã để mất em. Đó là sai lầm lớn nhất trong đời tôi. Em đã cho tôi hiểu được giá trị của hạnh phúc, biết thế nào là tình yêu đích thực. Cho dù điều ấy đã quá muộn màng.

Tôi vẫn đi làm công trình ở những miền xa xôi, để tự tay xây lên những cây cầu nối hai bờ sum họp, để những đôi trai gái yêu nhau không phải đợi đến mùa con nước cạn mới được gặp nhau. Và sau khi chứng kiến niềm vui của mọi người, tôi lại ra bờ sông, một mình gặm nhấm nỗi cô đơn. Tôi yêu mùa đông hơn bởi đó là khi tôi có thể ngồi hàng giờ trong gió rét, để trái tim lạnh giá hơn, không còn biết đập loạn nhịp khi đứng trước một ai đó nữa.

Vĩnh biệt thú bông!

• ĐỖ AN

- Giải nhì -

Đồng ngã lăn xuống nệm, mắt khép chặt lại càng thấy bóng dáng Thụy hiện ra rõ rệt. Cứ ngỡ như mới hôm qua, Thụy khệ nệ mang một chiếc thùng cáctông lớn đến trước cửa nhà Đồng, ngập ngừng: “Anh giữ giùm em nhé!”. Lúc đó, Đồng đã ngây ngô hỏi: “Thế bao giờ em lấy lại?”. Mắt Thụy nhìn đi tận đâu đâu: “Em không biết. Có thể em sẽ không trở về...”.

oOo

Thụy nhỏ hơn Đồng bốn tuổi. Nhà hai người sát cạnh nhau nên khi Thụy còn ẵm ngửa, Đồng đã thân thiết với Thụy. Ngày nào Đồng cũng qua nhà Thụy, với “sứ mệnh” lớn lao là chơi đùa với Thụy để mẹ Thụy tranh thủ vào bếp hay giặt giũ. Lớn hơn một chút, Đồng xách tô qua nhà Thụy ăn đua xem ai ngoan hơn, nhanh hơn. Rồi suốt thời đi học, học trường gần thì Đồng dẫn Thụy đi bộ đến trường hay về nhà. Trường xa thì Đồng đạp xe lóc cóc đèo Thụy sau lưng. Thụy vừa là em gái nhỏ, vừa là người bạn thân thiết và duy nhất suốt những năm tháng tuổi thơ.

Càng lớn, Thụy càng xinh đẹp và học giỏi. Còn Đồng ỉ ạch học hết cấp ba, rồi xin vào làm ở một xí nghiệp in. Cuộc sống của một anh công nhân sẽ tẻ nhạt biết bao nếu mỗi chiều tan ca không có những giờ phút lảng vảng trước sân nhà để chờ Thụy tươi trẻ và duyên dáng, dắt xe ra chuẩn bị đi học thêm buổi tối. Bao giờ Thụy cũng nhoèn miệng cười với Đồng trước và dịu dàng trả lời những câu hỏi của Đồng, dù đó là những câu hỏi Thụy đã thuộc nằm lòng.

Thụy có một sở thích đặc biệt từ khi còn bé, mãi đến lúc là thiếu nữ vẫn không bỏ được, đó là mê hình ảnh chú heo, tượng trưng cho tuổi của Thụy. Thụy có cả một bộ sưu tập về những chú ỉn ỉn đó, từ tranh ảnh, thiệp, thú bông, vật trang trí, đến quần áo, túi xách, ly uống nước... Người thân, bạn bè, ai cũng biết sở thích đó của

Thụy và tự bao giờ đã hình thành thói quen tặng Thụy những gì có liên quan đến chúng. Sau này, khi Thụy đã xa mãi tận nơi nào, tình cờ xem một bộ phim kể về một cô gái có con thú cưng là chú heo mọi, Đồng mới ngậm ngùi nhận ra ngày ấy mình từng nghĩ trên thế gian này chỉ có Thụy là đặc biệt nhất, chỉ có Thụy mới như vậy, không ai khác nữa...

Thụy lên đại học, vẫn kiêu hãnh một mình đi về. Đồng hồi hộp sợ ai đó giành mất Thụy nhưng Thụy tỉnh như không, thỉnh thoảng vẫn nhờ Đồng chở đi nhà sách hay ghé chơi nhà bạn. Gặp ai, Thụy cũng “khoe” về ông anh kết nghĩa mà làm lo ánh mắt Đồng thăm thẳm. Một lần, sau khi nghe Thụy thản nhiên kể về mấy anh bạn cùng trường đã nhờ chương trình âm nhạc trên sóng phát thanh để “thay lời muốn nói” với Thụy, Đồng đánh bạo hỏi sao Thụy có vẻ “gỗ đá” vậy, Thụy tỉnh rụi trả lời: “Anh à, em còn phải học”. Và cũng chính vì lý do “phải học” đó, Thụy đã xa quê hương rồi tìm mọi cách để không trở về...

Trước ngày lên máy bay, Thụy chất tất cả những quà tặng liên quan đến con vật mà Thụy yêu thương vào một chiếc thùng lớn và giao cho Đồng. Thụy dặn: “Anh à, anh đừng ra tiễn em, em không muốn khóc”. Thế nhưng Đồng đã đến và đứng ở rất xa để Thụy không trông thấy. Mãi khi máy bay đã đưa Thụy lên cao vút, Đồng vẫn ngơ ngẩn nhìn theo.

oOo

Thời gian đầu, hầu như mỗi tháng Thụy đều gửi thư về cho Đồng, lá thư nào cũng đầy ắp nỗi nhớ nhưng tuổi thơ bên nhau với những ngày hè rong ruổi. Thụy nhớ những ngày mà cứ thấy hình ảnh chú ừn là Thụy reo lên, còn Đồng thì hào hứng vét túi lấy ra những đồng tiền bỏ ống của hai đứa để đường hoàng mang bọn ừn về... Nhưng dần dần, mấy tháng dài vẫn không tin tức gì từ Thụy. Đồng phải luôn đóng tai nghe ngóng từ mẹ Thụy khi bà vui miệng kể về cô con gái với mẹ Đồng hay với mấy người hàng xóm khác. Có lẽ bài vở nhiều nên Thụy không còn thời gian ngồi viết cho Đồng vài dòng nữa, Đồng đành tự giải thích với chính mình.

Đồng vẫn thường xuyên qua nhà phụ mẹ Thụy những việc vặt vì ba Thụy đi làm ăn xa, ít khi ở nhà. Nhớ Thụy, Đồng viết không biết bao nhiêu lá thư nhưng không

gửi. Mỗi năm, Đồng lại mua một chú heo bằng bông nho nhỏ, bỏ vào một chiếc thùng khác, như một cách đánh dấu khoảng thời gian hai người cách xa nhau. Vào năm nghe mẹ Thụy nói Thụy đã hoàn tất việc học và đang tìm một người bảo hộ để ở lại luôn bên ấy, buồn quá, Đồng đem chiếc thùng giấy mà Thụy nhờ giữ ra ngắm nghía, rồi dốc hết những thứ bên trong thùng ra, làm như thể trút ngược cả lòng mình. Bất chợt Đồng thấy ở đáy thùng có dòng chữ Thụy nắn nót: “*Anh à, em cảm ơn anh!*”. Có vậy thôi, mà đứa con trai bề ngoài lem luốc, cứng nhắc như Đồng, lại khóc...

Sau đó, Đồng vẫn không bỏ được thói quen mua những chú heo bằng bông xinh xắn. Qua mẹ Thụy, Đồng biết Thụy đã tìm được việc làm, nhanh chóng kết hôn, rồi ly hôn. Tết nào Đồng cũng đem đám thú bông mình tự mua ra... đếm. Đếm tới con thứ tám thì mẹ Đồng năn nỉ Đồng cưới vợ. Phải “đếm” thêm hai con nữa, Đồng mới đồng ý một cô trong những người mẹ chọn, đơn giản vì cô ấy tuổi Hợi. Quyết định cưới cô ấy, Đồng dán băng keo hai chiếc thùng của Thụy và của mình lại rồi cất luôn vào kho chứa đồ cũ của gia đình. Cũng mười năm rồi, Thụy không “đá động” gì đến Đồng. Có lúc trùng hợp Thụy gọi điện từ bên ấy về cho mẹ, biết Đồng đang ngồi ở phòng khách nhà Thụy nhưng Thụy chỉ nhắn lời hỏi thăm mà không để Đồng có dịp nghe giọng nói êm ái của Thụy, dù là vài giây ngắn ngủi.

Giấu đi những hình ảnh gợi nhớ về Thụy với ước mong khép lại một khối tình thâm lặng, Đồng thật lòng mong muốn hạnh phúc cùng người con gái sắp làm vợ mình. Vậy mà khi Thụy đột ngột trở về trước ngày cưới của Đồng một tuần, Đồng chơi vơi. Mẹ Đồng rầu rĩ: “Nó ám ảnh con bao nhiêu năm chưa đủ sao?!” chỉ làm lòng Đồng xốn xang thêm. Đêm ngủ, Đồng thấy đám thú bông chen chúc chồm lên khỏi nắp chiếc thùng các-tông, nhào vào lòng Đồng như muốn được nâng niu, ôm ấp.

Thụy chủ động gặp Đồng trước hôm rước dâu. “Bây giờ Thụy không mê mấy chú heo nữa, Thụy mê... kiếm tiền thôi” rồi Thụy bật cười giòn. Thụy đưa cho Đồng xem hình một bé trai tóc vàng, mũi cao: “Con Thụy đó”. Ý nghĩ Thụy đang cố làm mình ghét rồi quên Thụy đi khiến Đồng càng xót xa nhiều hơn.

Ngày cưới của Đồng diễn ra suôn sẻ. Khi Đồng trở về sau tuần trăng mật, Thụy

đã bay đi mất. Trước khi đi, Thụy qua nhà xin mẹ Đồng cho nhận lại chiếc thùng các-tông Thụy đã gửi Đồng ngày nào, xin luôn mớ thú bông Đồng đã mua, chỉ chừa lại cho Đồng một chú heo bông to nhất.

oOo

Vài năm sau khi con của Đồng được bốn tuổi, trong một lần nghịch ngợm, con bé đã lấy kéo “mổ bụng” chú heo bông. Đồng thẳng thốt cầm trên tay mảnh giấy nhỏ có nét chữ nắn nót của Thụy rơi ra từ bụng kỷ vật ấy: *“Em tìm về chỉ muốn nói với anh rằng, ngày ấy em suýt nữa đã bỏ chuyển đi du học vì anh. Nhưng những ngày lạnh lẽo ở xứ người đã giúp em trưởng thành để hiểu người ta không nên nặng lòng vì bất cứ điều gì, dù là ký ức êm đềm hay một người bạn tận tụy. Giờ em xin nhận lại những kỷ vật tuổi thơ. Cảm ơn anh, phía trong chúng nó vẫn còn nguyên những thông điệp yêu thương mà em đã âm thầm gửi lại...”*.

Đồng buông một tiếng thở dài, chợt nhận ra mình chưa bao giờ hiểu được cô gái mà mình đã mơ tưởng suốt một thời tuổi trẻ. Có những bí mật mà nếu được chôn vùi lại tốt hơn, nhất là khi lòng người không rõ thực hư...

Vo tròn mảnh giấy và quăng vội chú heo bông đã rách nát vào sọt rác, Đồng ôm con gái vào lòng như xin lỗi. Con bé mặt mũi nhòe nhoẹt nước mắt vì vừa bị Đồng mắng.

May là vợ Đồng không nhìn thấy.

Chuyện tình ở xóm Bãi Vàng

• ĐỖ NHẤT TRÍ

Năm tôi mười tuổi, bố mẹ tôi mất sau một tai nạn giao thông để lại tôi một đứa em gái nhỏ. Mười tuổi chưa biết phải làm gì, nghĩ gì ngoài việc cấp sách đến trường, vậy mà tôi phải làm người đàn ông trụ cột trong gia đình. Còn lòng dạ nào mà đi học nữa. Mười hai tuổi, đoạn tang bố mẹ xong, tôi bán căn nhà nhỏ gom ít tiền nhờ dì lo cho em gái ăn học. Còn tôi theo mấy anh trong xóm lên tận miền núi Sông Hình đãi vàng. Mấy anh chị quăng tôi vào một túp lều nhỏ của xóm Bãi Vàng. Gọi là xóm cho vui chứ chỉ có mấy ngôi nhà nhỏ lẻ tẻ nằm dọc hai bên một sườn đồi thoải thoải đầy cây dại. Tôi sống một mình làm lủi, đơn côi. Ban ngày phụ mấy anh đãi vàng, đêm về bầu bạn cùng cây đàn guitar cũ kỹ của ai đó để lại trong góc nhà.

Cạnh lều tôi là nhà của bác Phước từ Huế di cư vào. Nhà bác Phước đông trẻ con. Bác lại yêu thích thiên nhiên nên đã biến ngôi nhà thành một cái công viên nho nhỏ. Bọn trẻ trong xóm thường tập trung đến đây chơi. Nhìn bọn chúng đùa giỡn tôi thèm lắm, nhưng nghĩ đến thân phận của mình, tôi đành ngậm ngùi len lén trộm nhìn mà thôi.

Một hôm tôi nghe bọn nó chơi trò gì mà la hét dữ quá, tôi rình trong lùm cây nhà mình mà nhìn sang. Trời ạ! Bọn chúng đang chơi trò đám cưới. Một đứa có lẽ không chịu làm cô dâu nên bức xúc chổng mông về phía mấy đứa bạn đập bịch bịch để phản đối chủ hôn. Tức giận trước hình ảnh phạm thượng, thằng nhỏ to mập đóng vai chú rể rượt đuổi cô dâu, chúng la hét như ong vỡ tổ. Bỗng một cô gái đáng người mảnh khảnh tóc chấm vai, tay cầm viết từ trong nhà đi ra hét lớn: “Tụi mày đi chỗ khác chơi để người ta học”. Lập tức thằng nhỏ mập quay lại nhún nhảy theo điệu nhạc disco: “Học không chơi đánh rơi tuổi trẻ. Chơi không học vừa khỏe vừa vui. A ha! Bắt chị Như làm cô dâu đi bọn bay ơi! ”. Chị Như ngơ ngác vùng vằng bỏ chạy thì bọn nhỏ rượt theo. Chị chạy về hướng tôi núp. Tôi hoảng hốt co người né tránh, nhưng chị đã va vào tôi ngã xuống. Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi của sự sợ hãi

thoảng qua đi, tôi thấy người mình nóng rần lên. Bọn trẻ như phát hiện một điều gì kỳ lạ nên chúng ngơ người nhìn một lúc rồi vỗ tay reo hò: “Cô dâu chú rể, đập bẻ bình bông... Chị Như với thằng Nhất vợ chồng bay ơi!”. Tôi xấu hổ xô chị Như ra. Chị lồm cồm bò dậy. Một hai cái nút áo ngực bị bung ra, chị nhanh tay đóng lại, nhưng không kịp rồi. Tai tôi nóng bừng, người tôi như muốn nổ tung ra. Cảm giác xấu hổ như vừa làm một điều gì đó tội lỗi, tôi bật dậy định chạy, nhưng bọn “quỷ sứ” đã vây xung quanh. Con nhỏ “chồng mông” lúc này hét lớn: “Bắt chị Như với thằng Nhất chơi trò đám cưới đi bay ơi!”. Thế là hai kẻ tội đồ bất đắc dĩ phải ngoan ngoãn nhập cuộc chơi.

Con “chồng mông” cởi cái khăn bông đỏ trên đầu nó trùm lên đầu chị, còn tôi cũng được mấy đứa hái một bông hoa dâm bụt cài lên ngực áo. Thằng mập làm MC bảo chúng tôi khoác tay bước tới khán đài được làm bằng mấy cái đòn gỗ, trong tiếng vỗ tay reo hò của bọn trẻ đóng vai quan khách. Rồi nó trình trọng hỏi tôi có đồng ý làm chồng Như, yêu thương Như trọn đời không? Tôi gật đầu, miệng lí nhí bắt chước trong phim Hàn: “Tôi đồng ý!”. Thằng mập quay sang hỏi chị, chị cũng trả lời giống tôi. Quan khách cười nghiêng ngả: “Cô dâu chết đuối, chú rể khóc nhè, tò tí te con bò kéo xe... Hôn nhau đi, hôn nhau đi!...”. Tôi luống cuống, chị Như vùng vằng đòi buông khăn nghỉ chơi. Chỉ khi MC ra lệnh cấm cả nhóm không ai được cười, rồi động viên cô dâu, chú rể “Chỉ là trò chơi thôi mà!”. Tôi đành nhẹ nhàng nâng khăn cô dâu, từ từ, nghiêng đầu về phía chị. Hình ảnh trước mắt tôi lúc này là hai hàng mi vừa dài vừa dày của chị cong lên rất đẹp. Tôi cứ lo nhìn mà quên rằng mình đang ở trong tình huống nào, cho tới khi tôi cảm nhận được hơi nóng bừng lên từ đôi gò má mịn màng lót phớt vài cọng lông tơ của chị... Bỗng dưng mặt tôi cứ đực ra như con ngỗng. Tôi vụt bỏ chạy để mặc cô dâu đứng trơ trọi. “Đồ ngốc! Anh mà không lấy tôi, kiếp này tôi sẽ ở vậy, không lấy chồng”. Cả nhóm ngơ ngàng nhìn chị đang giẫm chân khóc nhè ẵm vạ. Một lúc sau, chị quệt nước mắt, phá lên cười: “Chị diễn có đạt không?”. Lũ trẻ cười ồ lên vỗ tay hoan hô rồi bật ra quay tìm chú rể, nhưng tôi đã kịp chạy về lều đóng chặt cửa.

Bắt đầu kể từ ngày hôm ấy trong đầu tôi luôn luôn hiện ra những hình ảnh lần đầu tiên mình thấy trong đời, cảm giác ngái ngái xấu hổ, xen lẫn một chút cảm xúc gì đó mơ hồ cứ dâng trào trong lòng tôi. Tự dưng tôi thích những bản tình ca, mơ

màng, mông lung. Có lần tôi hỏi mấy anh làm vàng: “Tình yêu là gì anh hả?”. Mấy anh ngơ ngác một lúc, rồi cười khè: “Mày mà cũng yêu ư? Muốn khai cu không tao dẫn đi?” rồi cười khanh khách... Tôi thất vọng nhìn bọn họ, rồi đưa mắt nhìn qua nhà bác Phước.

Thời gian dần trôi, giọng nói tôi đã vỡ òa ra như vệt mực, còn chị Như tóc đã xõa ngang lưng. Nhà chị đông người nhưng chỉ có mình chị dậy sớm tưới cây phụ bố trước khi đi học, nhìn chị dáng người mảnh khảnh, khệ nệ xách nước mà lòng tôi xót xa. Sáng chị đi học, chiều mò cua bắt cá, tối vừa học bài vừa ru em ngủ. Tiếng chị ru em buồn cả đêm mưa, buồn lây cả tiếng đàn guitar da diết trong nhà tôi...

Một năm giáp Tết, tôi gom góp ít tiền kiếm được gửi về cho em gái, còn tôi ở lại xóm Bãi Vàng đón Tết. Chiều ba mươi tôi bất ngờ lên cơn sốt, người nóng như lửa đốt không thể cử động được. Tôi nằm mê man, thấy chị Như đứng giữa bạt ngàn hoa dại. Chị nhìn tôi mỉm cười, nhưng rồi... bóng dáng chị tan dần cùng với nụ cười như tia nắng mùa đông, ấm đến nao lòng. Tỉnh dậy, tôi thấy chị Như ngồi bên cạnh mắt lo lắng nhìn tôi rồi hỏi: “Em có sao không?”. Đang còn mơ màng tôi thấy chị đẹp một cách lạ lùng. Có lẽ sắc đẹp và sự thánh thiện của chị đã làm cho tôi dịu bớt cơn sốt. Chị đưa cho tôi tô cháo nóng và bảo: “Em ăn đi cho bớt sốt”. Rồi vội vã ra về. Tôi lóng ngóng chưa kịp nói gì thì chị đã đi ra phía cửa... Tối hôm ấy tôi như người mộng du lang thang nhặt nhạnh niềm vui đón xuân trên các ngã đường. Tôi cố tìm kiếm trên gương mặt của những người qua đường một ai đó cũng vui như tôi. Nhưng không một người nào đồng cảnh ngộ với tôi. Ai ai cũng vội vã tất bật kéo nhau về, bỏ lại tôi với niềm vui đơn phương trên con đường trống trải. Tôi quay trở lại túp lều của mình. Xóm Bãi Vàng ngập chìm trong màn đêm lạnh lẽ. Tôi đứng tựa cửa nhìn về phía nhà chị... Sắp đến giao thừa. Tôi giật mình, có bóng người lấp loáng. Trời ạ! Chị Như đang đi về phía tôi. Trống ngực tôi bỗng nổi lên đập liên hồi. Tôi thu hết cam đảm gọi:

- Chị Như!

- Ủ!

Chị chúm chím cười dừng lại trước mặt tôi. Mùi dầu gội thơm ngậy ngậy từ

người chị lan tỏa. Tôi trở nên lúng túng cổ tắc nghẹn, chị hỏi nhỏ nhẹ:

- Em bớt sốt chưa?

- Dạ đỡ rồi chị.

- Vậy chúc em đón giao thừa vui nhé.

Chị dúm vào tay tôi một cái bánh chưng còn nóng hôi hổi, rồi ngược mặt nhìn tôi. Lần đầu tiên trong đời, tôi cảm thấy choáng váng đến ngạt thở trước ánh nhìn của một người con gái. Đôi mắt long lánh niềm vui và nụ cười tươi như hoa của chị khiến tôi bối rối nhận ra cô gái mảnh khảnh ngày nào nay đã trở thành một nàng công chúa lộng lẫy. Tôi nói không nên lời, run run cầm lấy chiếc bánh. Chị nhìn chăm chăm vào tôi, hai má đỏ hồng: “Nhất nè! Sao tay em lạnh thế!”. Bỗng dưng chị ôm chầm lấy tôi. Trời ạ! Đất dưới chân tôi như sụp xuống, người tôi bủn rủn. Giữa ngực tôi là một vùng không gian nóng rực đặc quánh khiến tôi bần thần thảng thốt: “Chị ơi, em nghẹt thở...”.

Chị run run nói lỏng vòng tay ra, bất ngờ tát nhẹ vào má tôi: “Đồ ngốc!” rồi bỏ chạy...

Tôi thần thờ, lặng nhìn bóng chị hút dần trong đêm giao thừa mà lòng ngẩn ngơ nuối tiếc. Không ngốc sao được. Khi cuộc đời tôi là một dãy số không dần hàng ngang. Không gia đình. Không nghề nghiệp. Không học vấn. Không một xu dính túi. Và hẳn là không đẹp trai. Rõ ràng tôi là đôi đũa mốc, còn chị là mâm sơn. Những gì chị thể hiện chẳng qua là lòng thương hại mà thôi. Chị lớn hơn tôi hai tuổi lại gọi tôi bằng em, tôi biết đó là khoảng cách và giới hạn mà chị đã định sẵn, ước mơ của chị xa lắm. Tôi nhìn thấy trong đáy mắt chị ẩn chứa sự khát khao và lòng quyết tâm rất lớn. Đã không giúp đỡ được cho chị, vậy thì chẳng có lý do gì để tôi lại trở thành vật ngáng đường, thành một mối bận tâm để ngăn cản chị thực hiện giấc mơ ấy.

Những ngày sau đó chị tránh mặt tôi và tôi cũng tìm cách tránh xa chị. Tôi ở lì trong bãi vàng không về nhà. Tôi thích chơi với đêm. Đêm trong bãi vàng đen kịt vắng tanh, tôi thường đi hết bãi này sang bãi khác, ngồi lặng lẽ hết đỉnh đồi này đến

chân dốc khác, sương đêm ướt hết tóc, vai. Những cơn gió khuya lạnh làm cho tôi nhẹ nhõm hơn, không gian tĩnh mịch của trời đêm làm lòng tôi bình yên hơn, cứ như thế hết năm này sang năm khác. Đi đâu tôi cũng mang hình bóng của chị, như mang chiếc balô trên vai, qua những vùng đất khô cằn, thấy hoa sim chen với nắng gió, nhớ chị mà rơi nước mắt.

Cái gì đến rồi cũng đến. Tóc chấm ngang vai ngày nào đã dài theo tà áo. Chị đã thi đậu vào trường đại học và ngày mai chị đi. Tôi biết rằng chuyến đi ấy chị sẽ đi xa mãi mãi. Mặc trời mưa to gió lớn. Tôi băng rừng vượt suối về đến xóm Bãi Vàng thì chị đã lên xe. Tôi đứng chết lặng bên lùm cây năm nào chị đã vấp ngã đè lên tôi, mọi thứ cảm xúc trong tôi như bị đóng băng. Bàn chân tôi nặng trĩu, trái tim tôi nhói đau và môi tôi mấp máy không thành lời. Mắt tôi mờ đi, những bông cỏ dại li ti nơi sân nhà chị bỗng nhòe dần tan đi thay vào đó là một bờ ngực trinh nguyên mịn màng thiếu nữ. Chị đang đứng đó đưa bàn tay vẫy vẫy vẫy mà khi tôi lại gần thì chị lại tan loãng ra thành một thứ âm thanh mơ hồ: “Đồ ngốc!”.

Ừ! Ngốc đây! Ngốc nên tôi đã im lặng để chị mang theo giấc mơ hạnh phúc của mình ra đi...

Giá treo cổ dưới gốc cây sơn trà

• HÀN BĂNG VŨ

Có lần Hải bảo trên đời này chỉ có hai thứ khiến hấn có thể quên được tất cả, đó là sách và người yêu. Tất nhiên là vì người yêu, hấn có thể quên sách. Và hấn đã chứng minh điều đó bằng việc nhốt mình hàng tháng liền trong phòng sách mà hấn đã tích góp được trong bao nhiêu năm lê la các hiệu sách cũ - cách hấn thỏa mãn mình khi sống trong mớ bong bóng hỗn độn của sự cô đơn. Bắt đầu từ ngày người yêu hấn bỏ hấn đi. Đó là cô nàng mà tôi không hề biết tên, cũng không hề biết mặt, dẫu tôi đoán và nhiều lần hấn khẳng định rằng tôi là bạn thân duy nhất của hấn.

Lần đầu tiên, Hải gọi tôi vội vã báo hủy cuộc hẹn lang thang nhà sách rồi cũng vội vã cúp máy, không nói lý do. Mình tôi đứng giữa quầy sách cũ, chờ vợ, hụt hẫng, rùng mình bởi mùi ẩm mốc và sự rợn người bởi cảm giác lữ nhện bắt đầu giăng to trên đầu mình. Không có Hải, tôi sợ hãi lao mình ra ngoài phố không nắng, không gió, chỉ có những chiếc lá úa vàng mỗi một rơi xuống từ bầu trời xám ngắt.

Cũng lần đầu tiên, hấn lôi tôi ra ngoài quán nhậu, uống liên tiếp thứ rượu trắng nặng đầu và cay rát đầu lưỡi nhưng vẫn chỉ im lặng, làm lì, không để người đối diện có thể đoán được cảm xúc bao giờ. Rồi say, hấn gục đầu lên vai tôi, bật khóc, rung rúc như một đứa trẻ và bảo:

- Tao biết yêu rồi, mà ạ!

Tôi lắc cảm Hải:

- Thăng khùng. Mà yêu con nhỏ nào, sao không báo cho tao?

Hải không trả lời, cũng không thể trả lời. Hải đã say. Đầu Hải nặng cứng trên vai tôi nhỏ bé. Hải bắt đầu lảm nhảm về cô gái đó, cô gái mang vẻ đẹp hoang sơ và bí ẩn, làm trái tim Hải như thiêu đốt. Giọng nói Hải như tiếng gió mang hương phù sa thổi vào ruộng ngô đang mùa nhú bắp. Tôi đoán, Hải quen cô gái ấy ở một nơi nào

như thế, nơi có ruộng ngô bạt ngàn bên rìa con sông nước đục ngầu chảy vì những chiếc thuyền hút cát tận đáy lòng sông. Tôi chỉ đoán thế mà quên hỏi. Hải cũng quên kể tôi nghe và cũng quên cùng tôi lang thang trên những con đường vắng đến nao lòng vào mỗi chiều tôi cảm thấy cô đơn - nỗi cô đơn muôn thuở theo dài tháng năm tôi là một đứa trẻ mồ côi. Tôi cũng quên mất không hỏi, Hải có đang hạnh phúc không?

oOo

Rồi một ngày sau đó hai tháng, thời gian đủ dài để tôi bỏ việc đếm ngày không có Hải. Hải gọi, hẹn tôi đi nhà sách. Và Hải cúp máy trước khi tôi gạt đầu hay lắc đầu. Tôi tự hỏi, có phải tôi đã luôn gạt đầu nhận lời với những đề nghị thất thường của Hải?

Sau khi lê la nhà sách, Hải ôm chồng sách dày cộp thả vào thư viện ám mùi ẩm mốc và cô đơn của mình. Hải lôi tôi ra quán nhậu. Nhưng Hải không uống. Đôi mắt Hải găm vào tôi khiến tôi thấy khuôn mặt xương gầy, men mét và đầy mụn ruồi của mình trở nên quái dị đúng như những gì người lạ nhìn mỗi khi tôi ra đường. Tôi không dám ngẩng đầu lên nhìn Hải, tôi cúi mắt xuống bàn. Rượu là thứ duy nhất trong tầm mắt tôi. Tôi uống, uống liên tiếp cho đến khi Hải kéo đầu tôi vào vai Hải, cái kéo mạnh dứt khoát khiến tôi không thể cưỡng lại được (hay chính tôi không hề muốn cưỡng lại). Tôi cự mình, tựa hẳn vào Hải, nghe mình mong manh và yếu đuối như một con dế mèn vào mùa mưa bão mà cố tỏ ra mạnh mẽ.

- Thăng khùng! Tự nhiên kéo tao dựa vai mày làm gì?

- Để tao biết vai tao đủ vững chãi để ai đó tựa vào. Nhưng có lẽ tao đã nhầm.

Hải đẩy tôi ra, mạnh mẽ, dứt khoát và lạnh lùng, không nhìn tôi, giành lấy ly rượu tôi uống dở mà nốc cạn.

- Sao? - Tôi hỏi.

- Nàng bỏ tao đi rồi.

Hải rót thêm ly rượu nữa, không nhìn lên tôi vừa hững hờ bởi cái đẩy ra từ bờ

vai chưa kịp ấm của hắn. Tôi khẽ cười, vụn vỡ. Hải quay lại nhìn tôi đang trân trân nhìn hắn rồi cúi xuống với ly rượu. Tiếng hắn đắng chát:

- Nàng bỏ đi nhẹ nhàng mà như đâm vào tao một nhát dao, mày ạ.

Tôi cười gượng thêm tiếng nữa mà giọt nước mắt rơi xuống tròn xoe trước khi tôi kịp nấc lên và òa khóc. Hải không nhìn tôi, vỗ vỗ vào vai tôi mấy cái:

- Mày khủng quá. Khóc gì mà khóc. Tao có sao đâu.

Tôi cố để môi mình cong lên thành một nụ cười nhưng rốt cuộc nụ cười ấy trở nên méo mó và tôi lại khóc lớn hơn. Hải nói Hải không sao, nhưng còn tôi, liệu Hải có biết tôi thực sự có sao kể từ cái lúc Hải bảo Hải biết yêu một cô gái tôi chưa từng biết tên hay biết mặt. Nhưng có lẽ Hải không bao giờ biết được vì sao tôi khóc đâu.

oOo

Lôi Hải ra khỏi tấm chăn cũ mốc trùn kín đầu trên chiếc salon trong phòng sách, tôi thất vọng nhìn Hải thất thần như một con gà rù. Mái tóc bờm xồm và đôi mắt lồi ra, ngàu đỏ dưới cặp kính cận dày cộp lệch hẳn sang một bên, Hải giống một con nghiện ma túy. Lôi thôi. Lềch thếch.

- Mày là thằng điên, Hải ạ. - Tôi nói khi nhìn bộ dạng khó ưa của Hải.

- Từ ấy phồn thực với tao quá! - Hải nói và ngã xuống salon lười biếng - Nhưng tao vẫn nhận. Hải bình thản và đứng đưng như tính Hải vẫn vốn thế trước tôi.

- Bao giờ thì mày mới chịu quay lại cuộc sống bình thường? Mày vì yêu mà hóa rồ sao Hải? - Tôi vẫn nói bằng giọng điềm tĩnh dẫu nội dung câu nói thì không hề như thế.

- Mày thì biết cái quái gì về tình yêu mà dạy đời tao? - Hải gắt lên. - Mày thử yêu đi rồi hẵng nói.

Tôi bỗng thấy lạnh buốt bởi câu nói của Hải như vừa bị dội thứ gì đó lên đầu. Hải vẫn chưa chịu dừng, vẫn còn muốn tiếp tục:

- Mày đã bao giờ biết yêu hay được yêu, làm sao mày hiểu?

Tự ái nổi lên, tôi trút giận lên giá sách của Hải kê giữa phòng, thứ mà Hải quý như sinh mạng. Tôi đưa tay đẩy nhưng nó quá nặng so với sức người mỏng manh, yếu ớt mà tôi vốn không thể làm thay đổi thứ gì quanh mình. Tôi đẩy lại lần nữa nhưng nó vẫn không xê dịch. Hải phá lên cười khi tôi bặm môi tức giận. Hắn đưa chân đạp vào cái giá sách khiến nó đổ kênh, những cuốn sách rơi ào xuống sàn nhà.

- Mày tính rủ tao đi đâu? - Hải hỏi tỉnh rụi như chưa hề mắng tôi hồi nãy.

- Đi đâu, mày hỏi làm gì? - Tôi quạu, nhìn đống sách dưới chân, không thêm để ý Hải hề hề cười.

Tôi dẫn Hải, hay chính xác là lẻo đẻo theo Hải ra triền đê bên con sông Cầu và lang thang dọc theo làng Ngô Đạo - nơi tôi gọi là quê vì đó là nơi người ta đã tìm thấy tôi còn đỏ hỏn, bọc trong mớ tã lót rách dưới bụi tre đầu làng.

- Tao đã gặp nàng ở ngoài kia - Hải chỉ tay ra ngoài bãi ngô bên kia sông, làng Đông Đạo.

- Tao biết.

- Làm sao mà mày biết?

- Thì chỉ là tao biết thế thôi. Có lẽ, tao biết khoanh vùng những nơi mày hay đến.

- Cũng ở chỗ đó, nàng nói yêu tao và cho tao biết thế nào là cơ thể một người đàn bà. Chính xác, nàng đã là đàn bà trước khi cầm bàn tay tao chạm vào nàng.

- Nàng của mày đã ôm một gã trai khác?

- Và nàng đã nói nàng không thể quên được gã. - Hải thở dài, tiếng thở mênh mang buồn bã.

- Nhưng mày vẫn yêu nàng. - Tiếng tôi thở có lẽ dài và buồn hơn tiếng thở Hải

nhưng Hải không hề nhận ra. Tôi đổi chủ đề - Mày nhớ mày đã gặp tao lần đầu ở đâu không?

- Chính chỗ này.

Phải. Hải đã nhớ đúng. Chính trên đoạn đường này, khi tôi đang đợi mua làm lủi đi thì Hải đạp xe tới và bảo tôi lên xe. Hải bảo Hải đoán tôi sẽ không đi nhờ được xe ai về.

- Tại sao lúc đó mày lại đoán tao không thể đi nhờ được xe ai?

- Vì tao thấy mày xấu quá nên chắc không có thằng nào cho mày đi nhờ.

Hải cười lớn và tránh khỏi tầm với tay tôi vì sợ tôi đánh. Nhưng đáp lại Hải, tôi chỉ cụp mắt xuống đất, buồn rất buồn và bảo:

- Mày nói cũng đúng, nhỉ?

oOo

Hải gọi, rủ tôi nhậu và cúp máy trước khi tôi kịp nhận lời hay từ chối bởi vì tôi vẫn cứ nhận lời trước những đề nghị bất thường của Hải kể từ khi quen nhau.

- Mày ạ! Bố tao chết rồi. Ông bị tai biến, chết bên Nga ấy.

- Hà? Mày có bố từ hồi nào vậy?

- Từ lúc người ta gọi điện, báo mẹ tao tới nhận tro cốt của ông ngoài sân bay.

Hải kể tôi nghe bằng thứ giọng trầm buồn khó có thể lý giải với những cảm xúc ngổn ngang vì không biết liệu mình có thể buồn hay không. Những câu chuyện dài ngắn, chắp vá từ tuổi thơ với người mẹ đơn thân vất vả và biết bao cô đơn, mệt nhọc. Những cảm xúc khi lăm lè, không muốn giao tiếp, trốn trong cái vỏ bọc của mình, chỉ ngập trong những cuốn sách mà tự mình chọn mua để thỏa mãn nỗi khao khát duy nhất mà mình thỏa mãn được. Cảm xúc của một người quen với việc không có bố, bỗng dưng phải mang tang trắng khi thậm chí chưa từng biết mặt ông bởi ông đã bỏ đi từ lâu, bỏ lại người vợ và đứa con thơ mới tròn 6 tháng tuổi.

Hải một ly, tôi một ly. Hải khóc. Tôi khóc. Hải say. Tôi say. Đến khi Hải tỉnh dậy cũng là lúc tôi vừa tỉnh giấc. Và hai chúng tôi cùng ngỡ ngàng nhận ra mình trần truồng nằm bên nhau, trong căn phòng toàn mùi ẩm mốc toát ra từ sách cũ và thiếu ánh sáng. Giọt máu con gái thấm trên chiếc chăn sòn cũ ám mùi mồ hôi nhừa nhựa khó tả. Hải nhìn tôi. Tôi nhìn Hải. Cái nhìn rất khác nhau bởi những cảm xúc giữa chúng tôi cũng hoàn toàn khác nhau. Tôi không định trách Hải, không định trách mình, không định đánh vắn lên hai chữ ân hận bởi mọi thứ đã quá muộn màng để hối tiếc. Nhưng nếu được quay trở lại, hàng trăm lần, hàng ngàn lần, tôi vẫn muốn mọi chuyện khác đi. Ngập ngừng, Hải bảo:

- Mày biết tao say mà, đúng không?

Tôi không đáp, chỉ ừ hử khi mãi mê với những dẫn vật trong tim mình, những thứ mà tôi không hề mong muốn xảy ra và không thể nào lý giải nổi.

- Tao với mày chỉ là bạn. - Hải cuống cuống khi tôi thỉnh lặng - Đáng lẽ không nên có chuyện này.

- Đáng lẽ không nên có gì cả, Hải ạ.

Tôi buông thõng câu nói mình dừng dừng như cái cách tôi vẫn nhận những câu nói không cảm xúc với những vui buồn và rối ren trong cuộc sống của Hải. Tôi đứng dậy, mặc quần áo và bình thản bước ra ngoài, không nhìn đến Hải. Bầu trời vẫn vũ bão giông đổ trên đầu tôi, không giống như ngày đầu tiên tôi nhận lời ngồi lên sau xe Hải, cũng không giống như ngày Hải nói Hải đã biết yêu hay ngày Hải thông báo người ta bỏ Hải. Đó là cảm xúc rất khác mà tôi biết mình sẽ chỉ có một lần duy nhất trong đời.

oOo

Hải nói Hải sẽ đi, đến nơi nào đó để vượt qua chính bản thân mình đã giam trong vỏ bọc quá lâu và sẽ tìm mang về một con người khác. Và Hải sẽ đi để quên hết tất cả. Tôi tự hỏi liệu “tất cả những thứ cần quên của Hải” có tôi và những gì tôi đã dành cho Hải mà Hải không hề để ý. Tôi chỉ ừ, không hỏi lại, ngay cả khi Hải bảo Hải sẽ không mang theo cuốn sách nào để đọc, tôi cũng không bắt ngờ bởi cuộc

sống Hải vốn dĩ đã là những bất thường nổi dãi. Và Hải đi, không lưu luyến gì.

Hải bất ngờ gọi cho tôi, bất ngờ hỏi bằng cái giọng thâm trầm, đượm buồn của mình:

- Mày có biết cuốn sách *Viết dưới giá treo cổ* không? Tao tình cờ tìm được cuốn đó, xuất bản từ năm 1991 đó.

- Tao không hiểu.

- Mày không hiểu gì?

- Cuốn sách *Viết dưới giá treo cổ* thì liên quan gì...? - Tôi ngập ngừng.

- Tao sẽ đứng dưới giá treo cổ, viết cuốn sách về cuộc đời rồi treo mình lên đó, dưới gốc cây sơn tra.

Không kịp để tôi phản ứng gì, Hải cúp máy. Tôi gọi lại, đầu dây bên kia báo thuê bao không liên lạc được. Đầu óc tôi mơ màng về những cánh hoa sơn tra trắng rơi qua vai Hải xuống dưới chân, chôn tôi ngập trong những điều chưa bao giờ tôi có đủ can đảm nói cho Hải nghe và biết Hải không bao giờ muốn nghe. Tôi biết Hải không thuộc về mình.

Hải bất ngờ trở về và thông báo rằng Hải sẽ cưới vợ - cưới nàng - người con gái đã cho Hải biết yêu rồi bỏ Hải đi khi trong tim mang bóng hình của người khác - giờ trở về với Hải khi có một sinh linh đang lớn dần trong bụng - người con gái mà tôi vẫn chưa biết tên hay biết mặt. Sau khi nói ngắn gọn với tôi như thế, Hải bỏ lại cho tôi cuốn sách mà Hải đã tìm được trong quãng thời gian lang thang vừa rồi và một bọc gói kỹ trong giấy. Hải bảo:

- Yêu là chấp nhận hi sinh để người mình yêu được hạnh phúc, kể cả là sinh mạng của mình. Tao chấp nhận hi sinh vì nàng.

Và Hải đi, bỏ lại trong tôi điều gì đó tan nát không thể hàn gắn lại cho mối tình đầu tiên của mình - mối tình dành cho Hải. Tôi đồng ý với Hải rằng yêu là chấp nhận hi sinh để người mình yêu được hạnh phúc, kể cả sinh mạng của mình. Còn

lại tôi, đặt tay lên bụng mình. Sợ hãi. Trong phòng trống, còn lại những thứ duy nhất trong cuộc đời Hải đã dành cho tôi là cuốn sách *Viết dưới giá treo cổ* và những quả sơn tra xấu xí mà bây giờ tôi mới được nếm vị. Chua chát. Nghẹn nơi cổ họng. Và suốt đời không thể quên.

Giữa mùa trắng

• KHÁNH LIÊN

- Giải nhất -

Mùa mưa năm đó tôi vừa tròn mười sáu tuổi. Những cơn mưa cuối hè đồng đánh, không muốn tạm biệt núi, ngày nào cũng kéo đến âm âm, xối đất xối cát. Dé và tôi thường đứng bên hiên nhà nhìn núi mù mịt trong màn mưa, nhìn con đường núi quanh co đã vắng người ngày nắng nay càng heo hút ngày mưa. Cả hai chúng tôi đều muốn biết xuôi theo con đường này phía dưới kia có gì?

Dé là cô bé Raglai cùng tuổi tôi. Vùng núi chúng tôi ở phần lớn là người Raglai, chỉ có một số ít người Kinh đến sinh sống, buôn bán. Người Kinh còn có tài sản chứ người Raglai thì rất nghèo. Ngày nào tôi cũng thấy những người dân tộc Raglai đi rầy. Họ đi thành hàng dài, có người mang dép, có người đi chân không, trên vai đeo chiếc gùi. Phía trước họ là đàn gia súc: bò, dê, cừu... Họ xua gia súc lên rầy hay ra đồng cỏ kiếm ăn. Buổi chiều lại lục tục xuống núi, xua đàn gia súc về chuồng. Bụi tung bay mù mịt khi đàn gia súc đi ngang qua. Chú chó nhỏ hay chạy tung tăng theo gót chân họ, sủa inh ỏi trong ráng chiều.

Dé là cô bạn thân nhất của tôi ở vùng núi. Lần đầu tiên tôi gặp Dé trên con đường đến trường. Lúc đó tôi đeo chiếc cặp to thùng, vừa bước vừa nhai bánh mì. Dé đứng bên đường, bé nhỏ như tôi, nước da bánh mật, mặc một bộ quần áo hoa đã cũ, nhìn chằm chằm vào tôi. Tôi đã quen với các cô bé Raglai chăn bò ở vùng núi nên không lạ gì với hình ảnh của Dé. Nhưng khi tan học, vừa chạy ra khỏi trường, tôi lại thấy Dé đứng trên con dốc, tay cầm chiếc roi chăn bò như có ý chờ tôi.

- Cậu học về rồi à? - Dé cất tiếng hỏi.

- Ừ. - Tôi đáp - Mà cậu tên gì thế?

- Tớ tên Dé. Còn cậu tên Liên phải không?

- Sao cậu biết?

- Tớ biết mà.

Tôi và Dé đã quen nhau như thế đó. Sau này tôi mới biết Dé là cô bé mồ côi, Dé không được đến trường mà phải đi chăn bò cho chủ.

Ngày nào chúng tôi cũng đi học cùng nhau. Dé thích đi học nên đeo chiếc cặp cho tôi. Tôi đeo chiếc gùi, cầm roi chăn bò cho Dé. Hai chúng tôi đi sau đàn bò. Tới trường, tôi chạy vào học, Dé thả đàn bò trên dốc núi, rồi lân la đến trước trường tôi chơi. Dé hay đứng trên con dốc, ngó vào chỗ tôi học, ra hiệu để tôi thấy Dé. Tan trường, tôi không chạy về nhà mà theo Dé hái hoa, bắt chuồn chuồn, mệt thì ngồi nghỉ chân dưới một gốc cây, lấy cơm nắm và muối trong gùi ra ăn.

Một lần vừa tan trường chúng tôi thấy đàn bướm di cư. Cứ mùa thu, đàn bướm di cư lại bay qua vùng núi của chúng tôi. Cánh màu vàng chanh của chúng rập rờn bay trên con đường núi. Hàng chục đàn bướm rong ruổi bay theo gió thu. Tôi và Dé chạy đuổi theo đàn bướm, dang tay giữa trời cố bắt những cánh bướm mỏng manh. Hai chúng tôi chạy trên con đường vắng vẻ, xung quanh không có ai, chỉ có lác đác những ngôi nhà tái định cư của người dân tộc, xây cùng một kiểu giống như những tổ chim cu, vừa chạy vừa hò hét. Một, hai người đi đường nhìn hai chúng tôi giống như hai con bé điên bị mùa thu và những cánh bướm di cư ám ảnh.

Những cơn mưa cuối hè bỏ đi cũng là lúc tôi và Dé vừa tròn mười sáu tuổi. Một cái gì đó nẩy nở trong cơ thể của hai đứa chúng tôi giống như những mầm cây nẩy mầm sau mùa mưa dai dẳng. Soi gương, tôi thấy gương mặt của mình thay đổi, tay chân dài ra. Đôi mắt hồn nhiên, háo hức nhưng cũng thoáng chút buồn phiền. Một cái gì đó bức bối trong lồng ngực khiến tôi vừa tò mò vừa buồn bã.

Dé cũng có những cảm giác đó giống như tôi. Da Dé chắc đậm, lông mày rậm, hàng mi cũng dài hơn. Những bộ quần áo của Dé chật chội bởi cơ thể căng tròn. Dé không còn đi tắm suối nữa. Dé bắt đầu xấu hổ, ngượng ngịu với những thay đổi trong cơ thể mình.

Mùa hè kỳ lạ đó cũng là mùa hè chúng tôi phải xa nhau. Ở núi không có trường

cấp ba. Học xong cấp hai, tôi phải xuống phổ học.

Rời núi vào một ngày cuối hè tôi quên mất là chưa báo với Dé. Khi xe chạy qua hồ nơi có nhiều đàn bò, dê, cừu thả kiếm ăn tôi mới nhớ tới Dé. Tôi quay lưng lại cố tìm bóng Dé giữa đám chăn bò. Bỗng nhiên tôi thấy một cô bé mới lớn đứng bên vệ đường, mặc bộ đồ màu trắng, tay cầm chiếc roi ngựa ngác. Tôi nhận ra đó là Dé. Ban đầu Dé không nhận ra tôi. Nhưng khi đã nhận ra người trên chiếc xe là tôi, Dé ngó ra rồi chạy đuổi theo. Xe chạy nhanh Dé không thể nào đuổi kịp. Tôi quay lại thấy Dé rớt lại bên đường, gương mặt ngựa ngác, u buồn nhìn theo chiếc xe chở tôi đi. Trên tay Dé vẫn cầm chiếc roi chăn bò mà ngày nào tôi đã cầm để quát mông những chú bò đi lạc.

Mộng cũng bước vào cuộc sống của tôi trong một buổi chiều của tuổi mười sáu.

Những ngày nhớ núi và nhớ Dé, tôi hay vào thư viện trường. Một bạn nam đứng thập thò ngoài cửa nhìn tôi. Mộng là cậu bạn điển trai hay ngồi đối diện với tôi trong thư viện. Tôi ra khỏi thư viện thì bạn ấy bước theo, gọi tên tôi.

- Mình làm bạn với Liên được không? Tên mình là Mộng - Cậu ta bối rối.

- Sao cậu lại biết tên mình? - Tôi đỏ mặt.

- Mình... biết tên cậu lâu rồi.

Giây phút đó tôi mơ hồ cảm thấy một cánh cửa nào đó mở ra. Lòng tôi rộn ràng, hân hoan như vừa biết một khu vườn mộng mơ, đầy hoa vàng và nắng chiều rực rỡ. Một cảm giác ngỡ ngàng, hồi hộp, lo âu nhưng cũng đầy tò mò, hồ hởi xâm chiếm lấy tôi trong buổi chiều của tuổi mười sáu.

Tuổi mười sáu tôi vô cùng sung sướng khi có Dé và có Mộng. Còn gì vui hơn khi trên đời này ta có hai người bạn rất tốt với ta, sẵn sàng đồng viên ta. Tôi kể cho Mộng về Dé khi chúng tôi lang thang trên hành lang muộn học sinh buổi sáng về hết và học sinh buổi chiều chưa tới. Chúng tôi cùng ngắm những cơn mưa luôn mây đi ngang qua trường, ngắm Tháp Chăm phía xa đỏ quạch giống như chiếc lá thu và cười khúc khích. Khi Mộng mãi nhìn cơn mưa luôn mây, tôi đã lén nhìn

Mộng. Mộng có đôi mắt đẹp giống y như Dé. Mắt sâu, những cọng lông mi bên dưới rất dài, mắt trong veo như có nước. Sao đôi mắt Mộng và Dé lại giống nhau đến vậy dù hai người chưa từng nhìn thấy nhau?

Mùa trăng năm đó tôi dẫn Mộng về chơi vùng núi. Con đường núi vắng vẻ, lâu lâu mới có người đi, trên đường thỉnh thoảng là những người dân tộc đi cùng đàn gia súc. Nằm cheo leo trên núi là những ngôi nhà của những người dân tộc. Nhà này cách nhà kia khá xa. Những người dân tộc đốt rừng làm rẫy. Từng cuộn khói bay tỏa vào chiều gợi lên một nỗi buồn mênh mông khó tả. Trên rẫy họ thường trồng bắp, chuối, đậu xanh, làm chuồng nhốt vài con bò và vài con dê. Người dân tộc rất nghèo.

Dé rất vui khi gặp được Mộng. Tiếc là thời gian này ở vùng núi không có lễ bỏ mả. Nếu không tôi và Dé đã dẫn Mộng đi ăn lễ bỏ mả của người Raglai. Nhưng cũng may đang là mùa trăng. Trăng núi rất đẹp, mênh mông và huyền ảo. Mùa trăng là mùa vui nhất ở núi. Từng tốp các cô bé, cậu bé Raglai rủ nhau đi chơi trăng. Họ dàn hàng trên đường đi, ra hò hay leo lên dốc núi, chạy vào vườn đào, cười khúc khích... Mùa trăng cũng là mùa “ngủ thảo”.

Tôi và Dé dẫn Mộng đi chơi trăng. Dé bối rối, ngượng ngùng khi gặp Mộng. Về điển trai, chừng chặc của Mộng không những làm xao xuyến lòng tôi mà còn làm xao xuyến lòng Dé - một cô gái Raglai.

Chúng tôi leo lên con dốc quen. Trăng đã lên giữa trời, tỏa ánh sáng vàng vạc. Leo lên một dốc núi cao hơn chúng tôi nhìn rõ những ngôi nhà tái định cư phía dưới. Chúng dàn thành hàng ngang, xây cùng một kiểu giống như những tổ chim cu. Trên dốc núi có một cái cây và một tảng đá. Gần đó là chuồng gia súc của một người dân tộc. Tiếng dê kêu nghe lạc lõng trong đêm trăng.

Ba chúng tôi ngồi trên tảng đá. Dé hát rất hay nên hát cho chúng tôi nghe, còn tôi thì kể những câu chuyện do mình tưởng tượng ra. Tôi hỏi Mộng và Dé:

- Các cậu có biết ước mơ của tớ là gì không?

- Trở thành nhà văn - Mộng và Dé la lên.

- Sao các cậu biết hay thế?

- Thì cậu đã nói hàng nghìn lần rồi còn gì.

Chúng tôi cười khúc khích giữa đêm trăng. Bỗng nhiên, tôi và Dé nháy mắt với nhau.

- Mơng đi... ngủ thảo với chúng mình nhé.

- Ngủ thảo là gì?

- Đây là một phong tục của người Raglai. Ngủ thảo là nằm bên nhau, trò chuyện với nhau để hiểu nhau. Ngủ thảo... không được làm gì đâu. Chỉ nằm bên nhau, trò chuyện, tìm hiểu nhau thôi.

Mơng là con trai nên có vẻ khoái cái phong tục này, gật đầu đồng ý ngay. Ba chúng tôi xuống dốc, đi ra hồ, nằm trên một bãi cỏ mênh mông. Tôi nằm giữa, hai bên là Mơng và Dé. Dé có vẻ buồn nên tôi mới nói với Mơng.

- Mơng có muốn nằm chính giữa không?

- Tớ được phép nằm chính giữa hả? - Mơng láu lỉnh hỏi.

- Ừ - Tôi buồn rầu đáp.

- Thôi, tớ nằm bên này thôi.

Mơng nhìn vẻ mặt xịu buồn của tôi, lém lỉnh cười. Dé thở dài. Dé rất muốn được nằm gần Mơng. Ba chúng tôi nằm bên nhau. Trên trời là trăng, dưới lưng là cỏ. Hồ gần đó, sóng vỗ bờ róc rách. Chúng tôi nói với nhau đủ thứ chuyện trên đời.

- Người dân tộc Raglai nằm như vậy rồi... thành vợ chồng hả? - Mơng hỏi.

- Ừ. - Tôi đáp.

- Nếu nằm với mười người thì sao?

- Thì lấy mười người làm vợ luôn. - Tôi phán.

Dé cười phá lên khi nghe tôi nói.

Có tiếng còi tàu ở phía xa. Dưới núi có một ga nhỏ, khi tàu chạy qua, hú còi, tiếng còi tàu vọng lên núi nghe buồn da diết. Mộng bỗng bật dậy. Một đàn bướm ma không biết từ đâu bay tới, bay ngang qua chỗ chúng tôi. Những con bướm màu đen, cánh to, trên cánh có hình con mắt lạ. Tôi ít khi gặp đàn bướm này, hình như chúng đi chơi trăng. Chúng bay qua hồ, lượn lờ, rong chơi. Mộng rất thích đàn bướm lạ. Mộng chạy quanh hồ đuổi theo đàn bướm. Dé cũng chạy theo Mộng. Cả hai phấn khích đuổi theo đàn bướm lạ. Trăng mờ mờ sáng. Mộng vẫy tay, rủ tôi chạy theo. Nhưng tôi không thích đàn bướm kỳ lạ đó. Tôi chỉ chạy theo một khúc, rồi đứng lại bên đường. Mộng và Dé thì đang chạy theo đàn bướm, hét vang trời như bị một cơn say.

Những ngày nghỉ cũng đã hết, Mộng và tôi phải rời núi, về trường học. Ba chúng tôi đi sau đàn bò của Dé. Mộng giúp Dé đeo chiếc gùi, còn tôi cầm cái roi. Quen với Dé, tôi bỗng thích trở thành một người Raglai. Tôi cũng thích chăn bò. Tôi còn biết nghe tiếng lục lạc bò quen hay lạ khi đi tìm bò lạc. Chính Dé đã dạy những điều đó cho tôi.

Ba chúng tôi đứng trên con đường núi vắng vẻ. Hai bên đường là hàng cây tỏa bóng. Một con chim núp trong tán lá bỗng cất tiếng hót. Tiếng hót vang lên, riu rít một hồi dài rồi ngừng bật. Mộng nhìn vào gương mặt tôi đang sáng bừng bởi những đốm nắng lung linh. Tay Mộng muốn nắm tay tôi nhưng Dé đứng đó khiến Mộng và tôi đều lúng túng.

Dé đứng bên đường tiễn Mộng và tôi đi. Ánh mắt Dé thật buồn. Dé mồ côi, không được đi học, cũng chưa từng quen một người bạn trai nào. Có một lần Dé thích một anh chàng họ Pipôi khi Dé đi chăn bò ngang rẫy của anh ta. Nhưng anh ta không thích Dé vì Dé mồ côi, nghèo nàn và không có tài sản.

Tôi không biết mình là ai khi đứng giữa ngã ba đường. Nhìn vào mắt Dé tôi thấy đôi mắt buồn bã chứa nhiều điều sâu thẳm không thể nói thành lời. Tình cảm Dé dành cho Mộng còn nhiều hơn cả tôi. Dé rất muốn nắm tay Mộng, dù chỉ một lần thôi.

Tôi vừa muốn Mộng làm điều đó cho Dé nhưng cũng muốn Mộng đừng làm. Lòng tôi sẽ hờn ghen nếu thấy tay Dé nằm trong tay Mộng. Mộng tốt với tôi, luôn chăm sóc tôi. Cảm giác ấm áp Mộng đem đến cho tôi làm tôi vô cùng hạnh phúc. Tôi cũng muốn Dé biết những cảm giác ấm áp đó nhưng tôi cũng thấy hờn ghen.

Mộng vô tư không hiểu cảm xúc của tôi và Dé hay Mộng giả vờ không biết? Mộng lảng tránh ánh mắt Dé, chỉ nhìn vào mắt tôi.

Hai chúng tôi leo lên xe, Dé rơm rớm nước mắt, tay vịn vịn vào áo. Ánh mắt Dé nhìn theo Mộng đầy buồn bã và khao khát. Hình ảnh Dé rút lại bên đường trông đơn côi làm sao.

Khi xe sắp rời núi, tôi đập vào vai Mộng.

- Mộng, quay lại chỗ Dé đi. - Tôi xúc động nói.

- Tại sao lại thế? - Mộng ngạc nhiên hỏi.

- Mộng hãy nắm tay Dé đi, chỉ một lần thôi.

- Thôi...

Xe vẫn chạy. Ánh mắt Dé cứ ám ảnh tôi, đuổi theo tôi. Dé chưa hề nắm tay một người con trai nào.

Đó cũng là lần cuối cùng tôi thấy Dé. Trong một lần đi tìm bò lạc, trong đêm, Dé bị trượt chân xuống dốc núi. Dé mất giữa tuổi mười sáu, mồ côi khi đến trong cuộc đời này rồi ra đi cũng... mồ côi. Dé không có người thân nên không ai làm lễ bỏ mả cho Dé. Theo phong tục của người Raglai, chỉ khi làm lễ bỏ mả, linh hồn của người chết mới được thanh thản về thế giới bên kia - thế giới của mình. Còn không, những linh hồn vẫn lang thang ở thế giới này trong vẩn vơ và buồn tủi.

Tôi chưa lần nào mơ thấy Dé nhưng Mộng bảo với tôi đã nhiều lần mơ thấy Dé. Có một cô gái Raglai mặc đồ trắng, đứng trên đường, nhìn theo Mộng, ánh mắt khắc khoải và buồn bã. Mộng bảo hình như đó là Dé...

Nghe Mộng kể như thế tôi chỉ muốn khóc. Mùa trăng đó là mùa trăng đẹp nhất của Dế và cũng là đẹp nhất trong tuổi mười sáu của chúng tôi. Giá như tôi biết Dế đến và đi nhanh chóng trong cuộc đời này, để đêm trăng đó tôi nhường Dế nằm bên Mộng. Tôi cũng để Mộng nắm tay Dế chứ không buồn xịu mặt xuống. Nếu Dế còn sống tôi sẽ... nhường Mộng cho Dế, để Dế biết được những cảm giác ấm áp khi bàn tay của một người con trai mình thương nắm chặt tay mình, bảo bọc và yêu thương mình. Dế đã thêm những cảm giác ấy bao nhiêu...

Nhưng mùa trăng đó đã quá xa... Những cánh bướm có trở lại cũng không phải là cánh bướm năm nào...

Hậu xấu xí và Gã Si Tình

• LA NGUYỄN QUỐC VINH

Như một thói quen, đêm nào trước khi đi ngủ, Hậu cũng soi gương, nhìn vào vết sẹo dài trên má và thầm hỏi: “Trên đời này có còn ai thương một đứa con gái xấu xí như mình?”.

Vết sẹo đáng ghét này “đóng đô” trên má Hậu đến nay đã được mười năm, từ sau một tai nạn xe trong chuyến đi chơi hè. Hậu căm ghét vết sẹo ấy lên đến đỉnh điểm vào một chiều nọ, Hậu tình cờ nghe mấy đứa cùng lớp nói về mình, “Con Hậu có cái sẹo xấu vậy, ai mà dám yêu!”. Nỗi tự ti đeo bám Hậu từ sau buổi chiều hôm đó, lúc nào cô cũng bị ám ảnh bởi tư tưởng mình là đứa xấu xí. Cô hay soi gương, sẫm soi vết sẹo, càng nhìn càng buồn, càng buồn càng thu mình lại. Hậu nghĩ giá mà có một điều ước, cô sẽ ước cho vết sẹo biến đi sau một đêm ngủ dậy.

Cuối năm lớp 12, gần nhà Hậu có anh thợ chụp hình mở một studio nhỏ. Ngày khai trương, Hậu sang tiệm anh chụp hình thẻ để làm hồ sơ thi tốt nghiệp. Anh thợ chụp hình với cái nón kết màu đen đội ngược rất ngẫu nỡ nụ cười thật đẹp, kêu chải tóc cho gọn, ngồi thẳng lưng, nhìn thẳng vào ống kính. “Tách!” Vậy là xong. Hậu về nhà mà trong lòng hồi hộp, cô thực sự chán nản khi nghĩ đến lúc nhận hình, những tấm hình thẻ sẽ nhắc cô về vết sẹo, về nỗi mặc cảm dẫu quen thuộc nhưng vô cùng đáng sợ. Chiều, anh thợ đưa cô một bao ảnh nhỏ. Hậu run run lấy ra xem, rồi ngạc nhiên, thích thú, ngỡ ngàng khi trong ảnh là chính cô với gương mặt rạng rỡ, làn da mịn màng, còn vết sẹo đã biến đi đâu mất. Sau này Hậu mới biết anh thợ đã dùng “công nghệ photoshop” để “xóa sẹo” cho mình.

Từ ngày biết đến “công nghệ photoshop”, Hậu tự nhủ phải mày mò học cho bằng được để tự thỏa mãn ước mơ mà cô luôn ấp ủ. Mấy tháng sau, bức ảnh đầu tiên do chính cô tự tay “xóa sẹo” tuy chưa hoàn hảo nhưng tạm ổn. Khi vết sẹo không còn, cô phát hiện ra mình là một cô gái đẹp...

“Dễ thương quá!” - Đó là cái comment đầu tiên từ một cái blog với tên gọi “Gã Si Tình” khi Hậu up tám ảnh xinh xinh của mình làm avatar blog 360. Lần đầu tiên trong suốt mười năm qua, Hậu được khen hai tiếng “dễ thương”. Cô vào blog Gã Si Tình, đọc qua vài thông tin sơ sài thì biết chủ nhân blog này là con trai, 22 tuổi. Hậu đoán anh chàng này là một gã lãng mạn, mê du lịch, mê chụp ảnh, mê cái đẹp, bởi anh ta đăng lên blog rất nhiều hình ảnh về thiên nhiên hoa cỏ ở mọi miền đất nước và thường kèm theo mấy dòng thơ. Hậu comment trả lời: “Cảm ơn anh!”. Ngay lập tức, anh chàng đã phản hồi: “Mình làm quen nha?”. Hậu lặng người. Dầu biết chỉ là thế giới ảo, nhưng Hậu thấy đau, bởi cô biết, anh ta ngỏ lời làm quen chỉ vì tám ảnh đẹp, chỉ vì nghĩ Hậu đẹp mà thôi...

Từ ngày có được avatar đẹp, Hậu siêng lên blog hơn, chủ yếu vì tò mò. Mỗi ngày Hậu nhận được vài cái comment khen ngợi, Hậu vui, nhưng sâu thẳm trong lòng là nỗi buồn bởi cô vẫn hiểu ranh giới giữa thế giới thực và ảo nằm ở đâu. Ranh giới đó nằm ở vết sẹo đáng ghét vẫn ngày ngày ngự trị trên mặt mình. Hậu gõ vài dòng lên blog: “Cảm ơn tất cả mọi người, nhưng xin nhớ cho, thật và ảo khác nhau nhiều lắm”. Gã Si Tình liền comment: “Mình gặp nhau đi, gặp nhau ở thế giới thật nhé?”.

Có nên gặp không? Hậu tự hỏi. Mười bảy tuổi, đây là lần đầu tiên có một người con trai muốn hẹn hò. Dầu biết rằng tất cả chỉ bắt đầu từ sự ngộ nhận trên thế giới ảo nhưng lòng Hậu không khỏi xốn xang. Ngoài xốn xang còn có cả sự rối rắm, hàng loạt câu hỏi từ đâu bỗng nhảy nhót lung tung trong tâm trí: “Mình có nên gặp không? Người đó sẽ thế nào khi thấy vết sẹo này? Mình có nên nói thật hay không? Gặp rồi mình có bị tổn thương hay không?”.

Khi Hậu chưa kịp trả lời hết hàng loạt câu hỏi thì anh chàng đã comment tiếp, “Tối nay 7 giờ nha?”. Hậu im lặng. Cô nghĩ chắc chắn đây là một gã si tình mà lại thiếu điềm tĩnh, cho nên mới vồ vập kiểu đó khi chỉ vừa biết nhau qua cái avatar. Những người dễ thích nhau qua mạng thường dễ thay lòng khi gặp nhau ngoài đời, nhất là với một cô gái xấu xí và một anh chàng si tình, lại hấp tấp vội vàng như anh ta thì mối quan hệ này sẽ đi đến đâu, thế nào Hậu cũng sẽ tổn thương sau khi anh ta thất vọng bỏ chạy... Nghĩ vậy, Hậu quyết định làm lơ, không trả lời.

Đúng 7 giờ tối, Hậu lang thang ngoài công viên bờ sông, ngồi trên băng ghế đá

dưới nhánh cây dương liễu. Nhìn những đôi tình nhân ngồi bên nhau trên những băng ghế xa xa, cô thầm nghĩ, nếu như không có vết sẹo, thì bây giờ có lẽ mình đang ngồi cạnh Gã Si Tình, ngại ngùng, bối rối trong phút đầu gặp gỡ như những cặp đôi kia...

“Sao ngồi một mình vậy cô bé?”

Giọng nói vang lên cắt ngang dòng suy tưởng của Hậu. Cô quay sang, thoáng ngạc nhiên khi thấy anh thợ chụp ảnh ở studio hôm nào. Sở dĩ cô nhận ra anh là bởi nụ cười rất đẹp. Cô nói: “Ở nhà buồn quá, không biết làm gì nên ra đây hóng mát. Còn anh?”. Anh cười: “Anh vừa đóng cửa “stu”, cũng định ra đây hóng mát một chút rồi về”. Vừa nói, anh vừa đưa tay vuốt lại mái tóc lòa xòa phủ trước trán mình. Hậu ngỡ ngàng khi thấy bên dưới mái tóc phủ là một vết sẹo dài vắt ngang trán. Anh cười: “Tụi mình giống nhau thôi”. Hậu im lặng nhìn anh. Anh nói tiếp: “Hôm em tới chỗ anh, anh đã biết em rất mặc cảm. Nhưng nói thật là ngoài cái sẹo này ra, mọi thứ còn lại trên gương mặt em đều rất đẹp. Sao em không nghĩ rằng người khác sẽ nhìn vào nét đẹp, thay vì cứ nghĩ họ sẽ để ý đến vết sẹo này?”. Hậu nói: “Nhưng thực tế nó vậy anh à. Một tờ giấy trắng dù bị dính chút xiu mực, người ta cũng nói đó là tờ giấy dơ”. Anh lại nói: “Nhưng anh nghĩ trong số mười người nói đó là tờ giấy dơ, thì vẫn còn ít nhất một người cho rằng đó là giấy trắng”. Hậu nhìn anh bằng ánh mắt hồ nghi: “Có thật không anh?”. Anh gật đầu: “Thật hay không không quan trọng. Quan trọng là em có tin hay không? Em nên tự tạo cho mình một niềm tin, tin vào những điều tốt đẹp. Niềm tin có sức mạnh ghê gớm lắm. Nó sẽ giúp em vượt qua những trở ngại và có thể tạo ra kỳ tích”. Hậu hoang mang, niềm tin ư? Cô đã mất đi niềm tin từ rất lâu rồi. Thứ duy nhất có thể gọi là “niềm tin” vẫn theo cô đến giờ đó là sự xấu xí của mình. Thấy cô im lặng, anh lại nói: “Nếu như chính bản thân em còn không biết tự mở đường và cho mình cơ hội tin yêu cuộc sống thì còn ai có thể giúp em được?”. Hậu mỉm cười, nhìn vào vết sẹo trên trán anh, cô như nhận được sự đồng cảm khi gặp được một người cùng cảnh ngộ, chắc có lẽ anh cũng đã trải qua quãng thời gian ảm đạm như cô, nhưng bây giờ anh đã nghiệm ra đâu là thái độ sống đúng đắn. Hậu hỏi: “Vậy còn anh, niềm tin của anh là gì?”. Anh mỉm cười, im lặng không nói, nhưng ánh mắt buồn xa xăm.

Sau cuộc gặp gỡ hôm đó là liên tiếp những cuộc gặp gỡ khác giữa hai người. Bên cạnh anh, Hậu thấy thoải mái vì nhận được sự đồng cảm, nên cô dễ dàng mở lòng ra tâm sự. Cô cũng kể cho anh nghe về thói quen của mình mỗi tối trước khi đi ngủ, đó là ngắm soi vết sẹo đáng ghét và hoang mang với những câu hỏi đầy tuyệt vọng. Anh chỉ cô một cách, thay vì ngắm soi vết sẹo, cô hãy tập ngắm soi mắt, mũi, miệng... là những phần đẹp xinh trên gương mặt mình và phải tự khẳng định rằng, trên đời này mình rất xứng đáng được yêu thương. Hậu phì cười trước cách AQ mà anh chỉ. Tự nhiên Hậu nhận ra mình và anh đã thân thiết nhau nhiều lắm. Mỗi khi anh nhìn vào mắt Hậu, Hậu cảm nhận được anh rất muốn nói điều gì đó nhưng lại thôi. Hậu đoán già đoán non, lẽ nào anh thích Hậu? Mà nếu thật vậy thì có lẽ tình cảm đó chỉ xuất phát từ sự đồng cảm, bởi anh xem Hậu như một người cùng cảnh ngộ mà thôi. Hậu đặt ra giả thiết, nếu như anh không bị vết sẹo dài trên trán, sẽ có khối cô vây lấy anh, chắc gì anh đã thân thiết và quý mến Hậu... Nghĩ đến đây Hậu lại buồn, anh vẫn luôn nhắc Hậu sống phải có niềm tin, nhưng ngay cả chuyện anh và Hậu - hai con người cùng cảnh ngộ gắn bó với nhau cũng là một sự thật có phần phũ phàng nhắc Hậu rằng, nỗi mặc cảm tự ti của cô vốn có lý lẽ riêng của nó.

Quen anh được ba năm, lần đầu tiên anh mời Hậu về nhà. Căn phòng nhỏ vàng ươm màu gỗ, vách gỗ, sàn gỗ, những vật dụng bằng gỗ, những bức tranh treo tường do anh tự vẽ lòng khung gỗ... mọi thứ toát lên vẻ nền nã yên bình. Trên bàn làm việc của anh là chân dung người phụ nữ đẹp, Hậu cầm lên ngắm nghía. Anh nói: “Đó là niềm tin của anh”. Hậu có vẻ thắc mắc, anh nói tiếp: “Đó là mẹ anh. Anh và bà đã thất lạc nhau mười lăm năm nay, suốt mười lăm năm anh luôn tin rằng bà vẫn còn hiện diện trên đời này. Niềm tin đó khiến anh có thật nhiều hi vọng và cuối cùng nó đã không uổng phí, em biết không, hôm trước có người báo tin rằng bà hiện đang sống ở Sendai, Nhật Bản...”. Hậu mỉm cười rồi nói: “Chúc mừng anh. Vậy mà em cứ tưởng niềm tin của anh chính là tin rằng người ta sẽ không nhìn vào vết sẹo trên trán mà chê anh xấu trai chứ”.

Anh im lặng trước câu bông đùa rồi nhìn Hậu chăm chú, lát sau anh từ từ đưa tay lên trán, bằng một động tác dứt khoát, anh bấu vào vết sẹo và lột ra khỏi trán mình để lộ ra vàng trán láng mịn. Hậu ngỡ ngàng: “Anh...”. Anh đưa ngón tay lên môi Hậu ngăn cô lại, rồi cất giọng dịu dàng: “Vì anh sợ em sẽ đẩy anh ra xa khi anh

chưa kịp tới gần nên mới làm như vậy. Anh hiểu nỗi mặc cảm như bức tường vô hình ngăn em đến với tất cả mọi người, kể cả anh”. Nói xong, anh kéo ngăn tủ, lấy ra quyển album đưa Hậu, cô lật giở từng trang và ngỡ ngàng khi thấy trong đó là những tấm ảnh quen thuộc, những tấm ảnh trên blog của Gã Si Tình...

Hóa ra anh chính là Gã Si Tình, hóa ra Gã Si Tình đã biết cô từ trước mà vẫn muốn làm quen, hóa ra thế giới thật và ảo đôi khi không hề tồn tại lẫn ranh, hóa ra anh đến với cô đâu phải chỉ vì cô là người cùng cảnh ngộ, hóa ra cô vẫn được một người quý mến yêu thương mà người đó lại rất đẹp trai nữa... Hậu lặng người, dù có chút hụt hẫng ngỡ ngàng trước sự thật về anh nhưng cô cảm giác như có hàng loạt cánh cửa trong tâm hồn vừa hé mở, và ánh sáng thì ủa vào, lấp lánh. Anh ôm Hậu vào lòng, nói những lời dịu dàng: “Trong số mười người nhìn vào em, thì có một người là anh chỉ chú ý vào đôi mắt sáng long lanh, cái mũi nhỏ xinh, và đôi môi hồng như mận. Em thấy niềm tin của em vào những điều tốt đẹp có uổng phí không?”. Hậu im lặng, hai hàng nước mắt chảy dài, chính cô cũng không hiểu mình khóc vì điều gì giữa những hỗn độn trong tâm tư, cô chỉ nhận thấy, khoảnh khắc hiện tại sao kỳ diệu quá... Hậu vòng tay qua siết chặt anh trong yêu thương, hạnh phúc.

Đó là những sự thật mà anh muốn tiết lộ trước khi lên đường sang Nhật Bản. Một quãng thời gian dài, hai người chỉ liên lạc nhau qua Internet. Anh nói mẹ anh hiện vẫn đang khỏe mạnh, bà rất vui khi gặp lại anh. Anh thường chụp những bức ảnh đẹp và up lên Facebook cho Hậu xem, hai người vui vẻ bình luận và nhận ra mình không hề xa cách. Cuối mỗi bức email của anh hoặc câu cuối cùng mỗi khi chat với Hậu thường là: “Bye bye em, ráng đợi anh về nhé”.

oOo

Tháng 3 năm 2011, động đất thảm khốc ở Sendai, Nhật Bản. Hàng chục ngàn người thiệt mạng. Hậu khủng hoảng, mỗi ngày cô theo dõi báo đài nhưng vẫn vô vọng về tung tích của anh. Hậu như bị rơi xuống vực, và chơi vơi trong dòng xoáy ngồn ngồn những ký ức về anh...

Đêm nào Hậu cũng ra ngồi dưới hàng dương liễu chỗ lần đầu gặp anh và nhớ lại

lời anh: “Hãy tin vào những điều tốt đẹp...”. Hậu vẫn cố gắng bấu víu niềm tin, tin rằng anh đã may mắn thoát khỏi cơn động đất, tin rằng anh vẫn bình yên, tin rằng một ngày nào đó anh sẽ quay về bên Hậu... Và Hậu tin rằng ở Nhật Bản xa xôi, anh vẫn đang nuôi niềm tin mãnh liệt vào ngày trở về như đã hẹn...

• LẠC AN

- Giải khuyến khích -

Tôi nhớ mãi cuộc điện thoại đầu tiên người ấy gọi, bởi hôm ấy xóm trọ tôi bị lụt. Một ngày mưa to liên tiếp nước sông dâng lên nhanh. Mới chiều hôm qua còn chưa thấy gì mà sáng mai tỉnh dậy thấy nước tràn vào phòng từ lúc nào. Nhìn những đồ đạc cứ dập dềnh trên sóng nước mà tôi phát khóc. Sau khi dọn xong những thứ đồ đạc còn cứu vãn được cho lên giường, số còn lại gửi sang nhà cô chủ thì trời cũng đã nhá nhem tối. Mọi người trong xóm trọ kéo nhau đi tới phòng bạn ngủ nhờ bởi không thể ngủ trong “nỗi sợ hãi” nước sẽ dâng lên. Riêng tôi vẫn ngoan cố ở lại. Chiếc giường vốn đã cũ kỹ, ọp ẹp nay phải oằn mình chứa bao nhiêu thứ nào là nồi niêu xoong chảo, tủ quần áo, sách vở... Tôi chừa một góc nhỏ đủ nằm. Một cái cửa mình khe khẽ của tôi cũng đủ làm cho chiếc giường kêu rảng rặc. Nhìn cảnh này trong lòng tôi trào dâng nỗi nhớ nhà da diết. Tôi nhớ miền Trung quê tôi những ngày lũ lụt nước ngập trắng cả cánh đồng sắp tới ngày thu hoạch. Những nóc nhà chơ vơ trong biển nước. Những cánh tay trẻ thơ vò vập lấy gói mì tôm được cứu trợ nhai ngấu nghiến, ánh mắt cảnh giác như sợ ai đó cướp mất. Khi còn bé tôi đã từng ở trên nóc nhà ba ngày đợi đợi cứu hộ tới nên lụt ở đây chẳng nhằm nhò gì đối với tôi.

Mất điện tôi thắp một cây nến nhỏ, tựa mình vào đầu giường, trong ánh sáng chập chờn tôi miên man trong vô vàn những dòng suy nghĩ. Bỗng cá ở đâu bơi vào phòng tôi rất nhiều. Những đàn cá nhỏ mà tôi cũng chẳng biết tên cứ bơi qua bơi lại. Tôi ước gì lũ cá có thể nói chuyện được thì hay biết mấy. Đang ngồi buồn thiu gặm miếng mì tôm khô khốc, tôi giật mình vì chuông điện thoại kêu. Thấy bực bội tôi hỏi cộc lốc: “Ai?”. Đầu dây bên kia giọng nói của một người con trai miền Nam nghe thật ngọt ngào và dễ thương. Người ấy nói hẳn một câu dài mà chẳng thềm đề ý đến thái độ của tôi: “Chào bạn, mình đọc bài báo của bạn thấy hay, có số điện thoại

nên mình gọi điện làm quen. Bạn đồng ý chứ?”.

Tôi vốn chúa ghét cái kiểu làm quen qua điện thoại. Mà tại tòa soạn đăng số điện thoại của tôi lên báo chứ tôi nào hay biết gì. Từ hôm ấy có bao nhiêu cuộc điện thoại gọi tới làm quen tôi đều nói dối có một chồng và hai con thì lần sau thấy mất hút không ai gọi lại nữa. Định từ chối nhưng tối nay tôi thấy buồn và cô đơn quá. Trong nỗi nhớ nhà da diết tôi thêm được nói chuyện cùng một ai đó. Và cuộc điện thoại này như là một định mệnh. Tối hôm đó tôi và người ấy nói chuyện với nhau rất lâu. Tôi kể cho người ấy nghe hoàn cảnh hiện tại của mình, còn người ấy là bộ đội. Tôi cũng không hiểu nổi tại sao mình có thể nói chuyện với người ấy lâu đến vậy. Tôi nói mọi thứ chuyện trên đời và người ấy im lặng lắng nghe, thỉnh thoảng xen vào mấy câu hài hước khiến tôi cười nắc nẻ. Sau đó, tôi bắt người ấy hát cho tôi nghe và rồi ngủ quên từ khi nào không hay. Chỉ khi sáng mai thức dậy thấy có tin nhắn: “Bạn là con gái sao ngủ ngáy to thế. Ngủ ngon”. Tôi bỗng giật mình nhớ lại chuyện tối qua. Ôi xấu hổ quá, mà kệ người ta có biết mình là ai đâu.

Hôm sau nước rút để lại một bãi chiến trường đầy rác và bùn đất. Mấy đứa chúng tôi hì hục xách nước dội phòng, quét dọn xóm trọ, rồi té nước cười đùa rộn rã. Đúng là sinh viên vô tư như ghé. Sau một ngày dọn dẹp mệt nhoài tôi leo lên giường định đi ngủ sớm thì người ấy nhắn tin: “Đang làm gì vậy, nhà báo?”. Tôi nhắn lại: “Mình đang chuẩn bị đi ngủ. Hôm nay dọn dẹp cả ngày mệt quá bộ đội à”. “Ừ vậy ngủ sớm đi nhé, nhớ đừng ngáy to kéo bạn bên cạnh phòng không ngủ được. Ngủ ngon”. Đọc xong tin nhắn tôi thấy vừa xấu hổ vừa tức. Tôi định gọi điện lại mắng cho một trận nhưng nghĩ mình tức người không quen không biết ấy làm gì. Thôi ngủ đã, mệt quá!

Những ngày sau đó tôi và người ấy thường nhắn tin cho nhau. Người ấy hơn tôi bốn tuổi và đang là sĩ quan quân đội ở miền Nam, còn tôi là cô sinh viên báo chí năm cuối học ở ngoài Bắc. Mặc dù thế chúng tôi chỉ xưng hô là bạn bè hoặc gọi theo tên nghề nghiệp. Người ấy thường gọi tôi là nhà báo, tôi bảo: “Đang là “báo hại” thôi bộ đội ơi. Muốn thành “nhà báo” phải qua thời “lều báo” dài dài”. Hàng ngày qua những tin nhắn, cuộc gọi chúng tôi kể cho nhau nghe những sự việc diễn ra quanh cuộc sống, những kỷ niệm thời ấu thơ hay những suy nghĩ về một vấn đề nào

đó. Ban đầu tôi cũng hơi khó chịu, đôi lúc tự ái vì cách trả lời cộc lốc, tiết kiệm đến từng chữ ngữ vị ngữ của người ấy. Khi nhắn tin cho tôi, người ấy cũng bắt đầu vắn vẹn hai chữ cái: “NB (nhà báo)”. Tôi nhắn lại:

“Hihi. Chào bộ đội!”

“Cười gì?”

“Cười chào bộ đội, không được sao”.

“Được. Có chuyện gì không kể mình nghe”.

Và thế là tôi bắt đầu kể chuyện ở trường, ở xóm trọ cho người ấy nghe đến lúc ngủ quên khi nào không hay. Lần khác tôi nhắn tin: “Bộ đội ơi!”.

“Gì thế”.

“Trời, người ta gọi ngọt ngào thế mà trả lời cộc lốc à. Thay vì từ “gì thế” sao bộ đội không cười chào nhà báo nhỉ”.

“Mình cười thì nhà báo cũng có nhìn thấy được đâu”.

“Mình sẽ dùng giác quan thứ sáu để cảm nhận”.

“Cười nè, được chưa”.

Ngày lễ Tình nhân là ngày mong đợi của biết bao nhiêu đôi trai gái yêu nhau nhưng đó cũng là ngày đáng sợ nhất đối với những ai đang cô đơn như tôi. Trong khi lũ bạn đang tíu tít trang điểm, ăn mặc đẹp để đi chơi cùng người yêu thì tôi ngồi co ro trong phòng gặm nhấm nỗi cô đơn. Tôi thấy lòng mình chơi vơi, trống trải, thấy thiếu và thêm một cảm giác gì đó rất lạ. 23 tuổi rồi mà tôi chưa có lấy nổi một mảnh tình vắt vai, trong khi lũ bạn lại thay người yêu như thay áo. Người ấy nhắn tin:

“Nhận được nhiều hoa và quà chưa nhà báo?”

“Đang ngồi một mình nè. Lũ bạn độc ác bỏ rơi nhà báo một mình. Huhu”.

“Nghe thương nhỉ”.

“Bộ đội thương cho mình trước đi, bạn thì có hơn gì mình đâu”.

“Nhưng ít ra còn có lính thương mình còn bạn không có ai cả. Haha”.

Đọc xong tin nhắn mà tôi tức đến nghẹn cổ họng. Không thèm nhắn tin lại cho cái tên đáng ghét ấy nữa, tôi trùm chăn cố ngủ sao cho qua khỏi cái ngày đáng ghét này.

Ngày 8-3 tôi nhận được lời chúc của người ấy vắn vẹn sáu chữ: “Giỏi việc nước, đảm việc nhà”. Không biết lời chúc gì mà kỳ cục vậy. Tôi người ấy nhắn tin hỏi: “Thế nào nhà báo?”.

“Buồn, cả ngày chẳng đi đâu. Chắc nhà báo phải tìm người yêu thôi không thì những ngày lễ thế này buồn lắm”.

“Hay yêu mình đi, mình cũng đang cô đơn này”.

“Bộ đội đùa hả”.

“Mình thật lòng”.

Thế là tôi có người yêu qua câu nói không biết đùa hay thật. Nhưng dù thế nào đi chăng nữa tôi cũng muốn biết cảm giác khi yêu một người sẽ như thế nào. Nó có lãng mạn như trong những bộ phim Hàn Quốc hay không? Khi nhận lời yêu nhau, tôi bắt người ấy nhắn tin cho tôi vào mỗi buổi sáng để chúc một ngày mới tốt lành. Và mỗi tối trước khi đi ngủ phải chúc tôi ngủ ngon. Tôi lấy làm thích thú khi đưa ra những yêu cầu, đòi hỏi và bắt buộc người ấy phải thực hiện. Người ấy bảo không thích nhưng sẽ cố làm nếu điều đó khiến tôi vui. Chúng tôi vẫn giữ cách xưng hô như trước và tình cảm tôi thấy cũng chẳng hơn trước chút nào. Mà hình như tôi thấy nhớ người ấy nhiều hơn thì phải. Tôi thường hay hỏi người ấy những câu thật ngốc nghếch và ngớ ngẩn.

“Bộ đội ơi, những đôi yêu nhau họ thường hay thế nào nhỉ?”

“Thì nhà báo cũng đang yêu đấy thôi”.

“Mình thấy họ nắm tay nhau đi dạo phố, ôm nhau trong vòng tay siết chặt và trao cho nhau những nụ hôn ngọt ngào”.

“Thế để mình hôn bạn nha”.

“Bằng cách nào đây?”

“Mình đang gửi tới bạn nụ hôn gió đó”.

“Sao mình đợi mãi chẳng thấy nhĩ. Chắc dọc đường bị cô nào lấy mất rồi. Bắt đền bộ đội đó”.

“Rồi mình sẽ trả nợ cho bạn”.

Một hôm người ấy gửi cho tôi một tin nhắn chỉ có vền vền ba chữ số: 293. Tôi không hiểu nhắn tin hỏi lại: “Là sao bộ đội, mình không hiểu?”.

“Khi nào gặp mình sẽ nói cho bạn biết”.

Tôi thấy lạ quá, nói chuyện với nhau hơn hai năm nay và khi đã nhận lời yêu nhau qua thế giới ảo, tôi và người ấy chưa bao giờ nói tới chuyện gặp mặt hay gửi ảnh cho nhau. Dường như cả hai không quan tâm trông đối phương thế nào mà đơn giản chúng tôi thấy nói chuyện với nhau hợp và hiểu nhau thế là đủ. Và tôi vẫn ý thức được đây chỉ là một trò đùa khi hai trái tim đang khao khát tìm được một nửa còn lại của mình và gặp nhau trên thế giới ảo. Thế là kết thành đôi nhưng khi một trong hai trái tim ấy tìm được một nửa đích thực của mình trong đời thực thì sẽ rời bỏ bến ảo để trở về với thực tại. Tôi và người ấy kẻ Nam người Bắc nên cơ hội gặp nhau quả thực rất hiếm hoi. Tôi nói những suy nghĩ của mình cho người ấy biết. Im lặng một hồi lâu, người ấy trả lời: “Chúng mình chỉ cách nhau một giờ bay thôi mà. Mình thật lòng”.

Thời tiết miền Bắc chuyển mùa, những cơn gió lạnh đầu đông kèm theo mưa phùn lạnh đến thấu xương. Tôi trùm chăn kín mít, tay run run ấn bàn phím nhắn tin cho người ấy: “Huhu. Bộ đội ơi cứu nhà báo”.

“Sao vậy?”

“Lạnh quá làm sao nhà báo dậy đi học được đây”.

“Tuởng gì, dậy đi đồ lười. Mình đang chuẩn bị chào cò”.

Một lát sau người ấy nhắn tin lại: “Nhớ mặc ấm”. Tôi đến người ấy nhắn tin: “Lạnh không nhà báo?”.

“Lạnh lắm. Chắc mình không qua nổi mùa đông này mất. Để mình gửi cho bạn ít không khí lạnh miền Bắc nha”.

“Mình nhận được rồi. Quả là lạnh thật”.

“Nhận được rồi mà không thềm gửi cho người ta chút nắng của miền Nam. Người đâu mà vừa ki bo lại còn bủn xỉn”.

“Ừ mình xấu xa được chưa. Mà bạn đã hiểu ý nghĩa ba chữ số ấy chưa?”.

“Mình chịu. Là ký hiệu gì của quân sự hả?”

“Ngốc ạ! Số 2 tương ứng với chữ “A”, số 9 tương ứng với chữ “Y” và số 3 tương ứng với chữ “E”. Hiểu rồi chứ”.

Thì ra 293 có nghĩa là Anh Yêu Em à. Tự nhiên tôi thấy mặt nóng ran, tim đập mạnh, trong lòng thấy băng khuâng xao xuyến đến lạ lùng. Đây là lần đầu tiên tôi có cảm giác này kể từ khi nói chuyện với người ấy. Lẽ nào tôi...

“Mai có đi học không?”

“Có”.

“Thế ngủ ngon, 293”.

Tôi đang ngồi học trong lớp thì có tin nhắn của người ấy. Lạ nhỉ, có bao giờ người ấy nhắn tin vào giờ này đâu.

“Ra cổng trường đi, lạnh quá!”.

“Đùa mình hả, hôm nay có phải là ngày nói dối đâu”.

“Không đùa. Ra nhanh đi không mình chết cóng mất”.

Tôi nghĩ chắc người ấy đùa thôi bởi sáng nay còn nắng tin bình thường như mọi hôm mà. Nhưng không hiểu tại sao tôi vẫn xuống cổng trường như có ai đó xui khiến mình vậy. Và thật bất ngờ, từ xa tôi đã nhận ra người ấy đang đứng bên kia đường đối diện. Tôi dễ dàng nhận ra người ấy bởi trong thời tiết rét đến cắt da cắt thịt ai cũng khoác lên mình chiếc áo len dày cộp còn người ấy chỉ mặc một chiếc áo sơ mi mỏng. Cố len qua làn xe cộ tôi tiến lại gần người ấy. Nhìn người ấy môi thâm tím và run lên vì lạnh, tôi vội lấy khăn quàng vào cổ cho người ấy một cách tự nhiên không ngại ngùng ngỡ như đã thân quen từ trước. Người ấy nhìn tôi thoáng ngượng ngùng, tay run run trao cho tôi bó hoa, miệng khẽ nói “tặng bạn”. Tôi cũng không biết người ấy run vì lạnh hay do hồi hộp nữa. Tôi cười và đón lấy bó hoa và thật ngạc nhiên khi thấy bó hoa là ba con số 293 được kết bởi những bông hồng đỏ thắm xung quanh được viền bởi những bông cúc trắng làm cho ba con số ấy càng nổi bật hơn. Tôi ngược lên nhìn người ấy thoáng ngạc nhiên rồi mỉm cười e thẹn. Dường như lấy lại được bình tĩnh người ấy trở nên tự nhiên hơn.

Hai chúng tôi bước đi trên con đường vắng hai bên hàng phượng vĩ trơ trụi chỉ có mỗi thân cây khẳng khiu và mấy quả phượng khô treo lủng lẳng. Im lặng hồi lâu người ấy nói: “Khi yêu nhau người ta làm gì nhà báo nhỉ?”. Vừa dứt lời người ấy nắm chặt lấy tay tôi, tôi vội kéo ra nhưng bàn tay tôi đã nằm trong lòng bàn tay người ấy ấm áp và bình yên. Người ấy nhìn tôi âu yếm rồi bảo: “Đã đến lúc mình... à... anh phải trả nợ cho em rồi”. Tôi giật mình lúng túng, là một nụ hôn sao. Tôi vội bỏ chạy về phía trước, người ấy đuổi theo tôi. Nụ cười hạnh phúc của hai đứa hòa lẫn vào nhau phá vỡ sự yên tĩnh của con đường. Bất chợt người ấy hét to: 293!

Ngọt ngào bánh bông lan

• LÊ NGÂN

- Giải khuyến khích -

Bố tôi nấu ăn rất giỏi. Anh trai tôi lại đang làm đầu bếp cho một nhà hàng lớn trong thành phố. Vậy nên, phái nam vào bếp không biết tự khi nào đã trở thành truyền thống của gia đình tôi. Bạn bè của mẹ đã thốt lên rằng các cô ấy “phát ghen” mỗi khi ghé chơi nhà thấy bố tôi một tay quán xuyến việc bếp núc. Đám bạn nhí nhố của tôi thì há hốc mồm ganh tị vì thấy tôi “kiếm” được một ông anh chu đáo và đảm đang hết mực: Tôi nào cũng bung một ly sữa nóng lên phòng, “tiếp té” cho cô em. Nhưng tôi thì khác, tôi ghét nấu ăn, ghét đến tận xương tủy.

Hà là nhỏ bạn thân của tôi, nhưng chúng tôi chẳng có lấy một điểm chung nào để “làm vốn”. Mỗi khi hai đứa lang thang trong chợ hay trong siêu thị, khi mà tôi chỉ ngó nghiêng, chìm đắm vào những gian hàng bánh, kẹo, kem và nước ngọt thì Hà lại say sưa ngắm nghía tô, chén, xoong, nồi - toàn là đồ dùng cho nhà bếp. Hà nhỏ nhẹ, nữ tính bao nhiêu thì tôi nóng nảy, bộp chộp bấy nhiêu. Bố tôi từng bảo, các chàng trai chỉ bị thu hút bởi những cô nàng duyên dáng và “mềm mại”. Còn anh trai tôi thì “hướng nghiệp” rằng muốn đi vào trái tim của một chàng nào đó thì phải bước qua cái bao tử của chàng ta trước đã. Tất cả những cái đó đều không phải tôi.

Bù lại, trong khi cái Hà mê mẩn với hoa hồng, với sô-cô-la... thì tôi chẳng thiết tha gì đến quà cáp hay hoa hòe. Vào những ngày kỷ niệm như 14-2, 20-10, 8-3..., tôi ở nhà trùm mền ngủ một lèo tới tối. Với tôi, có được một cô bạn thân tuyệt vời như thế này đã là quá đủ rồi. Cho đến khi Hà đưa ra tuyên bố là đã tìm thấy “một nửa trái tim” thì mọi chuyện mới thực sự nổi bão. Tôi chính thức bị “bỏ rơi”, theo cái cách mà tụi con trai trong lớp vẫn hay nhìn tôi rồi tặc lưỡi mỗi lần thấy Hà tung tăng dạo bước cùng Nam, để lại tôi bơ vơ ngồi một mình. Quốc - tên bạn ngồi bàn trên - quay xuống vỗ vỗ vai tôi:

- Mình là nam tử hán đại trượng phu mà! Buồn chi mấy chuyện vặt đó, Ngân hén!

- Đẹp đi ông! Nam tử nào trong này?!

oOo

Cuối tuần, bố thông báo với cả nhà “tin dữ”:

- Thấy bảo Hà nó có bạn trai rồi. Ngân nhà mình đang bị đánh lẻ đấy!

- Sao? Sao? Thiệt hả? - Mẹ thất kinh.

Anh trai tôi có vẻ bình tĩnh và không mấy bất ngờ:

- Có gì đâu chứ! Thấy anh mày không, mười mấy năm nay mà chưa có lấy mảnh tình nào vắt vai. Cứ vô tư đi em!

Tôi chẳng biết phải nói gì, thôi đành im lặng là vàng.

Tối đó, tôi được ăn một bữa hoành tráng, no căng cả bụng. Bố và anh trai tôi luôn có cách an ủi rất “mùi vị” như thế. Thấy tôi thần thờ trước nhà, bố bảo:

- Con nên đi học nấu ăn. Rồi con sẽ thấy thích công việc đó. Không phải bỏ dụ đâu. Bố chẳng ép con gái cưng phải lăn vào bếp để học nấu ăn chỉ vì mong được chàng nào để mắt tới. Nấu ăn rất thú vị. Bố không lừa con đâu!

- Con thậm chí còn chẳng biết nấu cơm!

- Cái gì cũng phải học rồi mới biết chứ, kể cả... ăn.

- Vậy thì để con... học thử!

oOo

Tôi bắt đầu tham gia lớp học nấu ăn ở trung tâm. Khổ nổi, lớp học quá đông. Những học viên mới dạng “chuối” như tôi chỉ đứng xó rợ để nhặt rau hay lột vỏ hành, vỏ tỏi. Lớp học cũng toàn là các mẹ với các chị. Họ nói chuyện rôm rả, kể lể

chuyện chồng con, chuyện gia đình... Còn tôi thì ngồi im một chỗ, cặm cụi với đồng rau củ mà cô giáo đã giao. Tới ngày thứ bảy, tôi bắt đầu mất kiên nhẫn. Khi mọi người vừa làm vừa nói chuyện ồn ào, tôi ngắt một cọng hành rồi lẳng lặng ra ban công ngồi và gấp hình con ve. Một giọng nói con trai từ phía sau cất lên làm tôi giật mình:

- Sang lớp Piano học đi Ngân. Tui thấy bà hợp với “món” đó hơn đây.

Tôi quay đầu lại. Té ra là Thành - một bạn cùng lớp. Tôi hơi ngạc nhiên vì sự xuất hiện của Thành ở đây, tôi hỏi:

- Ông chở mẹ đi học nấu ăn à?

- Không! Tui... học nấu ăn ở đây! - Thành cười.

- Hở? Ông học nấu ăn chi vậy?

- Thì để nấu ăn chứ chi trời! Không lẽ đi học nấu ăn chỉ để... làm cảnh? Tui học làm bánh ở đây sau, trong lúc chờ bánh chín tui đi lang thang một tí. Mà sao có người trông “sâu đời” thế nhỉ? Bộ bị bắt đi học nấu ăn hở?

Tôi tròn mắt nhìn Thành. Những gì tôi biết về Thành là một cậu bạn cùng lớp nhút nhát và ít nói. Nhưng bây giờ, trước mắt tôi như thể là người khác chứ không phải Thành vậy. Điều ấy cứ khiến tôi ngạc nhiên mãi cho đến tận lúc về. Và tôi đã có thêm một lý do để đến lớp học nấu ăn ồn ào và vô vị này: Sự tò mò về Thành.

Tôi không thể thua cậu ấy. Tôi đã thầm nghĩ như thế trong lúc nhồi thịt vô con mực bé tẻo mà cô giáo vừa đưa. Thành bảo tôi nên học hỏi kinh nghiệm của các mẹ, các chị, từ kinh nghiệm nấu ăn cho tới kinh nghiệm chăm con và... giữ chồng. Tôi chu môi:

- Trời ạ! Còn lâu tui mới phải lo tới mấy chuyện đó!

Thành nheo mắt:

- Lo sớm không hơn là đợi “nước tới chân mới nhảy” à!

Hai tuần sau, tôi cho ra lò sản phẩm đầu tiên: Món trứng chiên. Tôi nhận được một lời khen hiếm hoi:

- Chà! Con gái bố nấu ngon ghê! Cứ cái đà này chẳng mấy chốc mà con nấu ngon bằng... mẹ. - Bố tôi nháy mắt.

- Đến bố mà cũng “xỉa” con.

- Bố đùa tí ấy mà! Để xem nào, bố chấm món này... 5/10.

Tôi cố cười một cái rồi buông luôn tiếng thở dài. Tôi bỏ một ít trứng chiên vào cái hộp nhỏ để mang đến trung tâm. Tôi muốn Thành chấm thử. Tôi nghĩ cậu ấy sẽ chấm khách quan hơn bố tôi. Nhưng Thành chẳng nói chẳng rằng, cứ cặm cụi ăn, ăn hết tất cả trứng mà tôi mang đến. Ăn xong rồi cậu ấy đưa cho tôi một cái bánh bông lan còn nóng hổi:

- Thử đi rồi hai ngày nữa cho tui nhận xét nhen!

Tôi cắn thử một miếng. Đó là chiếc bánh mềm, thơm và ngọt ngào nhất mà tôi từng ăn.

Quay lại lớp học, tôi chăm chỉ ghi ghi chép chép những công thức nấu ăn mà cô đưa ra. Mọi người cũng bắt đầu nhìn tôi bằng một con mắt khác, tôi không còn là con bé vụng về của mười mấy ngày trước. Và tôi vui về điều đó. Thành cũng vậy, cậu ấy cũng vui. Khi đi qua một quán phở nhỏ nằm ở ngã tư, Thành ngoái sang tôi, nói:

- Chỉ cần ngửi mùi thôi là tui biết họ đã dùng những nguyên liệu gì để làm nước lèo đây!

- Thiệt hả?! - Tôi tròn mắt.

- Dĩ nhiên. - Thành ngẩng cao đầu, tự hào.

Lúc băng qua đường, tôi hỏi:

- Thành này! Có phải con trai các cậu chỉ để mắt tới những cô nàng nữ tính và đảm đang không?

- Tùy thôi. - Thành cười.

Tôi thấy mình thật là dở hơi khi đi hỏi Thành câu đó.

oOo

Băng đi một tuần, tôi không thấy Thành tới trung tâm. Sự hào hứng đến lớp của tôi giảm đi một nửa. Kết thúc buổi học, tôi sang lớp làm bánh hỏi thăm. Cô bạn cùng tổ với Thành cho tôi số điện thoại của cậu ấy. Cô bạn còn dặn:

- Đừng cho Thành biết là tui đã cho bạn số của nó nhé!

- Ủ! Mình biết rồi! Cảm ơn bạn nhé?!

Về nhà, tôi gọi cho Thành. Máy cậu ấy bận suốt. Phải đến gần mười giờ đêm tôi mới liên lạc được. Cậu ấy bảo có một số chuyện gia đình cần giải quyết thôi. Tôi hỏi:

- Ổn không vậy?

- Chỉ là vài vụ tranh chấp nhỏ nhỏ.

- Tranh chấp? Tranh chấp gì thế?

- Tiệm bánh của bố tui.

Thành ngừng một lúc lâu. Tôi nghe mang máng có tiếng người cãi cọ. Thành nói nhanh:

- Thôi nhé! Chiều mai gặp lại ở trung tâm!

Cậu ấy tắt máy. Tôi thấy lo lo.

oOo

Thành tới đúng lúc tôi tan lớp. Cậu ấy dẫn tôi đi ngang qua tiệm bánh của gia

đình - một cái tiệm lớn và có tiếng. Cậu ấy thở dài:

- Vài ngày nữa nó sẽ thuộc về người khác! Bố tui bị người ta lừa.

- Tui nghĩ, chuyện gây dựng lại một thương hiệu sẽ không quá khó với ông đâu! Bánh ông làm rất ngon.

- Nhưng sẽ rất lâu để có thể được như bây giờ.

- Cái gì cũng phải bắt đầu từ con số không mà! Chỉ cần mình cố gắng!

Tôi khuyên Thành đi học làm bánh trở lại. Cậu ấy cười khì khì:

- Tui làm phụ bếp ở đó. Để kiếm thêm tiền đóng học phí ấy mà.

Và Thành đi làm trở lại. Cứ tan học bên lớp nấu ăn là tôi lại lon ton sang lớp của Thành để học làm bánh. Trong lúc nhào bột, tôi quay sang cậu ấy, cười:

- Bố tui đã khuyên tui đi học nấu ăn. Vì nấu ăn thì rất thú vị.

- Bà thấy thế nào?

- Bố tui nói đúng! Nấu ăn cũng có cái hay của nó.

- Bà có một ông bố còn hơn cả tuyết vời, mà có lẽ ông bố nào cũng vậy. - Thành ngừng tay - Tui sẽ cho bố tui thấy rằng ông ấy đã có một thằng con trai giỏi giang. Tui sẽ gây dựng lại tất cả.

Tôi đưa cho Thành chiếc bánh bông lan đầu tiên tôi làm. Nó méo mó, nhìn chẳng có tí gì gọi là thẩm mỹ, rồi lại còn bị cháy một lớp khá dày nữa. Cậu ấy chẳng màng gọt phần cháy mà bỏ vào miệng, nhai ngấu nghiến, nheo mắt:

- Ngon lắm! Cái bánh ngọt ngào nhất mà tui từng ăn.

Bố đã nói đúng. Nấu ăn thì rất hay. Và tôi tin vào quy luật bù trừ của cuộc sống. Rằng một cô nàng vụng về thì chắc chắn sẽ gặp được một anh chàng đảm đang, giỏi bếp núc.

Duyên thất tình

• LÊ VŨ ANH ĐÀO

A nh Lee Yoon Sung lạnh lùng hạ súng xuống, mắt nhìn đăm đúi về phía cuối chân trời. Ánh sáng yếu ớt của ngày còn sót lại nhìn thật lãng mạn. Trong ánh sáng ấy, Kim Na Na từ từ đi ra, miệng mỉm cười, vòng tay rộng mở...

Một cảm giác nhói đau nơi trán và tiếng một người đàn ông cất lên:

- Minh Tú, trả lời câu hai cho tôi.

Tú mở mắt ra, ngơ ngác nhìn người đang chống nạnh đứng trước mặt và những tiếng cười khúc khích của mọi người xung quanh... Thế là mất giấc mơ đẹp, anh chị ấy đang sắp mi nhau. Giọng nam trầm lại tiếp tục cất lên:

- Vẫn chưa tỉnh ngủ hả? Tôi giảng chán lắm hay sao mà ngủ gật trong lớp thế kia. Mơ thấy cái gì mà miệng cứ ngoác ra cười mãi thế hả? Có biết là cả lớp đã tạm nghỉ 10 phút để “ngắm” em ngủ không?

Và kết quả là Tú bị phạt đứng ngoài cửa lớp. Hic, ai bảo tôi qua thức cho cố vào xem nốt mấy tập cuối của phim *City Hunter* có anh Lee Min Ho và chị Park Min Young đóng rồi sáng nay ngủ gật cũng thấy nhân vật của phim sắp mi nhau... Đứng ngoài cửa lớp, gió man mát, trời trong xanh, lại có cả tiếng chim hót riu ran... Tú cố gắng căng hai mắt ra nhưng mà gió mát quá, mắt cay xè và rồi cứ sụp xuống làm cô nàng không thể cưỡng lại cơn buồn ngủ...

oOo

- Chị thấy, em bó tay với con Cún luôn. Bị phạt đứng ngoài cửa lớp mà còn ngủ ngon lành.

Giọng nam trầm vừa ăn cơm vừa kể tội Tú với mẹ. Nó lăm lét nhìn mẹ, miệng nhai cơm mà tưởng tượng như bò đang nhai rơm vậy. Mẹ nhìn Tú rồi buông đũa thờ dài.

- May là nó học tiết của chú, không là chắc phải ăn mấy quả trứng ngỗng vào sổ điểm rồi.

Tú tức quá, gân cổ cãi:

- May gì mà may. Không cho điểm O nhưng mà ghi vào sổ đầu bài. Thứ hai này con lên đứng cột cờ còn nhục mặt hơn nữa. Chú Út chơi ác quá đi.

Mẹ cầm đũa khẽ nhẹ vào tay Tú.

- Lại còn cãi nữa hả? Không ghi tên cô vào sổ đầu bài để cho lớp cô nó nói là thầy giáo ỷ là người nhà của học sinh nên che giấu, nhờ nhà trường biết thì chú Út bị kiểm điểm. Chú cô mới chân ướt chân ráo vào trường. Tuần này tôi cắt tiền tiêu vặt của cô.

Cái giọng nam trầm ấy nghe xong thì cười khùng khục. Tú giã náy như đĩa phải vôi, vùng vằng bỏ lên phòng riêng. Có tiếng gõ cửa khe khẽ, lại lên làm hòa đây mà.

- Cún không chơi với chú Út nữa đâu. Không thêm làm mai em Linh xinh đẹp cho chú nữa. Cách mặt chú từ đây luôn.

- Có bánh bông lan trắng miệng nè, còn có cả sinh tố dâu tây nữa. Cún có ăn không?

Tú im lặng, giọng nam trầm lại cất lên:

- A, mình định rủ Cún đi ăn lẩu kem mà giờ Cún giận rồi thì thôi vậy.

Cái tạt tham ăn của Tú thắng cái tính hờn giận nên Tú lao ra cửa phòng như tên bắn. Chú Út nhìn Tú cười hề hề, cái mặt nham nhở thế này mà mấy em trong lớp cứ lải nhải vào tai Tú:

- Chú Minh của Tú đẹp trai như diễn viên Hàn Quốc.

- Chú Minh của Tú chắc nhiều bạn gái lắm nhỉ?

- Muốn làm cô của Tú quá đi. Tú thật là có phúc khi được ở chung nhà với hot boy đẹp trai như thế!

oOo

Tú cầu khẩn trời đất cho ngày thứ hai không tới mà nó vẫn cứ tới. Cả buổi học hôm đó, Tú vừa học vừa lo ngay ngáy. Hot boy mà Tú thích học ở lớp bên cạnh, cậu ấy còn làm phó bí thư Đoàn trường, thứ hai nào cũng lên hướng dẫn chào cờ. Chẳng lẽ lại chạm trán với cậu tại cột cờ. Tú đã cất công xây dựng hình tượng nhu mì, hiền lành, học giỏi trong mắt người ta rồi giờ chẳng lẽ lại có thêm hình tượng ngủ gật trong lớp và ngủ đứng khi bị phạt nữa sao! Sau hôm nay chắc Tú đào cái hố để chui xuống hoặc kiếm cái mặt nạ để che mặt quá. Mà chú Út của Tú cũng ác, sợ Tú kiếm có nghỉ học hôm nay nên sáng sớm đã xung phong chở Tú đi học bằng xe LX mới của chú. Tú có chạy thoát đằng trời. Ra đến cửa mẹ còn nói với theo dọa dẫm:

- Hôm nay con Cún mà cúp tiết chào cờ thì bị cắt tiền tiêu vặt hai tháng nhá.

Sao không ai hiểu cho trái tim đang yêu của Tú hết vậy. Ai cũng muốn làm Tú xấu mặt hết vậy, cái lỗi bé tí teo mà. Tú ngủ đứng được biết đâu lại là cái hay. Sài Gòn suốt ngày triều cường rồi mưa ngập. Bữa nào nước ngập vào đến nhà, đến tận giường chỗ đâu mà nằm ngủ, lúc đó chỉ có đứng mà ngủ thôi, người ta tập luyện trước còn gì nữa...

Bốn tiết học gần trôi qua trong sự thấp thỏm, lo âu của Tú. Thầy Toán đang giảng bài say sưa, phấn ghi ken kết trên bảng. Lộp... bộp... lộp... bộp... Tú nghe có nhầm không trời! Tú nhìn ra ngoài cửa sổ, trời chuyển mây đen và mưa đến một cách bất ngờ. Tú không nén được vui mừng, hô vang:

- Hoan hô, mưa rồi!

Cả lớp thất kinh nhìn Tú như người ngoài hành tinh. Chỉ có những đứa tinh ý mới hiểu tại sao Tú mừng như thế. Trường Tú quy định học sinh nào bị ghi tên vào sổ đầu bài thì chào cờ đầu tuần sẽ bị nêu tên và gọi lên đứng trước cột cờ để cảnh

cáo. Trường Tú cũng quy định nếu tiết chào cờ mà trời mưa thì sẽ sinh hoạt đầu tuần tại lớp với giáo viên chủ nhiệm. Vậy là dù không ai hiểu cho trái tim đang yêu của Tú thì ít nhất cũng có trời hiểu. Hic, tình yêu non nớt của Tú đã thấu tận trời xanh rồi.

Ra về, trời vẫn mưa. Chú Út phải ở lại họp đầu tuần với ban giám hiệu. Tú đợi chú mà cái bụng cứ réo inh ỏi đòi ăn. Tú có một tính xấu, đã đói là phải ăn, không ăn thì nhìn Tú cứ như cọng bún thiêu ấy, chẳng làm được việc gì. Tú đứng đợi lâu thật là lâu, chẳng lẽ tại cái tội ngủ đứng của Tú ngoài cửa lớp mà ban giám hiệu phải họp lâu thế sao? Tú định tự mình ra bắt xe buýt về mà chợt nhớ ra mình không mang theo áo mưa. Đi từ trường ra trạm xe buýt chắc ướt như chuột mất. Tú thầm réo trong bụng:

- Chú Út ơi là chú Út, lẹ lẹ cho con về ăn cơm.

Một bóng người đi đến gần Tú, cái ô màu xanh đưa về phía Tú.

- Bạn Minh Tú không có áo mưa để về à?

Giọng nói nghe quen quá, bụng Tú đang đói mà tim lại nhói lên một cái, cả người như lơ lửng muốn xỉu. Là giọng nói của hot boy lớp bên. Trời ơi, Tú chỉ thầm thích bạn í thôi mà bạn í lại biết cả tên Tú nữa. À, dù sao thì Tú cũng là bí thư lớp, lâu lâu đi họp với Đoàn trường chắc người ta cũng để ý nhớ tên. Tú bẽn lễn cười, cộng thêm việc đói bụng nên nụ cười của Tú trở nên dịu dàng khó tả.

- Chắc thầy Minh họp lâu lắm. Tú đi chung ô với mình ra trạm xe buýt.

Trời ơi, người ta còn biết mình là cháu chú Út, à quên thầy Minh. Lại còn rủ mình đi chung ô nữa. Tú gật đầu nhẹ, rồi khép nép đi bên cạnh người ta. Hôm nay, trời thương Tú đến hai lần. Tú ước gì đoạn đường từ trường ra bến xe buýt dài khoảng 10 cây số để có thể đi bên người ta lâu thật lâu mà sự thật thì đoạn đường chưa đến 500 mét. Nhà của người ta đi hướng ngược lại nên Tú chẳng có cơ hội ngồi chung xe buýt và tưởng tượng ra một chuyện tình lãng mạn trên xe buýt như trên phim. Tú về nhà, lòng thoải mái, vui vẻ ăn đến mấy chén cơm...

Đang ngủ trưa ngon giấc thì chú Út về. Chú ăn xong là gõ cửa vào phòng Tú, phá giấc ngủ của Tú.

- Có người hôm nay sung sướng, hạnh phúc quá trời nha!

Tú thấy chột dạ.

- Con sung sướng, hạnh phúc cái gì chứ?

- Thì có ai được một chàng hot boy cao to, đẹp trai che ô đi từ sân trường ra bên xe buýt, chân đi điệu dàng còn cổ tình nép vào người ta nữa.

Tú nhảy dựng lên, cầm gối ném về phía chú.

- Chú làm con đứng chờ đói muốn chết. Người ta thấy con không có áo mưa nên cho con đi chung ô. Vậy lúc đó chú nhìn thấy rồi mà vẫn nhẫn tâm để con đi xe buýt vừa đông, vừa nóng nữa chứ.

- Lúc đó chú họp đã xong đâu. Máy thầy cô ai cũng thấy hướng chỉ chú. Tại Cún đứng xó rợ ngay trước phòng họp của ban giám hiệu mà. Chú tạo điều kiện tốt cho Cún đi cùng trai đẹp thế mà còn trách.

- Sao người ta biết tên con vậy? Còn biết tên của chú Út nữa.

- Nó dám gọi chú là Út à?

- Không có, bạn ấy gọi chú là thầy Minh đẹp trai, galăng, phong độ.

- Thầy Lâm đó là đệ tử ruột của chú ở lớp võ đấy. Cún thích đúng người rồi, hay để chú làm ông mai, không biết có ai trả công không ta.

Tú xấu hổ, vội đứng dậy đẩy ông chú đang cười nham nhở ra khỏi phòng mình. Dù sao, hôm nay cũng là một ngày mưa đẹp.

oOo

Linh gọi điện đến, nói cuối tháng nó qua Anh định cư cùng gia đình. Hai đứa vừa nói chuyện điện thoại vừa khóc sụt sùi. Linh là bạn thân từ hồi mẫu giáo

của Tú, hai đứa học cùng nhau cho đến năm cấp ba. Tú vào trường chuyên, còn Linh học trường khác. Tuần nào hai đứa cũng shopping, đi càya game và xem phim tình cảm rồi ôm nhau khóc tu tu. Khi biết chú Út thích Linh, Tú còn muốn Linh thành cô mình nữa chứ. Tưởng tượng hai cô cháu bằng tuổi nhau, là bạn thân của nhau thì thật là vui. Từ giờ đến cuối tháng còn có mấy ngày, chắc tại Linh sợ Tú buồn nên không dám nói sớm. Tú chạy qua nhà Linh, hai đứa vừa sắp xếp đồ đạc, vừa nói đủ thứ chuyện trên trời dưới đất. Tú vẫn chưa có dịp để làm mai Linh với chú, tại chú tán gái linh tinh thì giỏi mà tán người mình thích lại nhát chết nên chưa lần nào dám hẹn hò với Linh. Vậy là chưa yêu mà chú Út của Tú đã thất tình rồi.

Tú về, qua phòng báo tin cho chú biết Linh sắp đi định cư ở Anh. Cái nụ cười nham nhở trên môi chú chuyển qua méo xẹo, ánh mắt buồn thăm thẳm. Chú thay vội vàng quần áo rồi lao ra ngoài. Vậy là có người quyết tâm tỏ tình rồi. Cầu trời cho chú Út của Tú thành công.

Tú ngồi đợi mãi đến gần nửa đêm mới thấy chú về. Bộ dạng chú còn thê thảm hơn lúc đi. Chú nằm vật ra giường, ngửa mặt nhìn chằm chú lên trần nhà.

- Linh nói chỉ xem chú như anh trai thôi, xem chú của Cún cũng như là chú của Linh thôi.

- Thôi chú ạ, bạn con nhiều đứa cũng xinh, cũng hiền lành, cũng dịu dàng như cái Linh ấy. Để bữa nào con giới thiệu cho chú.

Chú chép miệng:

- Lần sau quyết tâm phải tỏ tình sớm và nhất định giữ thật chặt không cho đi đâu hết.

Tính chú là thế đó, chẳng bao giờ bi quan quá năm phút. Thế mới là thầy Minh hot boy chứ. Chắc Tú cũng tìm cách tỏ tình với người ta thôi, lỡ đâu một ngày đẹp trời chú về lại bảo thằng Lâm nó sắp đi định cư ở tận châu Phi hay châu Mỹ gì đấy thì Tú lại nằm hoi hận giống như chú bây giờ.

Chú Út đang hì hục ngồi trộn kem và Tú đang ăn luôn miệng thì có hai người mở cửa bước vào. Cái dáng cao cao thư sinh quen thuộc và cả giọng nói ấy nữa làm Tú nhận ra người ở lớp bên cạnh. Người ta đang nắm tay một cô gái nhỏ nhắn, không xinh bằng Tú, không cao bằng Tú nhưng dịu dàng hơn Tú. Thấy chú, người ta đi vội đến chào hỏi và chúc thầy và Tú ăn ngon miệng. Tú thấy tim mình hẫng một cái rồi thôi.

Chú khều nhẹ tay Tú:

- Người ta của Cún có người yêu rồi.

Tú cũng khều khều tay chú nói nhỏ:

- May mà con chưa tỏ tình, không lại phá hoại hạnh phúc gia đình người ta. He he!

- Chú cháu mình đúng là có “duyên thất tình” cùng một lượt luôn. Để mai vào lớp, chú gọi nó lên kiểm tra miệng bài *Người lái đò sông Đà*, bắt nó tả cái đoạn sông Đà dài thiết dài cho nó biết tay.

- Hi hi... lần đầu tiên con thấy có chú là giáo viên có lợi như thế đấy!

Tú thấy vui trong lòng, dù sao cũng chỉ mới thích người ta thôi, cũng có kỷ niệm đẹp đi chung dưới mưa với người ta một đoạn đường ngắn.

Tú buồn thì ăn nhiều nhưng Tú vui thì còn ăn nhiều hơn nữa. Ui chao, tự nhiên thấy cái bụng lại thêm đói, Tú giờ tay gọi phục vụ trong ánh mắt đau khổ của chú Út.

- Chị ơi, cho em thêm phần lẩu kem hai người nữa nhé!

Khi không là trò chơi

• MINH VY

- Giải ba -

Tôi tên là Châu, mọi người thường hay gọi là “Châu khờ” bởi cái tính của tôi lơ mơ như người cỏi trên. Ngày đầu tiên vào lớp, tôi bị cô giáo xếp chỗ ngồi trước mặt Hoàng, được nói là tôi có ấn tượng ngay lần đầu tiên gặp hần.

Hoàng là một cây văn nghệ của lớp, có nhiều tài lẻ như đàn, hát và dẫn dắt mọi người rất tuyệt. Hần có thể kể cho mọi người nghe một câu chuyện bịa mà ai cũng nhìn hần với ánh mắt chăm chú và tin sái cổ, nhưng trong số đó không có tôi.

Hoàng được nhiều bạn gái lớp dưới dòm ngó. Cứ mỗi giờ ra chơi, hần quăng cho tôi mấy bịch bánh tráng trộn của bọn con gái lớp dưới mang lên tặng. Tôi lắc đầu: “Ghê thật, con gái dạo này đại trai thấy sợ”. Nhưng nhờ vậy mà hôm nào tôi cũng có bánh tráng để ăn. Tôi thấy ớn ớn tên đào hoa này nên mặc dù trong lòng rất thích, tôi vẫn cố tình lơ đi khiến hần càng điên hơn khi lần đầu tiên có một con nhỏ vừa xấu vừa khờ dám ngó lơ mình.

Thế là hần bắt đầu chiến dịch cưa cẩm tôi, hết kẹo rồi tới bánh, hết bánh rồi tới sôcôla, cứ thế hần làm tới mà vẫn chưa thể đánh gục được trái tim của tôi. Trái tim của tôi cũng biết rung cảm trước những hành động lãng mạn của hần, nhưng lý trí của tôi luôn luôn mách bảo: “Nếu mày gục, đồng nghĩa với việc mỗi ngày mày không còn được nhận thức ăn của hần cho...”.

Lớp tôi chuẩn bị tiết mục văn nghệ để tham gia chào đón ngày 20 tháng 11. Cả trường ai ai cũng nao nức tập dượt, lớp tôi im re, không một động tĩnh gì. Hôm đó tôi đang ngồi giải bài tập toán, bỗng Hoàng thả một xấp giấy trước mặt tôi chi chít chữ. Tôi ngược mặt lên hỏi.

- Cái gì vậy?

Hắn hất mặt nói:

- Kịch bản! Châu đọc đi rồi chuẩn bị diễn.

Tôi há hốc miệng, mắt tròn vo nhìn hắn:

- Diễn cái gì?

- Chí Phèo, Thị Nở thời nay.

- Ai là Chí Phèo, ai là Thị Nở?

Hắn cười nhìn có vẻ gian gian.

- Còn ai vô đây nữa, tui là Chí Phèo, còn Châu là Thị Nở. Châu đọc nhanh lên đi, tui soạn kịch bản này mất hết ba ngày đó, muốn bẻ cái đầu luôn.

Tôi xua tay từ chối:

- Thôi, dẹp đi, Châu không đóng kịch được đâu.

- Diễn kịch là xưa rồi. Cái này là kịch bản phim ngắn.

Tôi đi hết ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác.

- Phim ngắn hả, là sao Châu không hiểu?

Hắn nhăn mặt nhìn tôi như vật thể lạ.

- Đúng là “Châu khờ”! Cả lớp ai cũng biết, chỉ có mình Châu lơ mơ, suốt ngày cứ ôm mấy bài toán mà giải.

Tôi giận dữ:

- Kệ tui!

Hắn giãn nét mặt ra làm hòa:

- Thôi, tui xin lỗi. Đây là ý tưởng của Hoàng đó. Năm nay là năm cuối cùng của

đời học sinh, Hoàng muốn lớp mình diễn một phim có mặt đầy đủ thành viên trong lớp, sau đó sẽ gửi cho mỗi bạn một cái DVD, coi như là kỷ niệm đời học sinh. Ngày 20 tháng 11 sẽ trình chiếu cho cả trường coi, Châu thấy sao?

- Nhưng mà từ trước tới giờ Châu chưa bao giờ được đóng phim, sợ lắm.
- Có gì đâu, toàn bạn bè trong lớp. Hoàng sẽ lấy máy chụp hình xịn của ba có chế độ quay phim đem đi quay.
- Nhưng tại sao lại chọn Châu đóng vai chính?
- Châu có gương mặt điện ảnh, rất ăn hình, Hoàng để ý Châu từ lâu rồi. Đồng ý nhé.

Tôi nghe câu đó mà sướng rơn người, sau một hồi lừng khờng cũng gật đầu, xem như tôi làm nghĩa vụ cho lớp. Thú thật, tôi cũng muốn được ở bên cạnh hấn lâu lâu một chút.

oOo

Tôi đọc kịch bản và học thật nhanh. Lớp tôi đã bắt đầu rục rịch triển khai dự án làm phim này. Đứa mượn mẹ son phấn để hóa trang cho tôi, đứa tát bột đi ra Nhà văn hóa Thanh niên thuê áo quần xưa cho tôi và hấn. Đứa đi mượn đèn, đứa đi mượn chân máy. Mọi thứ đã sẵn sàng.

Hấn lại gần tôi hỏi:

- Châu thuộc kịch bản chưa?

Tôi gật đầu:

- Hoi hoi.

Hấn trấn an tôi:

- Không sao, sẽ có người nhắc thoại.

Đoàn làm phim của lớp 12A17 đã bấm máy. Cả bọn nháo nhào vì không biết

quay cái nào trước cái nào sau. Thằng quay phim nổi hứng, leo lên cành cây giả bộ làm cái “bum” của đoàn phim chuyên nghiệp.

Cả đám cười ngặt nghẽo với nàng Thị Nở là tôi. Hấn bắt tôi đeo hàm răng giả mọc tứ tung đen thui, vẽ cho tôi nốt ruồi ngay ở mép to như con ve chó. Sau ba ngày quay vật vã, tôi đã cống hiến cho lớp mình những trận cười nghiêng ngả bởi kịch bản của hấn khủng ơ là khủng!

Hôm nay là ngày quay cuối, hấn quyết định sửa kịch bản. Hấn thêm vào một đoạn Chí Phèo và Thị Nở hôn nhau. Tôi giã nảy lên.

- Không được, cảnh này kỳ cục, không thực tế...

Hấn giải thích rằng để có một kết thúc bất ngờ và hấp dẫn. Cả lớp tôi về phe của hấn, để mặc tôi đứng chết trân. Hấn kéo tôi lại và hôn vào môi tôi. À không, là môi của Thị Nở, tim tôi ngừng đập, tay tôi run run. Chúa ơi! Cái hôn đầu đời của tôi lại diễn ra như thế này sao, thật lãng nhách!

oOo

Mùa thi năm đó, tôi quyết định thi Trường Sân khấu Điện ảnh, thích làm diễn viên. Hoàng cũng chọn thi chung trường với tôi, nhưng Hoàng thi đạo diễn. Hoàng thông minh, có tính cách hài hước và học văn rất giỏi.

Kết quả Hoàng đậu, còn tôi rớt. Biết tin, Hoàng đã động viên tôi rất nhiều, khuyến khích tôi thi lại vào năm sau. Hoàng tìm cho tôi nhiều tài liệu có liên quan đến chuyên ngành để ôn thi, Hoàng chỉ cho tôi cách viết văn, cách phân tích nhân vật cũng như tâm lý nhân vật. Hoàng chăm sóc tôi ăn uống, biết rõ thói quen sinh hoạt của tôi. Một năm trôi qua, chúng tôi đi bên nhau và yêu nhau...

Mùa thi lại đến, lần này tôi quyết tâm thi đậu, tôi không để Hoàng thất vọng về mình. Hôm vào phòng thi, Hoàng nắm chặt tay tôi như tiếp thêm cho tôi sức mạnh. Môn văn trôi qua thật dễ dàng vì tôi trúng tủ, môn còn lại là năng khiếu, một bức tường lửa tôi phải vượt qua.

Tối đó Hoàng đến nhà tôi, mang cho tôi sữa, bánh, trái cây đủ loại mà tôi thích.

Hoàng dạy cho tôi cách diễn xuất, cách trấn an tâm lý khi đứng trước đám đông. Tôi cảm động, ôm chặt lấy Hoàng. Hoàng âu yếm vuốt ve mái tóc tôi.

- Nè, thi đậu rồi phải gọi Hoàng là anh đó nha!

Tôi gật đầu đồng ý.

oOo

Tôi bất ngờ bước vào phòng thi là một sân khấu lớn khác với năm trước tôi thi. Có rất nhiều giảng viên là diễn viên và đạo diễn nổi tiếng. Tôi vừa hồi hộp vừa lo sợ, len lén vén màn sân khấu nhìn ra bên ngoài, cố tìm xem Hoàng đang ngồi ở đâu. May quá, Hoàng ngồi ở hàng ghế thứ hai, chỉ sau ban giám khảo. Hoàng như biết sự có mặt của mình sẽ tiếp thêm sức mạnh cho tôi. Tôi thở phào nhẹ nhõm.

Bài thi của tôi gồm có một con cá, một con dao, một cái thớt và một xô nước, tôi sẽ diễn như thế nào mà sử dụng hết được những vật dụng trên. Tôi bắt đầu hít thở thật sâu, lấy bình tĩnh và diễn. Tôi làm cá, đánh vảy, rửa cá, chặt đầu cá, dĩ nhiên chỉ là tưởng tượng, bỗng dưng bên dưới có một người la lên.

- Em bị dao cứa đứt tay rồi kìa, mau đứt tay vô miệng để cầm máu đi.

Tôi tái mặt như bị đứt tay thật, tình huống quá bất ngờ mà ban giám khảo đưa ra khiến tôi không thể xử lý nhanh được. Tôi nhìn xuống Hoàng cầu cứu. Hoàng nhìn tôi, lắc đầu và kéo áo ra.

Tôi hiểu ý Hoàng, tôi không đưa tay vào miệng, tôi dùng hết sức xé chiếc áo đang mặc, lấy một miếng vải ngay cánh tay, băng bó vết thương và tiếp tục làm cá. Bài dự thi kết thúc, mọi người đứng dậy vỗ tay. Hoàng ôm bó hoa lên trao cho tôi.

Tôi đậu á khoa với số điểm khá cao. Sau này giảng viên chủ nhiệm của tôi nói: “Nếu hôm đó em cho tay vào miệng, chúng tôi sẽ đánh rớt em ngay”. Tôi hỏi vì sao, thầy trả lời: “Đang làm cá, tay mất vệ sinh, đứt tay và đứt vô miệng khiến tay nhiễm trùng, tình huống bất hợp lý. Tôi đã thở phào nhẹ nhõm khi thấy em không làm vậy”. Thầy nào có biết, nhờ Hoàng tôi mới không ngu ngốc như vậy.

oOo

Hoàng ra trường trước tôi một năm, anh lận đận với các hãng phim, tôi may mắn hơn một chút nhận được vài vai diễn. Cứ nghĩ mỗi tình đầu của tôi sẽ kết thúc bằng một đám cưới, nhưng một hôm khi tôi đang đi quay phim, thì nhận được tin nhắn của anh: “Mình chia tay nhé. Anh hết yêu em rồi”. Tôi vội gọi lại ngay thì anh tắt máy và từ đó anh biến mất, không một lời giải thích...

Hôm nhận được hợp đồng phim mới, tôi đứng chết trân khi biết anh là đạo diễn. Anh nhìn tôi vẻ lạnh lùng.

- Em khỏe không?

Tôi vừa nói vừa hờn dỗi:

- Không khỏe.

Anh cười và thản nhiên bước đi. Tôi âm ức chạy lại kéo tay anh.

- Anh đang làm cái trò gì vậy?

Anh nhìn tôi, giọng lạnh băng:

- Mình chia tay rồi em ạ. Em ráng về đọc kỹ kịch bản, anh khó lắm đó, nếu em diễn không tốt anh sẽ cắt vai.

oOo

Đêm. Tôi nằm trằn trọc, lòng tự hỏi: “Anh đang làm gì vậy, tại sao lại đối xử với mình như thế?”. Tôi khóc rầm rức. Bỗng có chuông cửa, tôi ra ngoài thì ngạc nhiên, người ta đem tới cho tôi một phần bánh pizza mà tôi rất thích, kèm theo đó là một ly trà sữa, những thứ này chỉ có Hoàng mới biết tôi thích ăn.

Anh gọi cho tôi với giọng đe dọa: “Nè Châu khờ, ăn đi để còn có sức đọc kịch bản”. Tôi hét lên trong điện thoại: “Mặc kệ tôi... Đói hay no gì cũng kệ tôi, anh để tôi yên”. Anh trả lời gọn lỏn: “Mình chia tay rồi, em à”.

Hai tháng đi quay phim anh đều chăm sóc tôi theo kiểu đó. Tôi đã quá chán ngán với trò chơi mèo và chuột của anh rồi. Tôi giờ đây không còn là “Châu khờ” của anh ngày nào nữa. Hôm đoàn phim đóng máy, tôi quyết định gặp anh, nhưng anh đã bỏ trốn tôi.

Bộ phim được công chiếu, rồi tham gia liên hoan phim. Thật bất ngờ khi tôi được giải thưởng nữ diễn viên chính. Hôm tôi nhận giải không có mặt anh. Tôi nhủ thầm: “Kệ anh, tôi chẳng cần quan tâm, vì chính anh là người đã bỏ rơi tôi trước mà”.

Về nhà với cái cúp cho vai diễn của mình tôi sung sướng ngắm nghía, chợt nghĩ, mình có ngày hôm nay cũng nhờ anh... Nhưng anh lại xem mình như một trò chơi, thích thì tới, không thích thì đi. Tôi ghét anh, tôi hận con người bạc bẽo kia.

Anh nhắn tin cho tôi: “Cho anh nghe giọng nói của em một chút”. Tôi không trả lời. Lần này tôi quyết định mình sẽ là người chia tay. Anh gọi điện, một cuộc gọi nhớ, hai cuộc gọi nhớ, bảy cuộc gọi nhớ...

Hai tiếng sau, có người đập cửa nhà tôi ùng ùng. Tôi vội vàng chạy ra mở cửa. Thằng bạn học chung lớp diễn viên với tôi hót ha hót hã nói không ra lời:

- Sao... không nghe điện thoại... Hoàng... Hoàng... Nó mới chết rồi!

oOo

Ngoài trời đang mưa, tôi cứ chân trần chạy trong mưa mà không sợ lạnh, không sợ sấm sét, tôi chỉ sợ mình không còn kịp thời gian để đến bên anh. Nhưng tất cả đã muộn...

Tôi được biết anh ra đi vì căn bệnh ung thư giai đoạn cuối. Thời gian anh biến mất là khoảng thời gian anh âm thầm chữa trị một mình trong đau đớn. Biết mình không thể qua khỏi, anh xin bác sĩ thôi điều trị, dồn hết tài sản và sức lực để làm một bộ phim cho tôi vai nữ chính. Đó là món quà cuối cùng anh dành tặng tôi, một bộ phim đúng nghĩa chứ không như trò chơi thuở nào.

Dư vị trà gừng

• MỸ DUYÊN

Ngân chính thức trở thành gia sư khi mùa đông mới chớm về trên Hà Nội. Căn nhà bề thế sâu trong một ngõ vắng và ẩn mình dưới những tán cây xanh. Căn nhà đẹp và yên tĩnh như thể nằm trong một không gian không thuộc về Hà Nội. Đó là nơi Ngân sẽ tới bốn buổi mỗi tuần kèm môn văn và tiếng Anh cho học trò của mình. Một cậu nhóc kém Ngân hai tuổi.

Ấn tượng đầu tiên của Ngân khi gặp Duy là ngạc nhiên. Ngạc nhiên sao một tên nhóc lớp mười một lại có vẻ mặt trầm ngâm và buồn đến thế. Cậu bé cao, dễ phải hơn Ngân một cái đầu, hơi gầy, nước da trắng. Mái tóc màu hạt dẻ lòa xòa trên vầng trán cao. Cái nhìn nâu sẫm vô định. Đẹp, buồn và bí ẩn như một nhân vật truyện tranh!

Bốn buổi một tuần, dù sáng, trưa hay tối, khi Ngân tới dạy kèm thì căn nhà cũng chỉ có một mình Duy. Một mình trong căn nhà lớn thế, hẳn là trống vắng lắm! Buổi đầu tiên khi Ngân tới chào, bố Duy không có đấy, mẹ Duy chỉ hỏi han vài câu, gửi gắm vài câu rồi quay sang dặn dò Duy, giọng nhẹ nhàng: “Gắng mà học cho bằng anh trai con ạ!”. Anh của Duy thì Ngân biết. Anh cùng trường đại học với Ngân và dù mới là sinh viên năm nhất, Ngân cũng được nghe rất nhiều về huyền thoại học hành của anh: cựu hội trưởng hội sinh viên trường, hiện đang là du học sinh tại Singapore. Ngân lén đưa mắt nhìn Duy, cậu bé vẫn im lặng, tay khoanh trước ngực, đôi mắt nâu lơ đãng nhìn bên ngoài cửa sổ. Có một anh trai như thế đúng là áp lực lớn!

Duy rất thông minh nhưng không mặn mà với việc học cho lắm. Đôi khi bắt gặp cậu nhóc chống tay lơ đãng nghĩ đâu đâu, Ngân bực tức:

- Vì chị hơn em có hai tuổi nên em không tôn trọng chị?

Ngón tay đang gõ đều đều lên mặt bàn của Duy run lên, lơ một nhịp. Cậu nhóc

vội vàng ngồi ngay ngắn lại, cúi đầu chăm chú vào trang vở, tội nghiệp như một chú cún con bị chủ mắng oan. Tối hôm đó, lỡ xe buýt, Duy chở Ngân về. Con đường vòng qua hồ Gươm, gió thốc ù ù bên tai. Lạnh buốt! Bất chợt, cậu nhóc dừng xe ở một góc tối yên tĩnh. Đứng nơi đây, ánh sáng hồ Gươm bỗng trở nên rực rỡ hơn bao giờ hết! Ngân im lặng nhìn những tia sáng nhảy nhót trong đôi mắt nâu sẫm của cậu bé rồi nhẹ nhàng lên tiếng:

- Duy biết không, bởi vì em cứ đứng trong bóng tối nhìn ra, nên ánh sáng mới có vẻ rạng rỡ hơn chính bản thân nó. Nếu can đảm bước ra ánh sáng, em sẽ thấy mọi thứ không đến nỗi choáng ngợp như em tưởng.

Cậu nhóc quay sang nhìn Ngân, rất lâu, mới cúi đầu, lí nhí:

- Em... xin lỗi... vì đã không tập trung trong giờ học.

Những buổi học sau trở nên nhẹ nhàng hơn một cách đáng yêu. Có lẽ bởi không khí giữa hai chị em đã cởi mở hơn rất nhiều. Mỗi giờ giải lao, nhóc Duy rủ Ngân ra ban công, ẩn dưới tán phượng rì rào, ngồi ngắm cảnh, tán gẫu đủ chuyện trên đời. Tiếng cười trong veo tan vào làn gió. Lao xao...

Ngân yêu nhưng cũng rất sợ mùa đông, bởi đông về hay làm Ngân viêm họng, đôi khi cả tuần không nói được câu nào. Có buổi tối đạp xe được tới nhà Duy, mặt Ngân tái mét vì gió. Nhóc Duy im lặng kéo Ngân xuống bếp, vừa đặt ấm nước, vừa hỏi Ngân rất thản nhiên:

- Chị uống trà hoa cúc, trà sen, trà thảo dược hay trà hoa ngâu?

Trong khi Ngân vẫn còn mắt tròn mắt dẹt nhìn những động tác pha trà rất điệu nghệ và đẹp mắt, Duy đã chìa tới trước mặt Ngân một tách trà còn bốc khói, làn nước vàng sẫm sóng sánh:

- Trà gừng tốt cho cổ họng chị lúc này đây, giữ ấm cơ thể tốt nữa.

Ngân đón lấy tách trà, để làn khói cay cay nồng nàn phả lên mặt, cảm giác hơi ấm khẽ len lỏi vào từng mạch máu, vào đâu đó, trong sâu thẳm lòng mình. Từ đó, mỗi buổi học, Duy đều pha cho Ngân một ấm trà. Ngân đã được thưởng thức rất

nhiều loại trà suốt hơn một năm dạy cậu bé. Duy pha loại trà nào cũng rất ngon, nhưng Ngân vẫn thích nhất trà gừng, chẳng hiểu tại sao!

Lần duy nhất Duy nói dối Ngân là một buổi chiều tháng mười một, hôm ấy bảy giờ tối mới tới giờ dạy kèm nhưng ba giờ chiều, Ngân nhận được một cú điện thoại từ Duy, giọng nói khó khăn, đứt quãng, cậu nhóc nài nỉ Ngân mau đến giúp cậu một tay. Hồn vía lên mây, Ngân cuống cuống đạp như bay tới, mồ hôi ướt đầm lưng áo. Tới nơi, căn nhà vắng như tờ, Ngân chạy khắp tầng trên tầng dưới, cuối cùng phát hiện cậu nhóc đang miệt mài với một tá thứ: bột bánh, trứng, sữa, khuôn giấy... ở dưới bếp. Đáp lại cái nhìn bốc hỏa của Ngân, Duy mỉm cười rạng rỡ:

- Em làm bánh chúc mừng sinh nhật cô giáo này, nhưng em hì hụi làm một mình rồi có người chỉ cần ngồi thưởng thức thì không công bằng, nên lôi cô giáo đến làm cùng đây!

Đó là sinh nhật đặc biệt nhất của Ngân từ trước tới nay, và cũng là sinh nhật ít người tham gia nhất: chỉ có Ngân và Duy. Và cái bánh kem với bài *Happy birthday* Duy hát tặng. Nhưng lòng Ngân lại vui một cách khó hiểu, tim cũng tự dưng đập mạnh hơn. Kỳ lạ!

Buổi tối, kết thúc bài học, bước ra khỏi nhà Duy, Ngân chột rùng mình vì ngọn gió vừa lướt qua. Bảy giờ mới nhớ ra chiều nay vì lo quá, Ngân đạp xe vội đi mà quên cả khăn quàng cổ. Bỗng nhiên, Duy tháo chiếc khăn len màu ghi đang quàng xuống, cúi người quăn quanh cổ Ngân:

- Chị quàng nó đi, không mai lại bị viêm họng đấy!

Tim Ngân đập dồn dập, hai gò má nóng ran. Rất ấm! Chiếc khăn vẫn còn nguyên hơi ấm từ người Duy. Giữa những cơn gió mùa đông lạnh buốt, một cảm giác ấm áp mơ hồ nhẹ nhàng chiếm lấy trái tim Ngân. Lẽ nào, Ngân thật sự đã thích một cậu nhóc kém mình ba tuổi?

Một mùa đông trôi đi nhẹ nhàng. Và một mùa đông nữa đến. Một chiều mùa đông đẹp trời, khi Ngân tới dạy kèm như thường lệ, Duy khoe Ngân đã xin được học bổng du học Nhật. Đồng nghĩa với đây là buổi học cuối cùng. Ngân biết chứ, từ khi

Duy trở thành học sinh dẫn đầu lớp, Ngân đã đề nghị nghỉ dạy, suy cho cùng việc dạy kèm cũng đâu còn cần thiết nữa. Nhưng Duy không chịu. Cậu bé có lẽ quá cô đơn trong căn nhà rộng thênh thang. Trên một khía cạnh nào đó, Duy cần Ngân. Ngân cảm thấy vui vui vì điều đấy. Nhưng từ giờ phút này... Tán phượng lao xao giữa chừng cơn gió, trên đầu hai đứa, đổ xuống ban công một trận mưa lá vàng, những chiếc lá li ti, chao đảo,... Duy ôm đàn ghita, hát tặng Ngân bài *Forever*. Giọng hát trầm trầm. Đôi mắt nâu sẫm với cái nhìn da diết.

...I never stayed anywhere

I'm the wind in the trees

Would you wait for me forever?

Ngân im lặng nhìn. Im lặng nghe. Đôi mắt nâu ấy, giọng hát âm áp ấy, tiếng đàn ghita này, cả làn gió và khung trời ban công lá tả lá vàng rơi này nữa, Ngân sẽ ghi nhớ. Sẽ không quên...

Mùa đông năm nay hình như đến sớm. Ngân đạp xe trên đường, gió lạnh lùa tung làn tóc. Chợt thấy quán trà mới mở ẩn mình trong góc phố nhỏ. Cái tên lạ lạ: Classic. Yên bình với tán cây xanh mượt. Ngân vô thức ghé vào, gọi một tách trà gừng. Gọi vậy thôi, không ngờ anh chủ quán bung tới trà gừng thật. Cứ nghĩ chẳng quán trà nào bán cơ đấy! Tiếng nhạc *Kiss the rain* êm ái rót vào không gian cổ điển. Âm áp như ánh mắt ai đó. Âm áp như chiếc khăn len màu ghi giữa gió mùa đông. Khóe mắt cay cay, Ngân bung tách trà, chậm chậm nhấp một ngụm. Miếng trà trôi qua môi, nóng bỏng. Không giống. Nhưng dư vị giống. Một chút cay cay, một chút ngọt ngào, một chút âm áp... Dư vị đọng lại ở đầu môi mà rung rung nơi khóe mắt. Dư vị còn sót lại của mối tình đầu suốt một thời chuông gió leng keng...

Mùa đông đem Duy tới bên Ngân. Rồi mùa đông lại mang Duy xa khỏi chốn này. Hà Nội bây giờ chỉ còn Ngân với mùa đông ở lại, cùng với một chút lao xao chưa kịp nói thành lời.

Khói bếp cay xè

• NGUYỄN CHƯƠNG

- Giải ba -

Thằng Hậu gọi điện cho Hà bảo cuối tuần nó về thăm nhà. Mà nó về thì thế nào cũng dẫn thằng Bình về chơi. Thằng Bình là dân Đà Nẵng, theo thằng Hậu về quê chơi được một lần thì đòi về hoài. Nó bảo, về miền Tây chơi được tắm sông, đi xuồng, ăn trái cây thật là thích. Hà và Hậu là chị em song sinh. Bình học chung lớp với Hậu nên cũng bằng tuổi với Hà. Mà nếu tính theo tháng sinh thì Bình còn lớn hơn Hà đến... sáu tháng. Vì vậy, Hà bảo Bình gọi tên được rồi, đừng kêu chị nghe già lắm. Bình không chịu, nó bảo nó là bạn của Hậu, vì vậy cũng phải gọi Hà bằng... chị. Mà nó bắt chước thằng Hậu, gọi Hà bằng Hai, nhưng không xưng em, mà xưng tên. Nghe nó gọi Hai, xưng Bình, Hà thấy cũng lạ lạ.

Hồi Bình mới theo Hậu về lần đầu, Hà còn ngại nên rất giữ ý tứ. Nhưng rồi trước sự hoạt bát, thân thiện của Bình, dần dần Hà thấy Bình như một thành viên trong nhà, không thể thiếu. Mà Bình là dân thành thị, về đồng thì nhiều cái cũng lơ lơ. Thấy Hà bơi xuồng đi hái bông điên điển, Bình đòi theo. Hà kêu Bình ở nhà nhưng nó không chịu. Ra đồng, Hà bảo về miền Tây mà chưa ăn “chè ghim” thì coi như chưa về miền Tây. Bình ngơ ngác:

- Ủa, chè ghim ngon lắm hả Hai?

Hà lém lỉnh:

- Bình muốn ăn cho biết không?

Bình hào hứng:

- Muốn chứ!

Bình đang rướn người hái chùm bông điên điển, Hà lắc mạnh chiếc xuồng, Bình

ngã nhào xuống kinh, ướm loi ngoi. Hà cười khúc khích:

- “Chè ghim” là chìm ghe á, biết chưa?

Tuy nhiên, thằng Bình cũng không phải vừa, nó chụp hình Hà rồi chỉnh sửa photoshop với những kiểu ngộ nghĩnh và quái dị, kèm theo những câu chú thích hóm hỉnh để tặng Hà. Nhìn tấm hình với cái đầu to đùng, mặt méo mó, còn thân hình ốm tong ốm teo, tay cầm chổi lông gà đánh út Hiếu, kèm câu chú thích “ác như... dì ghê”, Hà tức điên lên. Thế nhưng, nhìn khuôn mặt... giả nai của Bình, Hà chỉ còn biết cười trừ.

Bình cũng dễ hòa đồng. Thấy Hà xách thùng đi tưới bắp, Bình chạy theo giằng lấy cái thùng, giành tưới. Hà bảo Bình ở nhà đi, con trai ở thành phố, học suốt ngày, tưới không nổi đâu. Bình vờn vai:

- Con trai lưng dài, vai rộng thế này mà!

Nó còn lên giọng anh Hai với thằng Hậu:

- Mấy lâu lâu về quê không đi tưới rẫy cho Hai, nằm thườn thượt vậy mà!?

Thằng Hậu cười cười:

- Mấy tưới nổi hông mà làm phách đó?

Ra ngoài rẫy, Bình kêu Hà ngồi chơi, để nó tưới cho. Mới tưới được mấy luống bắp, thằng Bình lom khom mức nước thì trượt chân ngã nhào xuống mương, va vào cây cọc, túa máu bả vai khiến cho Hà sợ xanh mặt. May mà cái cọc không đâm trúng vào cổ hay những chỗ nguy hiểm khác. Hà luống cuống đi ngắt đọt chuối nhai để đắp cầm máu cho Bình. Máu ra đỏ một bên vai, vậy mà Bình tỉnh rụi:

- Hai đừng sợ, mấy vết thương nhỏ này nhằm nhò gì!

Hà đếm từng ngày, trông đến cuối tuần để Hậu và Bình về chơi. Hà rón rén bước vào tiệm cắt tóc với ý nghĩ sẽ tạo cho Bình bất ngờ về một mái tóc khác, trẻ trung, sinh động hơn. Chị Hoa - chủ tiệm - trao cho Hà cái nhìn thân thiện rồi ôn tồn hỏi

nó muốn cắt tóc kiểu gì? Hà bồi rồi:

- Cắt kiểu gì cho trẻ trẻ á chị!

Chị Hoa cười xởi lởi:

- Em có già đâu mà cắt tóc cho trẻ lại!

Hà nghĩ chắc tại chị Hoa nói cho nó vui, chứ ai cũng nói nó... già háp. Mới hôm qua, thấy trưa nắng chang chang mà Hà còn ngoài đồng tưới bắp, cô Tám đi làm cỏ về ngang kêu:

- Hà ơi, con gái con đưa làm thì cũng vừa vừa thôi, lo giữ gìn nhan sắc một chút. Mày làm riết rồi già đanh, ế chồng ghen con!

Nghe cô Tám nói, tự nhiên Hà nắc nhen trong cổ, không muốn khóc mà nước mắt cứ ứa ra. Không phải Hà tủi vì cực khổ, mà Hà nhớ ba. Hồi ba còn sống, mấy việc ruộng rẫy một tay ba làm. Hè, thấy ba lui cui xới chân bắp, Hà xách dao ra xới phụ, ba kêu:

- Thôi vô nghỉ đi con, học hành suốt năm cực rồi, có mấy ngày hè nghỉ ngơi cho khỏe.

Hà không chịu vô, bảo để làm phụ ba, nhưng ba cương quyết không cho. Ba bảo mấy cái việc lật vật này có nhằm nhò gì, để ba làm, miễn Hà học giỏi là ba vui rồi. Mới đó mà ba đã không còn nữa. Nhìn vào đâu, Hà cũng thấy ba. Ra ngoài đồng, Hà thấy ba lom khom cuốc đất. Vào nhà, Hà thấy ba lui hụi đóng mấy cái móc cho mẹ con Hà máng quần áo, vô nhót xích chiếc xe đạp cho Hà đi học...

Con gái, ai không muốn giữ gìn nhan sắc, nhưng Hà là trụ cột trong gia đình, quanh năm làm không dám nghỉ tay mà còn thiếu trước, hụt sau. Tiền thuốc cho má, tiền ăn học của thằng Hậu hằng tháng trên Sài Gòn, tiền trường thằng Hiếu..., bao thứ phải lo. Hồi năm ngoái, thấy Hà giỏi giang, hiền hậu, bà Bèo cậy mai mối vào hỏi Hà cho con trai. Nhìn má ngồi thần thờ, rồi thằng Hậu, thằng Hiếu..., Hà nói thôi, nó chưa nghĩ đến chuyện chồng con. Bà nội nhìn Hà, thở dài:

- Con gái chỉ có một thời, 20 tuổi rồi, đâu còn nhỏ nhicc gì nữa. Bây giờ người ta hỏi không ung, mai mốt...

Hà nắm tay nội:

- Con người ta ai cũng có số nội ơi! Con lấy chồng, ai lo cho má và mấy em?

Từ đó, Hà tự nhủ lòng, cái số mình nó vậy rồi, lấy việc chăm lo cho má và các em làm niềm vui. Nhưng không ngờ, đời Hà còn có niềm vui khác. Đó là Bình. Bình đến, mang theo cho Hà những niềm vui mà không bao giờ nó dám mơ tới. Sinh nhật Hà, Bình từ Sài Gòn bắt xe đò về để tặng cho Hà cái kẹp tóc và chai dầu gội. Hôm đó, Bình nằng nặc đòi về quê chơi, thằng Hậu bảo khùng hả, hôm nay có tiết, tự nhiên đòi về quê chi. Thằng Bình cương quyết:

- Mày không đi, tao đi một mình!

Tưởng thằng Bình nói chơi, ai ngờ nó đi thiệt. Trưa, Hà đang ngoài rẫy làm cỏ, thấy thằng Bình lù lù đi ra, Hà giật mình, sợ thằng Hậu có việc gì:

- Ủa, Bình về một mình hả, Hậu đâu?

Bình háp háy mắt rồi lấy gói quà đưa cho Hà:

- Happy birthday Hai ngenh!

Hà cứ nghĩ là đang mơ, vì từ trước đến giờ có ai tặng quà sinh nhật cho mình đâu. Nắng bùng bùng mà sao Hà thấy như có ngọn gió nào đang thổi qua đây, mát rượi. Thằng Hậu biết chuyện, nó hạch sách Bình:

- Ê mày, tao và Hai tao sinh nhật cùng ngày, sao mày không tặng quà tao mà tặng quà cho Hai tao là sao? Rót cuộc là mày có ý gì?

Thằng Bình mắng lại:

- Mày có người chị như vậy mà không biết quý! Đúng là vô tâm!

Hồi ba bị tai nạn qua đời, Hà và Hậu đang học lớp 11, còn út Hiếu mới học lớp

3. Ba mất, má bị sốc nặng nên bệnh tâm thần ngày càng nặng thêm, suốt ngày lơ ngơ, lẫn lộn. Từ đó, Hà quyết định nghỉ học để lo cho Hậu và Hiếu ăn học. Hồi Hà quyết định nghỉ học, thằng Hậu không cho, nó giành nghỉ để lo cho má, chị và út Hiếu. Hà không nói gì, đến bàn thờ ba thấp nhang:

- Ba ơi! Ba sống khôn thác thiêng về đây chứng dám! Ba chẳng may vẫn số, con quyết định nghỉ học để lo cho má và các em ăn học nên người. Thằng Hậu mà cãi lời, con quyết theo ba cho nó vừa lòng!

Nghe Hà khấn vậy, thằng Hậu không dám đòi nghỉ học nữa. Nó biết, cái tính của Hà giống ba, hễ quyết cái gì là làm cho bằng được cái đó mới nghe.

Còn cha gót đỏ như son, một mai cha mất gót con dính bùn. Từ ngày ba mất, tuổi thanh xuân của Hà nhuộm nắng gió bởi những ngày bán mặt cho đất, bán lưng cho trời ngoài ruộng rẫy. Vì vậy, khuôn mặt đầy đặn của Hà ngày nào giờ tóp lại, hốc hác. Đôi bàn tay với những búp măng thon dài của Hà cũng đã chai sần, rám nắng. Mới hôm kia, thằng Út Hiếu thấy Hà ngồi lom khom lật rau, nó nói:

- Nhìn Hai giống má dễ sợ thiệt!

Hà bảo bộ nhìn Hai già lắm hả? Nó gãi đầu nhe răng cười:

- Ủa, nhìn Hai... già thiệt! Hai mà bới tóc lên nữa là giống hệt má á!

Còn thằng Hậu cũng quở Hà già. Hôm nó mới dẫn Bình về chơi, biết Bình bằng tuổi mình, Hà không cho nó gọi bằng chị. Thấy hai người cứ dùng dằng chuyện xưng hô, thằng Hậu dàn xếp:

- Thôi kệ đi, nhìn Hai cũng già hơn thằng Bình mà, để nó gọi bằng chị đi.

Hồi đó, ai nói già, Hà đều để ngoài tai, không quan tâm. Còn từ ngày có thằng Bình về, bỗng dưng Hà sợ già. Hà cứ lẫn lộn mãi trong lòng, không biết Bình có thấy nó già không? Nhiều lần Hà muốn hỏi đại, nhưng thấy ngại quá, nên thôi. Hà sợ nhất là mỗi lần Bình theo Hậu về chơi, rồi đi, cả tuần sau Hà còn thấy nhà trống trải. Nhìn vào đâu, Hà cũng thấy Bình như hiện hiện trước mắt. Ra bờ kinh, Hà thấy Bình trèo lên cây bần rồi nhảy ùm xuống sông, nước văng tung tóe, trắng xóa.

Vào nhà, nhìn lên vách, Hà thấy cái áo của Bình như đang treo trên móc. Nhiều khi đang nhóm bếp nấu cơm, Hà còn nghe giọng của Bình: “Mai mốt Hai lên Sài Gòn thăm tụi này một lần đi. Bình chở Hai đi lòng vòng thành phố rồi ăn kem cho biết”. Hà giật mình quay lại phía sau, chỉ thấy con gà đang cặm cùi mỗ mấy hạt cơm nguội rơi vãi dưới đất. Nhiều khi Hà giận mình, và muốn gom hết những hình ảnh của Bình đem đốt cho cháy thành tro để không còn ngẩn ngơ buồn trong những buổi chiều mưa lâm thâm, nhưng không được. Cứ mỗi lần Hà cố nén cho hình ảnh của Bình lắng xuống, thì y như rằng Bình lại điện thoại về, giọng âm nồng:

- Hai ơi, Bình nhớ quê ghê luôn! Hai đi làm nhớ đội nón rộng vành, không thôi nắng cháy tóc đó ghen!

Vậy là những hình ảnh của Bình lại bùng dậy, lao xao trong tim, trong óc của Hà. Có lần, Hà buột miệng:

- Hiếu, Hai không muốn Bình về nhà mình nữa!

Thằng Hiếu trợn mắt:

- Sao vậy Hai? Em thấy anh Bình dễ thương mà.

Hà ậm ừ cho qua, chứ không lẽ nói với thằng Hiếu là tại Bình dễ thương nên Hà mới không muốn nó về nhà nữa.

Thấy Hà sẫm soi mái tóc mới cắt, thằng Hiếu tặc lưỡi:

- Hai cắt tóc xấu hoắc!

Hà bí xì:

- Bộ Hai cắt tóc xấu lắm hả? Sao ở tiệm cắt tóc ai cũng nói Hai cắt tóc lên nhìn thấy đẹp và trẻ hơn mà!

Thằng Hiếu cười tủm tỉm:

- Ủa, vậy hả. Chắc tại mắt em... quáng gà! Mà tự nhiên Hai cắt tóc làm chi?

- Cắt tóc cho trẻ ra, chứ để dài rồi cuộn lên một cục thấy già quá chừng!

Nếu biết Bình về quê lần này cùng với một người con gái, Hà đã không cắt tóc. Vì dù Hà có cắt tóc, có môi son, má phấn đi nữa thì cũng không thể trẻ trung, sinh động bằng cô bé sinh viên năm nhất có làn da nõn nà, có đôi mắt lung linh, đôi má lúng liếng, lúc nào cũng tay trong tay với Bình. Hà ngồi lột vỏ bắp để nấu đãi khách mà lột hoài không xong. Thăng Hiếu hỏi:

- Ủa, Hai lột có mấy trái bắp mà sao cả buổi vậy?

Hà giật mình, tay lóng ngóng hốt vỏ bắp bỏ vào rổ. Thăng Hiếu trố mắt:

- Hai sao vậy, tự nhiên hốt vỏ bắp bỏ vào rổ lộn xộn hết kìa.

Hà cười gượng:

- Trời, tự nhiên Hai quên đầu quên đuôi, lảm cẩm thiệt!

Hà nhóm bếp nấu bắp, Bình và bạn gái xúm lại nói chuyện. Cô sinh viên có đôi mắt lung linh không chịu được khói nên nắm tay Bình kéo ra ngoài sân. Cô bảo Bình lấy máy ảnh chụp cho cô vài tấm ảnh làm kỷ niệm chuyến về miền Tây. Tiếng cười đùa của họ xôn xao một góc quê yên tĩnh, xộc vào tim Hà, đau nhói nhói. Hà cũng không hiểu tại sao mình lại có cảm giác đau như vậy. Hà trách thằng Hậu sao không cho Hà biết trước là Bình đã có bạn gái? Sao thằng Hậu không báo trước là lần về này có bạn gái của Bình, để Hà còn gói ghém những xúc cảm của mình lại, giấu kỹ nơi đáy lòng cho không phải lúng ta lúng túng mỗi khi đối diện với ánh mắt của Bình? Thấy mắt Hà ngân ngấn, Thăng Hiếu ngơ ngác hỏi:

- Ủa, sao mắt Hai đỏ hoe vậy?

Hà luống cuống rồi gượng cười:

- Tại khói quá!

Hà đứng phắt dậy đi ra rẫy. Hà đi như chạy vì sợ Thăng Hiếu chạy theo, nhìn vào mắt Hà, nó hỏi: “Ủa, sao Hai khóc vậy?”.

Tình đầu à...

• NGUYỄN NGỌC ĐÀO UYÊN

C ối nhớ

Tiếng keng vang lên một hồi dài báo hiệu. Từ các phòng học, các hội trường những dòng người lớ nhỏ ùa ra, tiếng nói cười rộn rã, nhiều đôi đi cạnh bên nhau thì thầm to nhỏ... Giờ tan học đêm, bóng đèn đường đổ dài những vệt sáng, những cái bóng hờn nhiên dung dăng dung dẻ theo chủ về ký túc xá, về phía những căn phòng trọ. Lâu lắm rồi tôi mới có dịp đứng ở khu đại học đúng vào giờ này, chồng vẫn chưa đến rước. Một nhóm bạn vụt xe chạy qua làm rớt lại tiếng cười nói í ới. Tiếng cười nói vô tư ấy kéo tôi về những ngày tháng đã xa... Kỷ niệm ủa về vẹn nguyên như mới hôm qua...

Những ngày đầu bỡ ngỡ

Những ngày mới vào đại học, như bao tân sinh viên khác, cái gì đối với tôi cũng lạ lẫm. Môi trường học khác lạ, thầy cô lạ, bạn bè xa lạ, phố xá chật chội, khói bụi, xe cộ... Tôi thấy mình thật lạc lõng, nhớ nhà, nhớ mẹ đến nỗi những ngày đầu của tôi trôi qua trong nước mắt cho đến khi VA trở thành đứa bạn thân nhất của tôi. Một buổi chiều nó rủ rê:

- Mai mày đừng về quê. Ở lại ủng hộ tụi nam lớp mình đá bóng đi. Đội mình có mấy người, mình phải hỗ trợ tinh thần cho tụi nó mới được.

Lời rủ rê hấp dẫn. Tôi gật đầu. Và sáng chủ nhật ra sân. Đúng là ồn ào như sân bóng! Đội lớp v ăn của tôi vừa đủ năm cầu thủ (ấy là năm cầu thủ đã lọt qua vòng tuyển chọn “gắt gao” từ đúng mười tên nam của lớp), còn đối thủ thì lượng cầu thủ rất dồi dào vì đó là lớp Toán. Trận đấu diễn ra quyết liệt hơn cả Sea Game. Mỗi lần đội bạn xuống gần khung thành là tụi con gái lớp tôi ỏn ẻn.

- Anh ấy ời, anh ấy đẹp trai quá, ấy tên gì vậy?

- Bạn ơi, bạn có bò chưa?

- Ấy ơi, có kiểm tra quần trước khi vào sân không dzậy? Hình như quần ấy bị tét đáy kìa...

- Ha ha, hi hi...!

Trước mớ âm thanh hỗn tạp và... khiếm nhã như vậy, chẳng mấy chàng còn đủ tinh thần để sút bóng cho chính xác. Và mớ âm thanh ồn ền ấy sẽ trở nên sôi động dễ thương vô cùng khi bóng lăn qua hướng sân bạn.

- C1 cô lên, C1 chiến thắng!

- Đứa nào sút vô tao gả con A cho nè...

- Gả luôn con B...

- Đá thắng tui dẫn đi ăn chè...

Tội nghiệp năm cầu thủ không phải vì muốn có chè ăn, không phải vì lấy được con A, con B; chỉ vì mang nặng màu cờ sắc áo mà xả thân “chiến đấu”. Lúc tạt cánh trái, lúc qua cánh phải, lúc lăn lóc khu trung lộ, lúc bò lết trước khung thành... có lẽ muốn chứng minh cho thiên hạ thấy con trai lớp v ăn không “yếu”! Kết thúc trận đấu, lớp v ăn chiến thắng. Đội trưởng nghiêm nghị tổng kết: “Lớp mình thắng không phải vì tui tui đá hay, mà chỉ vì chiêu tâm lý chiến của mấy thím quá lợi hại” “Ai biểu bên lớp t oán hiềm nữ, ai biểu mấy bạn nữ lớp t oán hiềm quá” - một thím đại diện trả lời. Cả đám cười như điên và kéo nhau ra quán sinh viên ăn mừng. Đội trưởng L chở T. Nhìn hai đứa cười tít mắt với nhau, tự dưng tôi thấy lòng có cảm giác là lạ - có lẽ vì đó là lần đầu tiên tôi phát hiện mình học chung với đội trưởng, vì từ trước tới giờ tôi chưa bao giờ dám quay về dãy bàn cuối để nhìn hết lớp. Tan tiệc chè, ai về nhà nấy, đội trưởng L chở T về chỗ trọ của nhỏ, VA chở tôi về ký túc xá, lòng tôi bán tín bán nghi hai đứa nó “quen” nhau.

Điều bán tín bán nghi ấy ngày càng được xác nhận. Đó là vào một buổi chiều lộng gió, cả lớp hứng chí rủ nhau đi thả diều. Mười tên nam hiềm hoi cũng nhanh chóng bị “bắt xác” với nhiệm vụ “cao cả”: chở mười thím của lớp. Mà lớp có tới bốn

chục thím. Vậy là “mớ” thím còn lại phải bắt cặp để tự chở nhau. Tôi chở VA lên dốc cầu quay cao hun hút, vừa mệt vừa hơi tủi phận khi mười thím kia được tụi nó chở phóng lên dốc vun vút. Nhất là T, được đội trưởng chở, ngồi sau ca hát vang trời. Còn L đạp xe mồ hôi ướt cả áo mà vẫn trả lời “không mệt” khi đũa khác vụt ngang mặt hỏi “Mệt không?”, chắc để lấy le với nàng.

Đó còn là vào một ngày nắng đẹp, C1 nổi hứng đi chơi núi. Cả đi về gần 60 cây số. Bồn cũ soạn lại, L vẫn chở T và tỏ vẻ anh hùng khi cứ lắc đầu “Không mệt”... Nhưng câu trả lời khi chơi trò “có - hay không” của L làm tôi về suy nghĩ suốt mấy đêm. Vì L trả lời là “có” khi bị thằng bạn khác trong lớp chỉ vào tôi và hỏi: “Mày có thích nó không?”.

Giảng đường dẫu yêu

...Và đó có thể chỉ là những lời vu vơ của một trò chơi tập thể. Có lẽ con gái vốn nhạy cảm và hay mơ mộng. Tôi đã nhắc mình tỉnh táo nhìn L và T xuất hiện cạnh nhau như một sự đương nhiên. Vì họ xét về nhan sắc quả rất đẹp đôi. Tự nhắc mình bao nhiêu lần rồi cũng không đếm được, vậy mà mỗi lần L xuất hiện nói vài lời vu vơ là tôi lại suy nghĩ vu vơ! Ví như một buổi chiều, cũng sau một trận “quyết đấu” với lớp khác, anh sấn bước lên cạnh tôi “lắm nhảm” lời một bài hát đang thịnh hành: *“Chớ tin những tiếng yêu kia ngọt trên môi. Nếu chưa biết trái tim ai thật em ơi. Hãy nhớ tin chắc, trái tim anh thật yêu em, yêu mê say những đêm ngày đợi chờ, người yêu em hơi có biết...”*. Tôi hôm ấy tôi về trần trọc, vẽ ra trong đầu bao nhiêu cảnh mơ mộng linh tinh.

Hay như lần lớp thi hát quốc ca, để tạo ấn tượng phong cách, thầy chủ nhiệm cho lớp mượn mười cái cà vạt để các chàng “lên hàng”. Somi trắng đóng thùng, cravat nghiêm trang nhìn như mười chú rể. Đũa nào đó trong lớp hỏi L:

- Ê L, mày là chú rể, vậy cô dâu của mày đâu?

Gần như ngay lập tức, L giơ tay về phía tôi: “Thì cô dâu đây nè chứ đâu nữa!”. Đũa bạn gật gù: “Cô dâu này cũng được. Chỉ tội hơi bị... lùn!”. Tôi tặng chủ nhân câu nhận xét ấy một cái nhéo, mà trên đường về cứ cười một mình suốt.

Theo thời gian, chúng tôi thành bạn thân. Cùng với VA và G, chúng tôi là bộ tứ nghịch như quý sứ, một bộ tứ làm nhiều đĩa khác phát thêm. Tôi và L chỉ là bạn thân, dừng lại ở đó thôi. Tôi rất vui mỗi lần đi cùng anh, cũng không dám hỏi mối quan hệ giữa anh và T. Có một nỗi lo sợ mơ hồ nào đó khiến tôi không dám hỏi rõ, có lẽ vì tôi sợ sự thật nếu hai người họ xác nhận chính thức quen nhau. Cũng nỗi lo sợ mơ hồ nào đó trong lòng khiến tôi không dám nhìn về phía K - người vừa âm thầm vừa công khai quan tâm, chăm sóc tôi suốt thời gian dài. Tôi và K cũng mấy buổi cà phê bờ hồ, chuôi chiêm Nguyễn Du. Tôi cảm nhận được tình cảm của K dành cho mình ngày càng rõ, và tôi sợ. Tôi từ chối những lần phớt xá cùng K. Tôi nhận ra mình chỉ xem K như một người bạn, còn tình cảm đặc biệt thì không. Dự cảm báo cho tôi biết tôi và K không thuộc về nhau...

Quyết định thổ lộ

Tôi ở ký túc xá, mà hơn nửa lớp tôi cũng ở ký túc xá. Ai cũng biết ký túc xá nữ là trung tâm thu - phát sóng. Ai đi với ai, đi mấy lần, đi bao lâu... tất tần tật đều được cập nhật kịp thời. Nên chẳng có gì ngạc nhiên khi cả khóa 2 vẫn truyền tin "Tôi và K hình như quen nhau". Tôi không biết phải đính chính như thế nào và tôi biết dù có giải thích, chưa chắc tụi bạn đã tin. Mà khóa 2 vẫn 100 đĩa, giải thích bằng cách nào? Tôi không sợ bị bạn bè hiểu lầm, nhưng tôi sợ L nghĩ như thế thật, sợ bộ tứ tan rã và sợ nhất mất đi tình cảm mơ hồ của tôi và L. Rất rõ, theo thời gian tôi đã nhận ra tình cảm L dành cho mình cũng rất lạ, ở đó không chỉ còn là tình bạn bè thân thiết hay tình anh em...

Ta tiến thêm một bước

Gây đau khổ bao người

Bằng lùi thêm một bước

Là đau khổ cả đôi

Lẽ nào chịu lẻ loi

Suốt đời ôm đau khổ

Trái tim không đủ chỗ

Để chất chứa hai người

Tình không nói nên lời

Nên tình xa vời vợi

Anh ơi em vẫn đợi

Ngày tình hết đơn côi

Đó là những đắn đo trong lòng tôi, tôi sợ làm K buồn, càng sợ tình cảm của L dành cho mình không như mình nghĩ. Cảm giác ấy rất khó chịu, cứ sợ mình hụt chân, sợ mình bước sai đường...

Một buổi tối, tôi tan giờ học ở lớp võ, L đón tôi bằng một nụ cười bí ẩn. Ánh đèn đường vàng vọt kéo bóng hai đứa đồ dài xuống sân trường, hình như đâu đó có tiếng ếch nhái rền rĩ gọi trời mưa. Khung cảnh ấy rất buồn nhưng với tôi giờ phút ấy, khung cảnh ấy trở nên rất đẹp và lãng mạn. Nó thấp sáng ký ức của tôi mỗi lần nhớ về giảng đường yêu dấu. Cả đời tôi sẽ không quên ngày ấy tháng ấy, năm ấy! Vì đêm ấy anh bất ngờ tặng tôi bông hồng... bằng gỗ và anh đã nói những lời mà tôi chờ đợi, những lời trở thành định mệnh của hai đứa! Tôi và anh xem đó là ngày chính thức yêu nhau... dù tình yêu đã dành cho nhau chẳng biết từ lúc nào.

Biết sao được khi tình yêu đã hướng về nhau, thôi đành xin lỗi ai đó vì đã làm ai đó đau khổ. Anh và T chỉ là bạn, tôi và K chỉ là bạn, mãi mãi là bạn. Rồi K cũng sẽ tìm được một nửa của mình. Hỏi vì sao ngày trước anh không quan tâm đến tôi, anh cười: “Sao em biết anh không quan tâm em? Chỉ vì anh sợ làm người khác bị tổn thương... Nhưng đến lúc anh buộc phải làm tổn thương người khác vì anh sợ mất em”.

Thử thách

Cuộc tình nào mà không có những xa cách nhớ thương, những ghen tuông hờn giận. Tôi và anh cũng không ngoại lệ. Hè năm thứ 3 tham gia Ánh sáng văn hóa hè,

nhỏ bạn cùng lớp đi chung đoàn với anh. Bằng nhiều cách cả gián tiếp và trực tiếp, nhỏ cho anh biết: nhỏ yêu anh. Khi nghe anh và đưa bạn đi cùng về kể cho tôi nghe nhỏ giặt quần áo cho anh như thế nào, nhỏ thổ lộ với anh ra sao... Tôi rất buồn và rất giận. Tưởng như mình sẽ tìm đến hét vào mặt nhỏ: “Tại sao lại muốn làm kẻ thứ ba?”. Nhưng rồi tôi đã không làm vậy, vì anh không muốn tình cảm bạn bè bị tổn thương: “Ai làm sai người ấy biết. Em phải tin ở tình cảm của mình chứ”. Tôi tin anh, tin ở mối tình đầu của mình nên cơn sóng ấy rồi cũng qua đi.

Những năm tháng đại học vụt trôi qua trong bao ngẩn ngơ nhớ tiếc. Ra trường mỗi đứa một nơi, bạn bè tung cánh bốn phương trời. Mỗi lần về ngang trường cũ, có cái gì cứ rung rức, xôn xang. Anh chọn một ngã rẽ khác, một ngành nghề khác chứ không muốn làm thầy giáo. Bao nhiêu loại văn bằng, hồ sơ, thủ tục khiến anh chờ việc suốt một năm trời. Suốt một năm ấy chúng tôi gặp nhau ít hẵn, vì tôi chỉ mới là một đứa tập sự với bao việc chưa quen, vì khoảng cách địa lý... Nhưng tôi chưa bao giờ thôi mơ đến một ngày cô dâu lùn sánh bước bên chú rể cao. Bỗng dưng một anh chàng lạ hươ lạ hoắc cậy người đến nhà hỏi cưới tôi với bao nhiêu lời hứa hẹn về vật chất. Nghe chuyện, anh cười: “Ráng chờ anh, đôi ba năm nữa nhe em”.

Và tôi đã chờ anh không phải chỉ đôi ba năm. Ra trường đến năm thứ tư - nghĩa là yêu nhau bảy năm dư mà ngày cưới vẫn xa xôi đâu phía tương lai. Bạn bè cùng trang lứa lần lượt lên xe bông. Đợi chờ là hạnh phúc. Biết. Nhưng cũng có lúc tôi thấy đợi chờ sao mà mòn mỏi, khổ sở. Cũng có lúc niềm tin bị lung lay. Đó là khi tôi vô tình phát hiện những lời nũng nịu của một cô nàng trong điện thoại của anh. Tôi biết anh đi làm, vì tính chất công việc nên mối quan hệ giao tiếp rất rộng. Bảy năm dài yêu thương, chờ đợi với bao kỷ niệm, bao thử thách, nhưng những lời nũng nịu ấy đủ làm tôi chao đảo. Ai chẳng biết phái mạnh luôn muốn chứng tỏ bản lĩnh của mình. Vậy mà về cơ bản tôi vẫn tin anh, tin ở tình yêu của mình. Ngốc thật...

Vĩ thanh

Mới đó mà tôi đã tốt nghiệp tám năm, không dài nhưng cũng không phải là ngắn quá trong cuộc đời một con người. Đêm nay nhìn giảng đường của một thời lặng yên dưới ánh đèn đường, trong lòng tôi bao hoài niệm cứ rung rung. Bạn xưa có người đã vội về cùng cát bụi. Đâu đây vẫn còn tiếng cười rộn rã của những buổi

học, những ồn ào của trận đá bóng và cả những buồn vui của một thuở tình đầu... Có gì cay cay nơi khóe mắt... Một chiếc xe dừng lại, chồng nắm lấy tay tôi: “Sao em khóc? Về thôi em, con đang đợi”.

“Tình chỉ đẹp khi còn đang dở, đời mất vui khi đã vẹn câu thề” mấy xe thùng bán kẹo kéo vẫn hay mở bài hát ấy, thiên hạ cũng thường nói như thế. Đúng hay không tôi cũng chưa biết, có lẽ tôi cần thời gian lâu hơn để kiểm chứng. Vì mỗi tình đầu đang chờ tôi về nhà với con trai bé bỏng, vì tôi và mỗi tình đầu sẽ cùng dắt tay nhau đi tiếp con đường phía trước... có thể là vài mươi năm nữa...

Xe sụp ổ gà, xóc đầu điên! Vẫn thói chạy xe không tránh ổ gà từ hồi mới quen nhau của mười mấy năm trước. Tình đầu à, dù anh có dắt em đi trên con đường đầy ổ gà, em vẫn mãi đi cùng anh. Hứa đấy!

Những cơn mưa bất chợt

• NGUYỄN THỊ BÍCH NHÀN

- Giải khuyến khích -

- Mình mau nhớ những điều mới nhưng lại dễ quên những thứ đã cũ!
- Khi nào thì cũ?
- Khi đã được nhớ!
- Đừng nhớ mình nha!
- Gì kỳ vậy?
- Không biết...

Đó là lần cuối cùng tôi và Dũng ngồi trong quán nước mía. Ngồi nói những điều băng quơ, đôi khi không đầu không đuôi, người ngoài lỡ nghe được câu chuyện chắc sẽ không hiểu hai đứa đang nói gì, có khi còn mắng trong bụng rằng, có kiểu bạn bè gì nói chuyện cộc lốc như lấy thanh củi gõ vào đá. “Cứ kêu hai ly nước mía rồi ngồi nói chuyện mãi, đứng dậy hai ly còn nguyên. Thiệt hết biết!”, bà chủ quán thường nói nhỏ như vậy. Hai chúng tôi đều cười, cũng không biết ở đâu mà có nhiều chuyện để nói đến thế. Ngày nào cũng gặp, ngày nào cũng say sưa nói nhưng ít khi câu chuyện bị bỏ dở như lần này.

Hai đứa chặn bò chung trên một cánh đồng, đi học chung một chiếc xe đạp. Dũng sẽ kiếm chỗ thả bò và lo trông coi, tôi thì tha hồ chơi, đã vậy món gì mà lũ chặn bò kiếm được tôi cũng đều ngồi không mà có. Lùa bò qua sông, tôi hay ngồi mát bắt nẻ với bọn con gái. Dũng kiếm quả chim chim, dúi dẻ giỏi lắm, ngày nào cũng cho tôi một túi to. Mấy nhỏ xin xỏ, cho hay không là ở tôi, Dũng trả lời với bọn nó như vậy. Mùa nước lớn, Dũng bơi được nên qua sông chặn bò, cậu ấy bảo tôi về đi, trời mùa này đứng giữa đồng trông rất lạnh. Chiều bò sẽ về tận nhà, cậu ấy

còn mang về cho tôi những con chim mắc mưa cóng lạnh, tôi vui lắm, chắc đây là lý do làm tôi thích nhất mùa mưa.

Đi học chung xe vì nhà Dũng nghèo, chỉ một chiếc xe đạp cho cả nhà nên ba bạn ấy sang nói với ba mẹ tôi cho đi nhờ xe. Dũng gò lưng đạp, tôi thì ngồi sau tha hồ tám với mấy đứa. Có những khi nghịch ngợm, tôi bắt Dũng tháo ba ga để tôi đứng phía sau hoặc ngồi trước sườn xe. Dũng nói con gái phải dịu dàng một chút, đứng phía sau hay ngồi ở trước là để dành con trai. Tôi không chịu, nhất quyết bắt Dũng nghe theo “mệnh lệnh”. Cậu ấy bảo, tôi có thêm hai cái càng nữa thì thành cua.

Năm cuối cấp, hai đứa không bịn rịn chia tay, không trao nhau lưu bút. Tất cả những thứ ủy mị đó cả hai không thích, còn hồng hách bảo đó là sến. Mà cũng tại hai đứa cùng ngỗ thì làm gì đến nỗi phải chia tay chia chân.

- Mình sẽ đi lính.

- Tớ đã nghĩ cậu sẽ cùng tớ vào một trường cao đẳng, đại học nào đó chứ?

- Mình sẽ đi lính...

Ngày Dũng nhập ngũ, xe đưa quân lăn bánh, mắt tôi ngân ngân nước... Một mình trên con đường cũ, đi mãi đi mãi, không bước qua hết những kỷ niệm...

Kỷ niệm của chúng tôi thường có mưa... Những cơn mưa bất chợt...

Có hôm đi học mà cả hai hờ hững không mang áo mưa, ô chẳng có. Giữa đường bất ngờ mưa đành đứng chịu trận. Tôi vốn nhát, sợ gió lớn, sợ sấm sét nên cứ đứng nấp sau lưng Dũng mỗi khi thấy ánh sáng rực lên, đứng sát vào cậu ấy như đang tìm chỗ trú cho an toàn. Những lúc như vậy, Dũng thường lêu lêu tôi chết nhát.

Tôi sinh mùa mưa, ở quê thì hiếm tổ chức sinh nhật. Năm cuối cấp, năn nỉ mãi mẹ cũng làm bữa bánh xèo để tôi mời bạn, khổ nỗi mưa lớn nên không bạn nào đến, sinh nhật như vậy tôi chỉ biết hu hu khóc. Ngày đó, Dũng phải theo mẹ về ngoại ăn cưới, buổi chiều dù mưa lớn, cậu ấy vẫn xuất hiện trước ngõ nhà tôi với hộp quà cầm trên tay. Món quà tôi nhận được là một hộp ngói sao được làm từ ông hút với lời nhắn: “Chúc mừng sinh nhật, mong may mắn sẽ đến với bạn trong kỳ

thi đại học. Bạn là ngôi sao may mắn của mình...”.

Một kỷ niệm với Dũng mà có lẽ hết đời kiếp này tôi không thể nào quên, những nhịp đập rộn ràng gương ngạo. Đó là một ngày trời đang nắng bỗng đổ mưa. Con mưa bất chợt đến, những nhịp đập bất chợt bán loạn, bất chợt đỏ mặt... Số là hôm đó sau năm tiết học căng thẳng, hai đứa đang tung tăng cùng với hai que kem, tôi ngồi sau lưng cậu ấy, tay múa lung tung, miệng nói không ngớt những chuyện tào lao, đang qua đoạn đường vắng tênh, bỗng từ đâu ập đến một cơn mưa. Gió ngược chiều chành chao, Dũng dừng xe lại, nấp sau cậu ấy tôi vẫn lạnh đến run. Thấy tôi cố ép vào vì mưa tạt rất mặt, cậu ấy bỗng cầm tay tôi lôi vào đám mía bên đường. Dũng lấy chân đạp một cây mía tròn lẳn, bẻ đoạn giữa đưa, tôi ừ ừ:

- Ăn gian, đoạn gốc ngọt hơn!
- Trời, ăn mía khúc giữa mềm và ngọt, gốc quá hà!

Mưa ngớt, cũng thanh toán xong khúc mía, tôi lại leo lên xe nhưng Dũng vẫn chưa ngồi lên yên. Rất tự nhiên, cậu ấy cởi chiếc áo trắng của mình vắt khô nước và bảo tôi khoác thêm vào. Tôi thè lưỡi:

- Gì vậy ông? Khoác áo ướt vào chỉ thêm nặng thôi!
- Đã là thiếu nữ rồi đấy nhóc, về nói mẹ đi!

Mặt như quả gấc, có trời mới biết tôi đã lúng túng và mắc cỡ đến thế nào. Rất quán tính đưa tay che ngực, từ đó về nhà khá xa song cả hai đều im lặng. Dũng như thế nào tôi ngồi sau nên không nhìn được, tôi thì bối rối, gương ngạo... nghe nhịp tim đập mạnh...

Từ sau cơn mưa đó, tôi nhất quyết cho Dũng mượn xe và lấy chiếc mini mới đi riêng. Có hôm đang đi thì chợt có tiếng thắng rạt qua, nhìn lên thấy Dũng đang ở trước mặt. Cậu ấy có vẻ bức bối xét nét:

- Sao không đi học chung nữa?
- Nhà vẫn thừa một chiếc xe đạp.

- Không phải lý do.

Tôi chẳng biết trả lời sao, đành nói “Vì tớ đã là thiếu nữ!” và đạp xe chạy mất hút...

Dũng nhập ngũ, tôi bước vào giảng đường đại học, tình bạn của chúng tôi vẫn được kết nối bằng những phong thư. Và sợi dây liên lạc duy nhất đó đã bị tôi cắt đứt vì sau một bức thư, tôi đã không hồi âm. Giờ nghĩ lại thấy đặng đặng trong tâm...

Tôi là sinh viên năm cuối thì Dũng trở thành lính đảo, cậu ấy vẫn gửi đều đặn cho tôi những phong thư có vị mặn của biển. Dũng bảo, mỗi lần nhận được thư thì lính vui lắm, đất liền và biển đảo sẽ gần nhau hơn nhờ những phong thư. Nghe cậu ấy nói, thấy thương thương tội tội làm sao thế là tôi luôn nắn nót hồi âm, gửi lời hỏi thăm đến đồng đội Dũng.

Rồi một ngày, hí hửng mở thư và quyết định không hồi âm. Bức thư được nhận đúng vào một ngày mưa, dầm dề. Dũng nói tiếp đoạn thoại dở dang ngày hai đưa ngòi quán nước mía, nét chữ có chút suy tư ngần ngại, rất cân nhắc khi được viết ra, tôi đoán bừa như vậy. Dũng bảo, không muốn tôi nhớ vì sợ tôi quên, cậu ấy không muốn làm bạn mà muốn xa hơn tình bạn. Dũng vẽ một cuộc sống trên đảo yên bình, có thể thiếu thốn nhưng ấm áp. Trường Sa rồi sẽ có trường học, có tiếng ê a, có lời giảng mượt mà êm ái của cô giáo... Cậu ấy hỏi tôi có muốn làm cô giáo ở Trường Sa không? Lúc đó, mơ ước về một ngôi trường khang trang ở phố luôn thường trực trong tôi. Tôi đã rất dửng dưng gấp thư cất đi còn hổng hách lắm bầm: “Hết chỗ dạy hay sao lại đâm đầu ra đảo dạy...”. Tôi không hồi âm, không phải quên mà không biết hồi âm sao vì chẳng lẽ nói với Dũng, mình không chịu được cực khổ, mình muốn xênh xang ở phố?

Hôm nay trời lại bất chợt mưa, những thanh âm nghe chơi vơi, ngun ngút và lạnh vô chừng, từng giọt rơi tựa hồ như nỗi buồn đang rót chậm. Từ ngày tôi gấp thư Dũng không hồi âm, tôi trở nên trầm tư hơn, thích ngồi bên tách cà phê và miên man cùng những bản nhạc không lời. Có những giai điệu da diết, khắc khoải... Những lúc như vậy, nghe tiếng mưa hòa trong giai điệu trong trẻo của *Kiss the rain* thì trong lòng tôi, trong mắt tôi bắt đầu có mưa. Những giọt nước mắt lặng lẽ rơi,

không chút thanh âm nhưng cọ vào tim đau đớn...

Thời gian không bao giờ trở lại, giá mà ngày xưa tôi đủ “lớn” để biết sống cho một lý tưởng, chắc có lẽ tôi đã trở thành một công dân của Trường Sa, có lẽ những nhịp đập bán loạn ngày nào đã có một đoạn kết đẹp. Những cơn mưa bất chợt chắc cũng không làm tôi miên man với những nhớ quên của một mối tình chưa kịp bắt đầu.

Đã bảo tôi rất mau quên những điều đã cũ nhưng rồi không thể quên những cơn mưa bất chợt...

Có lúc biển rất bình yên

• NGUYỄN THỊ HẠNH THUẦN

Tôi dân biển, sống ở một xóm nghèo, tên là xóm Bãi. Gọi xóm Bãi vì nó nằm trên cái gò đất cao, cúi nhìn xuống là biển, dưới chân mình là cát trắng mịn lẫn với lá dương và rác rưởi. Những ngôi nhà nghèo khổ san sát nhau như nương tựa để chống chọi với giông gió bão bùng.

Ở xóm biển, vào sáng sớm nhà nào nhà nấy vắng tanh. Đàn bà con gái ra bờ biển chờ ghe thuyền vào phụ kéo vô rồi giành giật cá ngon để mang ra chợ bán, con nít còn nhỏ thì anh chị ở nhà giữ, ở trường léch thếch dưới đất cát, chơi cho qua ngày chờ mẹ về. Những đứa lớn như tôi may ra được đi học, nhìn kha khá hơn chút, mà học gì đâu, dở òm, hể tí là phải tranh thủ về nhà phụ vá lưới, phơi cá... đâu được như mấy đứa con nhà khá giả. Cùng lứa tôi tụi nó nghỉ học gần hết, con trai thì đi biển, con gái thì vô Sài Gòn làm công nhân ở mấy khu chế xuất, nghe nói thoải mái lắm. Nhìn cảnh sống khổ cực của gia đình, nhìn cảnh mẹ ngồi vá lưới, đan rổ và ám ảnh mơ hồ cái cảnh mỗi lần ba vác lưới ra khỏi nhà để đi về phía biển, tôi cảm thấy ngọt ngào, tẻ nhạt và lụi tàn. Mấy đứa kia thỉnh thoảng về thăm nhà nhìn y như Việt kiều, ăn mặc sành điệu, nói năng nghe cũng khang khác, nhỏ nhẹ và điệu dàng hơn, không bộp chộp như hồi đó. Tụi nó nói: “Đi vậy lâu lâu về thăm chứ ai sống cả đời ở cái bãi này nôi!”.

Một bữa xế chiều, ba đang ngồi hút thuốc, tôi lại gần nhặt cái tàn thuốc đi đi xuống đất và ướm lời:

- Ba cho con đi Sài Gòn với tụi con Mai được không? Làm ở công ty giấy. Con chán học rồi.

Ba vút luôn điếu thuốc đang hút dở, nhả khói ra nghe mùi hăng hăng quện với cái mùi tanh nồng gió đầu mang lại, dường như đó là mùi đặc trưng của những người đàn ông dân chài. Tôi nói tiếp:

- Con chán cảnh sống này lắm, vào Sài Gòn nghe nói sung sướng, không khổ cực như ở đây, còn gửi được tiền về phụ ba mẹ...

- Mà thấy cái nhà này khổ lắm phải không? Cả cái xóm này đều khổ. Vì người ta ít học, mà hiểu không? Tao nói một mà hiểu mười, muốn đổi đời thì học, còn muốn sống miết ở làng chài này thì nghỉ. Mà không học hành gì có vô Sài Gòn thì rồi cũng trôi đầu về lại thôi, sung sướng gì?

Ba tôi nói duy nhất một lần đó về chuyện học hành của tôi, mà mãi về sau phần vì sợ, phần thì thấy cũng còn một hai năm nữa là tốt nghiệp rồi, cố gắng lết cho có cái bằng với người ta nên tôi không dám đề cập đến chuyện vào Sài Gòn nữa.

Cuộc sống cứ như thế đi qua, từ ngày tôi còn nhỏ xíu cho đến khi học lớp mười một. Nhớ lại còn thấy lạnh mình, lạnh đến thấu xương.

Sáng hôm đó ba tôi như mọi lần, dậy sớm, vác lưới đi biển. Nhà không có ghe nên ba phải đi làm công thợ cho người ta. Mẹ cũng dậy dọn cơm rồi kéo cái chốt cửa nhẹ nhẹ cho chị em tôi ngủ. Nghe tiếng mẹ nói nhỏ: “Tui thấy trời sao như muốn giông, ông có nghe dự báo thời tiết chưa, hay chuyến này khỏi đi...”. Ba tôi gằn giọng: “Đàn bà biết cái gì, giông với gió, không đi lấy gì ăn?”, rồi ba đi, mẹ im lặng khép cửa lại, vào giường nằm trở mình thêm thiếp cho đến khi trời sáng.

Mà đâu phải mình ba tôi đi, cả cái xóm này đàn ông ai cũng đi hết rồi, vì đâu có nghe nhà đài nói gì đâu. Vậy mà đến trưa, chờ hoài không thấy mặt trời lên, tôi mở cửa nhìn con đường cát, thấy nhiều người đứng bàn thần. Nhìn thấy tôi, chị Ba kẻ bên nhà nói vọng sang:

- Có nghe gì không, bão đó, loa mới phát tức thì...

Tôi hỏi: “Ba chị sáng nay có đi không?”.

Chị Ba buông lửng câu trả lời: “Có...”. Tôi quay vào nhà, thấy mẹ ngồi thu lu, con Út còn ngủ. Tôi lại ngồi trên cái võng, đưa qua đưa lại. Mẹ con tôi chẳng dám nói với nhau câu nào, im lặng chờ đến ngày mai.

Cả cái thị trấn quê tôi, ai mà không biết cái ngày bão tố đó, tang thương lắm.

Trời ơi, ba chị Ba mất, anh Hải xóm trên có vợ, có con chưa đầy tháng, mất. Làng trên xóm dưới đi đâu cũng nghe tiếng khóc hờ hờ, tiếng lảm nhảm của mấy người già: “Sống đời biển cả... con ơi!”. Cả xóm tôi trắng màu khăn tang, trắng như màu bột biển.

Ba tôi vẫn không tung tích. Mẹ hét khóc rồi lại chạy ra biển. Hai chị em tôi cũng chạy ra biển. Sóng cứ đập ầm ầm rồi chạy ào vào liếm láp bờ một tí lại ra khơi, nước biển bạc màu, lần đầu tiên tôi căm ghét nó, và sợ hãi nó đến cực độ như thế! Nhưng bất lực...

Mẹ tuyệt nhiên, ai nói gì nói, nhất quyết không lập bàn thờ. Cả tháng rồi còn gì, xóm Bãi này nghèo khổ quá mà, buồn hoài rồi lấy gì mà ăn. Nhà nào còn đàn ông thì lại tiếp tục đi biển, đàn bà lại phơi cá, vá lưới. Một hôm, trong lúc mẹ đang ngồi chài đầu, tôi nhìn mẹ trong gương rồi nói: “Ba không về đâu, mẹ lập cho ba cái bàn thờ để còn hương khói”. Mẹ buông lược, ngồi thụp xuống, rung rức khóc. Tiếng khóc của mẹ làm tôi thấy cuộc sống mình càng bế tắc, muốn thoát khỏi cái làng chài này, đi xa khỏi những âm thanh của biển cả.

Mẹ tôi lại tiếp tục mỗi sáng tranh thủ chạy ra biển chờ ghe lên mua cá ra chợ bán. Bán cá chợ không phải là công việc dành cho những người nhỏ nhẹ, hiền lành. Mẹ cũng vậy, cuộc sống và công việc làm mẹ hung dữ, chanh chua, không như vậy thì khó mà tồn tại ở chợ cá này được. Tôi vốn ít nói, lại ghét cái cảnh giành giật, bon chen chửi bới to tiếng nên rất ít khi ra chợ. Nhưng cũng có lần, đang ngồi bên cạnh mẹ chờ lấy cá về nấu ăn tôi nghe chị kia trả giá ký cá của mẹ, mẹ chưa kịp trả lời thì người bán bên cạnh nói xiên qua: “Qua đây, chị bán giá đó cho!”. Vì không muốn để vượt mất một ký cá mà mẹ đứng phắt dậy, nhào qua người bên kia, sau tiếng chửi bới là đánh nhau. Lúc đầu tôi đứng chết trân, tay chân lóng ngóng, mặt nóng lên, không biết phải làm sao bây giờ. Tóc tai mẹ bù xù, mặt đỏ gay, mẹ dữ dằn chụp rổ lên đầu người kia, mẹ thốt ra những lời chợ búa để giành lấy chút đồng lời nuôi chị em tôi ăn học. Tôi ôm mẹ lại, đó là mẹ tôi kia mà... Người mẹ nhìn nhỏ thó, tội nghiệp, cam chịu khi ba vác lưới ra đi vào ngày giông bão. Người mẹ hiền lành ngồi đan rổ mỗi buổi chiều, chị em tôi ngồi bên cạnh, ba mẹ con nghe tiếng cái lương vọng qua từ nhà hàng xóm, bình yên cho đến khi hoàng hôn của ngày hôm

qua quay trở lại.

Khi không còn ba nữa, mẹ rất đơn độc, yếu đuối. Ở quê tôi người ta gọi những người bán cá là dân “rỏi”, nghĩa là hung dữ, hồ đồ và chanh chua. Thì trong mắt mọi người, một người đàn bà “rỏi” như mẹ tôi kia làm sao lại là người cần sự chở che? Chỉ có chị em tôi mới hiểu sự đơn độc và nhỏ bé của mẹ mình khi không còn ba bên cạnh.

Rồi một lần đi học về ngang qua chợ, lại thấy mẹ với bà nào đó cãi nhau um sùm, như muốn đánh lộn. Tôi hoảng quá, định nhào vô để bảo vệ mẹ, còn không được thì tôi phải giữ mớ cá cho khỏi bị mất. Nhưng... tôi tần ngần phút giây rồi chạy vội về nhà, thay chiếc áo dài đang mặc ra, chạy như bay ra chợ để “phụ” mẹ.

Tôi nhận ra, lại là người đàn bà hôm trước, lần đánh nhau này chắc là trả đũa chuyện bị mẹ tôi chụp rô cá lên đầu. Khi tôi đến nơi thì thấy người ta bu lại đông đen, bà kia lấy chân đạp lên những con cá tươi ngon mà mẹ đang bán, miệng chì chiết:

- Mày ngon hả? Bữa nay tao cho mày ăn hết mớ cá này nà! Ở đó mà hung dữ với tao.

Tôi như điên lên khi thấy mẹ tay quơ quào lại đông cá, miệng gào lên:

- Ai làm gì mày? Tao sẽ lên thưa với quản lý chợ!

Tôi lấy hết sức bình sinh xô bà ấy ra, nước mắt ràn rụa:

- Bà làm cái gì vậy? Bà đạp nát cá của ai vậy? Hà?

- Cái con này mày tránh ra, đồ con nít mất dạy!

Trời nắng chang chang, mắt tôi lại như nổ đom đóm thì thấy một người con trai ở đâu chạy lại, kéo bà ấy về. Tôi tức tối, dòn nén, gom mớ cá bị giẫm nát ném mạnh về phía hai mẹ con họ, hét to: “Đó, ăn hết đi!”. Trong nước mắt, tôi thấy con trai bà ấy quay lại nhìn tôi lạ lẫm ngạc nhiên và chịu đựng. Đó là Ty, người bạn trai học chung lớp. Tôi đứng lặng người... Đám đông hiếu kỳ đã tản đi hết rồi, mẹ cũng đã

gom cá lại để bán vớt vát, bà kia cũng hậm hực quay về hàng cá của mình. Ông trời sắp xếp mọi thứ hay lắm, ai khổ, ai nghèo, ai đơn chiếc, tủi thân thì sẽ tiếp tục như thế, không cách nào ngoi đầu lên được. Tôi cay nghiệt nghĩ như thế về cuộc sống của mẹ con tôi, về sự gặp gỡ ngưng ngừng của tôi và Ty chỗ chợ cá xô bồ, khi tôi là một con “mất dạy” như lời mẹ Ty nói.

Tôi chạy ra rừng dương, ngồi dưới gốc cây, ngược mặt nhìn trời, nghĩ lại cảnh mẹ mình và mẹ Ty lúc nãy, nghĩ về tôi và cậu ấy. Ngày mai gặp nhau ở lớp, chúng tôi sẽ như thế nào? Nếu biết bà ấy là mẹ bạn mình thì tôi có xử sự như vậy để bảo vệ mẹ không? Nếu hai người mẹ biết con họ là bạn bè với nhau thì có vì chút “chợ búa” mà họ lao vào nhau không?

Không thay đổi được những gì mới vừa xảy ra, cũng như làm sao tôi không còn là cư dân xóm Bãi được khi chính mớ cá nhỏ bé hằng ngày là nỗi cơm của mẹ con tôi, là con đường vào tương lai của tôi mà ba mẹ tôi khát khao mơ ước.

Tôi đứng dậy chào lão dương suốt đời chỉ xì xào những âm thanh hoang dại để về nhà. Nắng sau lưng cùng tôi đi suốt con đường cát lún ngoằn ngoèo dẫn vào xóm Bãi.

oOo

Kể từ buổi sáng tôi “không ra gì” ở chợ, tôi đến lớp học với cảm giác rất nặng nề, lẫn lộn giữa sự xấu hổ và thách thức, tôi dường như không có lý do gì để quay xuống bàn dưới, cự tuyệt hết mọi con đường đến trường hay về nhà có khả năng chung đường với Ty. Tôi nghĩ trong Ty chắc chắn có sự hoang mang, ngạc nhiên, thậm chí là khủng khiếp về tôi. Cậu ấy chắc chắn sẽ cho rằng mẹ mình đúng, còn tôi hỗn hào, mẹ tôi hung dữ, thường xuyên kiểm chuyện. Cậu ấy sẽ như những người chưa bao giờ đặt chân lên những con đường cát lún, chưa bao giờ nhìn thấy những ngôi nhà nghèo nàn ở xóm Bãi, gọi tôi là “con rồi”.

Một hôm tôi cầm cúi đi dọc hành lang từ canteen về lớp học. Nhìn thấy Ty từ hướng ngược lại, tôi đỏ mặt, ngưng ngừng nhưng gương mặt đánh lại và mắt nhìn ra phía sân trường. Khi hai đứa đối diện nhau, tôi bước qua phải, Ty bước qua phải.

Tôi cau mày bước qua trái, cậu ấy nhìn tôi, mỉm cười, bước qua trái. Tôi gằn giọng lớn tiếng: “Tránh ra!”, dường như thấy mọi người nhìn mình, cậu ấy né qua cho tôi đi. Tôi bước đi về lớp mà trong lòng vui vui, khắp khởi, sau gáy còn như vương vẩn ánh nhìn lúc nãy. Tôi thấy mình nóng ran người, nhưng khi giây phút đó qua đi, tôi lại đề phòng đôi mắt ấy, đôi mắt đã một lần nhìn tôi đầy hoài nghi.

Tối hôm đó, khi tôi sửa soạn sách vở thì thấy trong cặp có một lá thư, thư của Ty.

“Kính gửi: Tòa án xóm Bãi

Tôi tên Ty, là thủ phạm vụ án cãi nhau ở chợ tuần vừa rồi.

Trong vụ án ly kỳ và vô cùng phức tạp này, tôi nhận thấy phần lớn lỗi thuộc về mình, vì những lý do sau đây:

- Chưa kịp nói trước với mẹ mình về một người bạn gái rất dễ thương (tính hơi nóng tí!) có mẹ là “đồng nghiệp”.

- Dám “vô tình” quay lại nhìn “xóm Bãi” khi cô ấy vô cùng tức giận ném cá về phía mẹ con tôi. (Tội này nặng...)

- Chần chừ... để đến hôm nay mới dám viết đơn tự thú.

Tôi nghĩ, việc ném cá của cô ấy là phòng vệ chính đáng (chính mẹ tôi - đồng thủ phạm - đã nói vậy sau khi nằm vũng suy nghĩ lại), nên tôi đã trần trọc, thao thức, dằn vặt, áy náy, suy nghĩ rất nhiều và quyết định tự thú.

Tôi xin cam đoan những lời trên là thật lòng, không một chút dối trá, mong quý tòa xem xét khoan hồng!

...”

Tôi bật cười, gấp lá thư lại, nhét sâu vào túi áo chỗ ngay trái tim mình, rồi bước ra trước hiên nhà. Gió biển phả vào mặt, tiếng của biển dội vào tai, đêm nơi xóm bãi mới yên ắng làm sao, chỉ có trong lòng tôi là bão tố.

Tốt nghiệp phổ thông, tôi trảy trật trúng tuyển vào Trường trung cấp Y ở trên tỉnh, Ty thì đậu vào Cao đẳng Sư phạm. Còn mấy đứa bạn ngày xưa vào Sài Gòn kiếm việc đòi đòi, có đứa lâu lắm không thấy về xóm Bãi, có đứa thì bây giờ là “đồng nghiệp” với chị Ba hàng xóm. Cứ thế, biển mãi miết thét gào, lão dương già không thôi “biết hết chuyện” xóm chài, chúng tôi lớn lên và trưởng thành hơn, dù đường đời mỗi người mỗi khác.

Cuộc sống gia đình tôi cũng vậy, chỉ khác xưa đôi chút, là thiếu mỗi hình ảnh ba và mùi khói thuốc mỗi chiều. Mẹ vẫn ra chợ bán cá mỗi ngày, mỗi khi biển động thì ở nhà đan rổ. Thằng Út vào cấp hai. Chị Ba bên cạnh nhà lấy anh chồng cũng đi biển, cãi nhau sa sả mỗi ngày.

Nhiều lúc đi đâu xa, ra khỏi nhà, khuất xa dần xóm Bãi, tôi có cảm giác an toàn, vì không nghe tiếng sóng đập bờ, dội vào tảng đá, không nghe tiếng biển gầm gừ. Và tôi không nhìn thấy cảnh những người đàn bà ngồi hiu hắt trước menh mông biển bờ để chờ chồng không “bóng chim tắm cá”. Khát khao thay đổi cuộc đời biển cả của tôi có khi chùng xuống khi mỗi sớm mai nghe tiếng dõ ta kéo thuyền vào bãi, mỗi đêm về nhắm mắt nghe biển tự tình ca và trào dâng nổi nhớ ba da diết.

Một chiều nọ, hai chúng tôi ngồi trước biển nói đủ thứ chuyện trên đời, cả nhắc lại chuyện cũ, tôi bất chợt hỏi:

- Ty có sợ biển không?

Ty trả lời mà mắt nhìn tôi dăm dăm:

- Ngay lúc này thì không, vì có lúc biển rất bình yên...

Giá như đường chạy hai chiều

• NGUYỄN THỊ HỒNG VÂN

Tôi là sinh viên năm 3, có suy nghĩ: “Phụ nữ đã đến lúc cần chủ động nắm bắt tình cảm đến với mình!”. Phải, tại sao không chứ! Tôi đem ý kiến này tiến hành “điều tra xã hội học” trong phạm vi... phòng và kết quả: bảy phiếu thuận - gồm một phiếu của tôi, ba phiếu nghịch. “Keng!” - tiếng gõ nôi của nhỏ trưởng phòng đồng nghĩa với việc “quyết định” đã được thông qua, chị em cứ theo đó mà thực hiện. Điều này vừa cổ vũ vừa gỡ rối được sự bế tắc trong “đường lối” của “cuộc cách mạng nữ giới vùng lên” được biểu hiện sinh động bằng một thử nghiệm - mà phải nói là một chiến dịch mới đúng - của tôi với “chú chuột bạch” đáng yêu mà tôi đã hăm he từ năm trước. Hấn và tôi học khác khoa - tất nhiên khác lớp, ký túc xá của hấn xa tít mù khơi - tất nhiên càng không chung đường. Thế là bế tắc tập 2. Tưởng đâu mọi thứ đã vào đường cùng, ngõ cụt nhưng tôi kịp lấy lại tinh thần ngay: “Chả phải ông cha ta còn dạy “... nhì tốc độ” là gì! Phải, là nhì tốc độ!” - tôi chực như muốn reo lên.

Tôi là một cô gái hiện đại. Vâng, những cô gái hiện đại có “tốc độ” bằng tốc độ đường truyền Internet, biết cách điều khiển mạng xã hội chứ không chạy theo mạng xã hội. Với một cú click chuột bạn sẽ biết người ta có “tâm tư, tình cảm” gì nếu người đó muốn chia sẻ, có sở thích gì, thân thiết với ai... Có nghĩa là bạn đang “quản lý” người đó từ xa rồi còn gì! Bằng những thủ thuật đơn giản tôi biết một số tài khoản mạng của hấn - chỉ vì sự thành thật trong việc cung cấp các thông tin cá nhân trên mạng của hấn nên bất cứ ai quan tâm có thể tìm hiểu được - rồi từ đó làm quen với những người bạn thân của hấn theo kế nghi binh của Binh pháp Tôn Tử. Từ online đến offline chỉ “ngắn” như một gang tay và không khó lắm với tôi khi tìm kiếm đồng minh... Sau khi tổng kết từ nhiều nguồn thông tin, tôi có thể đưa ra đánh giá sơ bộ về hấn như sau: Là một nam sinh viên tính tình ôn hòa, thích chạy bộ nhất trong các môn thể thao, đôi khi thích ở một mình theo nghĩa muốn có một không gian riêng tư, khó tạo ấn tượng cho người khác trong lần đầu gặp gỡ nhưng đặc biệt, hấn có cách suy nghĩ khá kỳ lạ so với nhiều thằng con trai khác - chí ít là

trong suy nghĩ cá nhân tôi. Ví như mấy hôm trước, hấn có đăng một status lửng lơ con cá vàng là: “Thích bạn gái có xương quai xanh đẹp...”. Hấn cụ thể tiêu chí chọn bạn gái đến tận cục xương?! - tôi nghĩ và chợt cười nhưng không khỏi thắc mắc: Tại sao con gái thích những thứ vô hình như sự an toàn, ấm áp chẳng hạn lại vô cùng dễ hiểu; ngược lại, bọn con trai cụ thể đến tận cục xương lại khó hiểu vô cùng? Đúng là không phải cái gì cụ thể, chi tiết cũng đều dễ hiểu cả!

Haruki Murakami trong cuốn *Tôi nói gì khi nói về chạy bộ*, đã viết đại ý rằng việc chạy bộ đối với ông, dù thoát nhìn có vẻ tầm thường nhưng nếu cứ kiên trì làm đủ lâu thì nó sẽ trở thành một hành vi thâm trầm, thậm chí là thiên định. Và theo tôi hiểu thì với hấn chạy bộ cũng mang một thứ triết lý gì đó mà tôi vẫn chưa ngộ ra được. Sau vô vàn lần đắn đo suy nghĩ “không vào hang cọp sao bắt được cọp con”, tôi đã đưa ra một tuyên bố hùng hồn trước cả phòng: “Từ mai, tao sẽ xuống sân... đi bộ!”. Phải, không có sự nhầm lẫn gì ở đây hết: đi bộ chứ không phải chạy bộ. Cả phòng tôi bàng hoàng trước quyết định này. Nguyên nhân của sự bàng hoàng này cũng dễ hiểu thôi: tôi - một loại “di sản” phi... thể thao, thuộc trường phái anti-sports nên việc “trái gió trở trời” của tôi quả là một hiện tượng khó-lý-giải đối với các nhà khoa học, sao “trình độ” của mấy đứa trong phòng có thể hiểu được. Chỉ riêng con Liên ù dầy dạn kinh nghiệm tình trường nhất, chép miệng: “Chà chà, quả là một sự hi sinh to lớn cho nền thể thao nước nhà!” rồi nó cười tinh quái thấy ghét.

Điều trở ngại đầu tiên là phải tìm cho ra đôi giày Bata mà tôi đã “vĩnh biệt” nó từ năm đầu mới nhập học. Cũng tại cái tính cẩn thận quá của mẹ chứ không tôi chả đem làm gì, vừa chật chỗ vừa không có tác dụng. Tôi đã nhiệt tình tranh luận nhưng cuối cùng cũng chịu thua vô điều kiện vì mẹ lại bắt đầu réo rất khúc “chính phụ ngâm”, nào là “Lúc nào cũng ôm khư khư cái máy tính, mày tính lấy nó làm chồng hả con?”, nào là “Con gái con đưa gì mà người khô đét, có ma mới ngó tới mày!”, rồi lại quay ra dỗ ngọt “Học hành là phải mạnh khỏe con ạ, đem theo đôi giày có khi cần dùng”... Quả thật, lúc đó làm sao tôi biết trước có cái ngày tôi xách giày xuống sân thể này.

Tầm bốn giờ chiều, sân trường bắt đầu đông người tập thể thao. Tôi xỏ đôi giày

Bata bụi bặm hăm hờ xuống đường, hòa vào dòng người theo một chiều duy nhất - ngược chiều kim đồng hồ. Phải, điều “oái oăm” này được tất cả những người chạy bộ trường tôi tuân thủ. Trước hết, nó xuất phát từ quy định của các cuộc thi marathon hay uyên bác hơn là những người chạy tuân theo các giả thuyết khoa học như: Tim người nằm bên trái sẽ áp sát vòng sân hơn nên khi chạy bán kính sẽ ngắn. Hoặc là để tránh ảnh hưởng của chiều quay Trái đất lên người chạy, nên các vận động viên chạy theo chiều ngược kim đồng hồ. Khởi thủy của việc quy định chiều chạy này là vào năm 1908 do một thành viên Hoàng gia Anh đã yêu cầu các vận động viên chạy ngược chiều kim đồng hồ để họ có tầm nhìn bao quát hơn. Quy ước này áp dụng cho người chạy bộ, tôi - một người đi bộ, hiển nhiên không cần phải thực hiện. Có lẽ hơi thừa khi đề cập đến những thứ rối rắm cùng những giả thuyết khoa học phức tạp này nhưng thử nghĩ kỹ mà xem, một mình tôi không thể đi như thế nào cũng được, trong khi tất cả chỉ tuân theo một chiều duy nhất và họ sẽ nhìn tôi bằng ánh mắt của cậu bé lần đầu tiên vào sở thú mới. Tôi đành phải nhát nhát tuân theo thôi. Nhưng mục đích của ông người Anh thảo ra cái quy ước này, lúc đầu xem chừng rất hợp lý nhưng giờ với tôi thì bất khả thi. Rằng tôi chỉ có thể nhận mặt người quen từ phía sau lưng người đó, vì một thực tế là không ai vừa chạy vừa ngoái đầu ra phía sau, mà chúng ta khi chạy đều phải hướng tầm nhìn về phía trước...

Bao nhiêu tấm lưng vụt qua vô tình bỏ lại con đường chông chênh và tôi; bụi mịt mù nhưng tôi tìm gì trước mặt? Bỗng tấm lưng của một tên con trai vụt qua, to lớn, dáng người chạy nặng nề nhưng tuyệt nhiên không nghe tiếng động, nó đem đến cho tôi cái cảm giác thân thuộc như chưa từng có với một tấm lưng con trai nào khác. “Đích thị là hắn rồi!” - tôi nói với mình như thế và não bắt đầu lục lại trí nhớ về sự chuẩn bị những mẫu câu trong trường hợp hắn đi bộ ngang qua như “Chà, có vẻ cậu chơi thể thao nhiều lắm nhỉ, hôm trước mình còn thấy cậu chơi bóng chuyền dưới sân. Hôm đó, cậu chơi cừ lắm!” hay “Cậu học lớp B đúng không? Cậu tập chạy như thế là không chờ cơ hội giành giải Marathon cho lớp C bọn mình rồi!”... vân vân và vân vân. Đại khái kiểu làm quen sến sến này tôi học từ con Liên ừ. Nó bảo chắc nịch: “Học thuộc đi, không sai vào đâu được”. Tôi bán tín bán nghi làm theo nhưng mà nghĩ đi cũng phải nghĩ lại, tôi không hỏi nó thì hỏi ai, lỡ đâm lao phải theo lao thôi. Chỉ duy nhất một điều nó không biết: Hắn là ai. Nó tức lắm cứ gặng

hỏi mãi nhưng tôi thì “một mực làm ngo”, tôi ngu gì cho nó biết để nó chọc tôi...

Sau một hồi chạy bộ đã thấm mệt, hấn bắt đầu sai những bước dài. Tôi vẫn đi bộ chờ hấn lên cùng sổng đôi để thực hiện kế hoạch đã vạch ra nhưng lúc này tim tôi đang vào “khúc đua nước rút”, nó không chịu trật tự một chút nào. Tôi cố trấn tĩnh: “Ngoan nào, để chị mày bình tĩnh xem, rồi cuối tuần chị cho ăn bánh tráng nướng tet ga”, thế là nó cũng yên cho một lúc. Hấn đi bộ qua, tôi theo quán tính rướn người để cùng đi ngang hàng với hấn như một diễn viên nhập vai ngay khi đạo diễn hô “Action!” vậy. Thế mà cái con Liên ù từ đâu xuất hiện bên lề đường kêu ới ới: “Ê cu, nghe đồn quán cơm bà Tư A6 hôm nay có ưu đãi đặc biệt, không nhanh chân thì mất phần đó!”. “Cái con này, ai mượn nó xuất hiện lúc này không biết” - tôi rửa thềm trong bụng mặc kệ nó cười toe toét, tay vẩy vẩy ý muốn tôi đi cùng. Cũng phải thôi, nó thừa biết tôi “kết” quán bà Tư này vì bà ở cùng quê với tôi, người ở quê nấu món quê mới ngon; vả lại nó luôn biết cách khai thác điểm yếu kinh tế của tôi. Tôi tiếc rẻ một buổi chiều còn nó thì hào hứng vì sắp được ăn ngon...

Chiều hôm nay, hấn đi chạy muộn hơn mọi khi nhưng với tôi mọi chuyện vẫn rất bình thường. Tôi đã cảm thấy thích thú với việc đi bộ một mình và nhón nha suy nghĩ nhiều chuyện không đầu không đuôi từ khi nào không biết. Có vẻ việc đi bộ cũng khá thú vị như một sở thích nào đó của tôi... Bỗng từ đằng sau, một tên láu cá chạy sát hất vào vai tôi, nhanh như cắt tôi nhận ra tên láu cá này học cùng lớp mình, chưa kịp sùng sộ thì hấn đã ngoái đầu, hất hàm thách thức: “Ê, đua không? Ai thắng được một chầu chè!”. Thấy mặt tôi còn hậm hực, hấn “bồi” thêm: “Chè... chè đậu ngự chịu chưa?”. Mặt tôi từ từ giãn ra rồi trở nên khó hiểu: “Tại sao hấn biết món khoái khẩu của mình ta?”. Chưa kịp trả lời thì hấn đã đếm “1, 2, 3... bắt đầu” rồi co giò chạy trước. Một ý nghĩ chợt lóe lên trong óc “Một thách thức ngọt ngào đây!” rồi tôi gọi với theo “Đồ ăn gian, chờ tui với!”. Ở sân trường ngập nắng, ngày hôm đó có hai tên đầu trần chạy đua với nhau, tiếng cười vang vọng khắp sân...

Kết quả cuộc đua này có trời mới biết được. Nhưng nếu trên thực tế không có buổi chiều đặc biệt đó, không có cậu bạn láu cá kia và càng không có cuộc thách thức nọ thì không biết tình tiết truyện sẽ như thế nào. Điều xấu nhất mà tôi biết là

những buổi chiều vô vị cứ dài mãi ra hoặc là nhân vật nam không hề biết gì đến tình cảm của một cô bạn khác lớp. Mặc dù cô bạn ấy thuộc tuýp người có thể chủ động nắm bắt tình cảm nhưng cô ấy vẫn chỉ là một cô gái... Một kết thúc khác tôi vừa nghĩ ra - cũng khó xảy ra không kém mà lại còn phản khoa học nữa - đó là trường cô ấy có hai làn chạy song song, có thể có ngăn cách nữa như đường bộ vậy và chúng ngược chiều nhau. Tôi hi vọng rằng nếu chạy trên những đường chạy như thế, anh bạn khác lớp kia sẽ sớm nhận ra cô ấy hoặc giả cô ấy sẽ phát hiện ra có một anh bạn học cùng lớp vì cô ấy mà chạy mỗi buổi chiều.

Tình đầu, tình yêu và Sufu

• NGUYỄN THỊ KIM HÒA

Tôi gọi cho Sufu:

“Có cuộc thi viết về mối tình đầu. Em định tham gia đây!”

Bên kia đầu dây là tiếng “ừ” ngái ngủ kéo dài.

“Em sẽ viết truyện thật luôn. Về tình đầu hồi em 9 tuổi. Sufu thấy sao?”

“Chắc em tính viết truyện cười!” - Vẫn âm thanh nhura nhưa. Nhưng rõ ràng còn kèm mấy tiếng cười khình khịt.

Tôi bắt đầu thấy nóng nóng mũi:

“Sao cười?”

“Mắc cười mà! 9 tuổi. Con nít con nôi. Biết gì. Tăng tuổi lên thêm xịu nữa đi, bé!”

“Kệ em. Ai cấm người ta yêu lúc 9 tuổi?”

“Chà. Không phải chỉ thích thích kiểu trẻ con hả? Yêu luôn sao? Con nít quý!”

“Kệ em!”

Tôi cúp máy cái rụp. Biết thừa thế nào cũng có kẻ đi ngủ với cái miệng cười toét đến mang tai.

Sufu - sư phụ - tôi đấy, trung tâm giải quyết mọi gút mắc công việc, tình yêu, hôn nhân, gia đình của tôi. Dù rất là thường xuyên xảy ra cái cảnh cho ý kiến thì ít mà chọc quê thì nhiều.

Sao lại mắc cười khi tôi nói mình yêu lúc 9 tuổi chứ? Tôi rất nghiêm túc mà.

Cậu bạn trai đó, giờ chỉ cần nhắm mắt là tôi có thể tưởng tượng ra ngay dáng vóc, từng đường nét khuôn mặt, nụ cười.

Tôi gọi cậu là Tình Đầu.

Tình Đầu năm ấy chừng 10 tuổi. Tôi gặp cậu trên đồng cỏ một ngày trời đầy mây trắng. Tôi chạy lên đồi, ùa về phía chúng và nhận ra: Đó là những cụm - mây - cừ.

Tôi chưa bao giờ được thấy tận mắt một bầy cừu như thế, trước đây.

Tôi mới 9 tuổi. Và năm đó là lần đầu tiên tôi được về quê ngoại nghỉ hè.

Nên bầy cừu, với tôi, vẫn là một thú vị kỳ diệu.

Tôi ra đồng cỏ ngắm chúng mỗi ngày. Dần dà quen, tôi còn bắt được cả những chú cừu con lông lúc nào cũng như ươn ướt, mà sạch bong thơm thơm mùi sữa. Ôm chú nào vào lòng thì bốn cái chân nhỏ khăng khiu cũng khua tí mù như đòi: “Cho em xuống, cho em xuống!”.

“Bạn phải dứt cỏ cho chúng ăn cơ! Chúng mới yên cho bạn ôm. Như vậy nè!”

Một ngày, có thằng nhóc đột nhiên lù lù xuất hiện trước mặt tôi, hướng dẫn cách bắt cừu.

Nó cũng ôm một con cừu nhỏ trên tay y hệt tôi. Nhưng tay kia nó còn cầm thêm vài cọng cỏ. Thằng thẳng, nó dư dả đám cỏ trước mặt chú cừu non. Chú cừu khoái chí đớp ngay lấy, sung sướng nhai nhai, không quấy chân lấy một lần.

Tôi tròn xoe mắt nhìn nó.

Mái tóc xoăn lò xoà trùm quanh khuôn mặt bầu bầu. Đôi mắt to tròn veo choán hết cả chỗ của cái mũi bé tí héch lên. Cái áo dài tay nó mặc nom lụng thụng trên dáng người lùn xịt mà chắc nụi. Còn màu da nó nữa. Thật là một sự đối chọi ghê gớm với cái cười trắng bóc. Biết đâu chừng nó đến từ châu Phi đấy cũng nên.

“Mình tên Tí Xíu. Bạn là Công chúa Bạch Tuyết hả?”

Câu hỏi của nó làm tôi há hốc cả mồm.

“Bạn mặc toàn màu trắng! Nón cũng trắng!” - Nó gãi đầu, rồi đưa ra một ngón tay - “Ngày nào tội mình cũng lên dòm bạn. Ở chỗ kia.”

Lập tức có một thoáng lao xào chỗ bụi cây ngón tay nó chỉ vào.

“Tội nó nói bạn... bạn... đẹp giống Công chúa Bạch Tuyết!”

Nói xong một hơi, nó ù té chạy, mang theo cái mặt càng đen sì sì.

Bụi cây lặn ra năm, sáu hình người cũng đen thui, áo dài tay ôm bụng cười bò lặn bò càng trên bãi cỏ.

Vậy là không chỉ làm quen với bầy cừu, tôi còn có thêm cả đồng bạn mới: Những đứa trẻ chăn cừu.

Chúng tôi hay chạy tít lên thềm cỏ đồi lên cao, nơi luôn rợp mát nhờ một góc cây gòn cổ thụ. Cả bọn bứt cỏ gà mọc đầy quanh mấy chiếc rễ cây lớn, tha hồ ngoéo vào, giật rồi hét vang mỗi lần “gà” của đội nào gãy đầu thua cuộc.

Đôi lúc chắc cũng bực mình vì đám trẻ ồn ào quá, bác gòn già hay các có thả xuống một vài trái gòn khô, thường là rớt trúng ngay đầu mấy tay to giọng nhất.

Hình phạt của bác gòn thế mà lại là một món quà tặng hết sức tuyệt vời.

Đám con trai mạnh tay đập nứt lớp vỏ trái nâu sẫm cứng ngắc, lôi ra những sợi bông trắng nhẹ bồng thi nhau thổi tung lên trời.

Tôi và Cà Na - đứa con gái duy nhất trong đám trẻ chăn cừu - ngồi nhặt những hạt gòn tròn xoe đen nhánh, gom thành một bụm nhỏ để dành làm mắt cho mấy chú chó, chú cừu Tí Xíu nặn xếp đầy trên một rễ gòn.

Tí Xíu khéo tay lắm. Không lúc nào ra đồng cỏ mà trong túi nó không có một bọc đất sét để lúc buồn buồn lại lôi ra vò, nặn.

Như lúc này đây, khi mà cả đám con trai loi chơi nhảy tới nhảy lui để bắt những

sợi bông bay lên bay xuống. Tí Xíu thanh thoi nằm gói đầu trên một bụi cỏ, nặn tượng. Nắng đọng thành chấm tròn ngò ngò trên chóp mũi và một cọng cỏ nhảy nhay chìa ra bên mép nó. Càng nhìn càng giống vẻ mặt một chú cừu.

“Cỏ ngọt lắm hả anh Tí Xíu?” - Cà Na ngồi xồm ngay bên nó, mắt tròn xoe.

Làm một điệu bộ rất hách xì hăng, nó phẩy phẩy tay:

“Cũng thường thôi. Tại mày không biết chứ...”

Chợt bắt gặp cái nhìn của tôi, nó ngừng ngang câu đang nói, ngó lơ lên tán cây gòn.

Chắc nó ngó cũng hơi lâu, nên khi ánh mắt rớt xuống thì đã nghe hai ba cái miệng khác réo âm lên:

“Á... Cừu tràn qua ăn bắp ông Tư kia! Thằng Tí Xíu canh gì kỳ quá...”.

Gần chục cái chân ào ào chạy xuống. Tí Xíu ngó ra rồi cũng co giò phóng vèo vèo. Nó phải đuổi kịp đám bạn phụ lừa mấy chú cừu ăn hỗn, không thì gay.

Chả là hôm nay tới phiên nó làm nhiệm vụ canh cừu cho cả bọn mà.

Không ai biết mỗi ngày Tí Xíu đều tặng tôi một món quà.

Bên trên góc bác gòn có một cái bông. Đó là chỗ giấu quà bí mật.

Cuối buổi chiều, khi cả đám tíu tíu bận bịu gom lại bày cừu để lừa về, tôi luôn có tình loanh quanh chỗ góc cây gòn. Chỉ cần thò tay vào bông cây là chạm ngay vào món quà Tí Xíu để sẵn. Lúc là một con thuyền ghép bằng những vỏ trái gòn khô. Lúc là con cừu đất sét có lông là những cụm bông gòn gắn chi chít. Lúc còn cả một trái xoài, hay một trái ổi chín thơm lừng.

Tôi đựng những món quà của Tí Xíu trong cái nón trắng rộng vành mình đội. Bà không biết nên cứ phàn nàn hoài: “Con nhỏ này quậy gì mà cái nón vài bữa là dơ hây!”.

Những món quà của Tí Xíu càng làm tôi thấy nó dễ thương quá cỡ.

Sáng sáng nhóng mắt ra đồng cỏ, thoáng thấy mấy cái chấm trắng tròn trĩnh lừng lững hiện ra dưới nắng là tôi chạy tót ngay lên đồi. Đàn cừu nhà Tí Xíu lúc nào cũng ra đồng sớm nhất.

Trên lưng con cừu đực đầu đàn Tí Xíu hùng dũng ngồi, tay huơ huơ cây khèo dài như kỵ sĩ đang phi ngựa. Kỵ sĩ nhảy phóc xuống đất ngay khi thấy tôi. Chàng mỉm cười mím môi, gỡ đầu, gỡ tai rồi nói:

“Bạn ăn khoai nướng không?”

Nếu có điều gì làm tôi nhất định chọn Tí Xíu là Tình Đầu thì đó là: nó biết nướng khoai lang ngon cực kỳ.

Một đồng lửa nhóm bằng củi, lá khô. Một cái que dài xiên lủng lẳng mấy củ khoai mập ú. Tí Xíu ngồi quay tới quay lui cái que cho khoai chín đều, trong lúc cả đám bọn tôi chồm hồm xung quanh, gõ gõ lên mấy cục gạch xếp làm bếp lò, rần rần hát:

“Quay heo đi. Quay heo đi. Heo chín thì... Ngọt mê ly!”

Câu hát ngô nghê chồm vồm trong khói.

Khói thơm nồng mùi đất, mùi cây cỏ, mùi của cả những giọt sương sớm mai trong vắt. Khói làm cái trắng bóc của Tí Xíu lúc chĩa con - heo - khoai to nhất về phía tôi, cứ bâng lảng, mà ấm sục.

Ấm như vị khoai nướng trẻ con chỗ khét, chỗ sượng trần nhưng lại ngọt lịm trên đầu lưỡi. Và ấm đến nỗi những mùa hè sau nữa, lúc chỉ còn một mình trên đồng cỏ tro mấy đám cây bụi héo rũ, lá chìm lỉm trong màu cát, tôi cứ nghe văng vẳng trong gió câu mời:

“Bạn ăn khoai nướng không?”

Dù Tí Xíu đã theo ba mẹ dọn nhà đi sau những ngày hè năm đó mất rồi.

Thế thì có gì là quá không nếu tôi gọi Tí Xíu là Tình Đầu?

Câu chuyện tôi viết về Tình Đầu Tí Xíu liệu có đúng như Sufu nói sẽ làm thiên hạ tưởng tôi đang viết truyện cười?

Vậy, nhân vật của tôi, hình tượng thật trong câu chuyện kỷ niệm mối tình đầu của tôi, rốt cuộc thì cậu ta (anh ta) là ai? Là ai đây?

Hay là tôi viết về anh chàng Cơm Tấm tôi quen hồi học Sư phạm năm hai?

Chàng, thì đạo ấy tôi gọi: Tình Yêu.

Thực lòng mà nói thì chả bao giờ tôi nghĩ sẽ có lúc gọi Cơm Tấm là Tình Yêu.

Chàng người cao dong dỏng, dáng gầy gầy, rất đằm con trai văn nom yếu xìu chung lớp tôi ngán như ngán mỡ. Trong lúc mẫu đàn ông lý tưởng của tôi: người chắc nụi, bụng sáu múi, tung hoành ngang dọc tứ phương thì chàng, độc một kiểu tạp dề trước ngực, lúi húi sau bếp lò, nướng thịt.

Vậy nên, ngay từ đầu, trong định nghĩa của tôi, chàng chỉ là anh chàng bán cơm tấm đầu con hẻm tôi ở trọ, không hơn không kém.

Dù con bạn ngày nọ phát hiện miếng sườn trong đĩa tôi lúc nào cũng nhỉnh hơn miếng nó vài phân. Dù mấy bữa xe trật sên, xì lốp tôi chưa kịp xắn tay áo thì từ đâu xuất hiện một dáng người dong dỏng, mang tạp dề.

Đó là tên con trai duy nhất tới giờ tôi gặp ra đường mà vẫn để nguyên cái tạp dề trước ngực. Cái tạp dề làm tôi lẩn như chạch mỗi lần thấy thấp thoáng xa xa.

“Mày vô duyên. Nó vừa nướng thịt vừa đi giao cơm liên tục. Chẳng lẽ cứ mặc tạp dề rồi cời, cời rồi mặc liên tục vậy sao? Mát công chứ!”

“Mát công còn hơn kỳ cục!”

“Ồ... Ở đó mà kỳ đi. Người tốt vậy không chịu. Mai mốt có đứa nhảy vô giật mát. Rồi ngồi đó mà tiếc, nha em.”

Tôi chẳng bị lung lay gì bởi câu hù dọa ấy của con bạn đầu. Chẳng là thứ gì quen mắt với mình rồi mới thấy: Ừ, thì cũng không đến nỗi nào!

Chàng có mảnh khảnh, gầy gò. Nhưng dân kỹ thuật lạnh lạnh, làm lì cũng khá đàn ông. Chàng phụ mẹ trường kỳ đứng sau lò nướng. Nhưng khuôn mặt lấm tẩm mồ hôi, hồng ửng sau lớp khói nghi ngút lấm lúc nhìn cũng lẫm đẫm, mơ màng.

Phát hiện này làm tôi mấy lần cảm muốn, ngồi ngơ ngẩn ngó đĩa cơm.

Thì ra chút khói nướng khoai từ trong tuổi thơ len theo tôi mãi đến tận giờ. Sao tên con trai nào tôi nhìn qua màn khói cũng lung linh thế này không biết.

Tiếc là khói thịt nướng thì nhìn từ góc độ nào cũng chẳng thi vị bằng khói nướng khoai. Nên kẻ đứng sau nó, trầy lên trật xuống, tôi mới cho nắm được một ngón tay.

Tên con trai nào dù thuộc loại thích ngậm miệng nhất thì khi yêu cũng đều trở nên một tay bẻm mép. Nên tôi mới được một bài thơ thế này:

“Ngón hồng ướp nắng, em ướp tôi

Đón đưa từ ấy chẳng xa xôi

Ngón hồng có biết hồn tôi lạc

Đêm về mơ ngón được sánh đôi!”

Bài thơ ấy, tôi cứ tưởng là phút xuất thần duy nhất của Com Tám khoái đeo tạp dề. Mà công trạng lớn nhất thuộc về tôi. Tất nhiên. Không có chất xúc tác làm cảm hứng, đến thi sĩ đại tài còn chẳng sáng tác được thứ gì ra hồn nữa là... Huống chi đầu óc chắc là chỉ toàn bản vẽ và thịt nướng của chàng Com Tám.

Dè đâu, tôi đã ôm một cục tượng bở thật là to.

Lượng thơ đăng báo của Com Tám đủ dè bẹp gì một đứa học văn mà chẳng viết lách gì ra hồn như tôi.

Lật hết tờ báo này đến tờ báo nọ có rành rành đầy đủ họ tên, lẫn gương mặt cười

tí tởn của Com Tâm ở phần giới thiệu tác giả, tôi đi từ ngạc nhiên này sang choáng váng khác. Ông lang già tốt bụng không biết tâm trạng của tôi, cứ cười khùng khục tự hào khoe thằng cháu giỏi giang ở thành phố.

Chắc ông nhầm vẽ mặt đang méo xẹo của con nhỏ ngồi trước ông là vẫn còn bị cơn đau bong gân chân hành hạ, nên chìa ra cho tôi chai rượu thuốc:

“Hay lắm! Về thoa thêm ngày hai lần. Từ rày đi đứng ngó chừng ghen cháu!”

Khô. Tôi mà không bước hụt cái mương nước sau rẫy ngoại lần về hè này, thì đâu đã bị lôi đến gặp ông. Đâu đã tình cờ cầm lên tờ báo có ảnh cái tên sáng sủa, chiều chiều toe toét canh me tôi trước cổng trường trên thành phố.

Trái đất kẻ ra đúng thiệt tròn.

“Rảnh qua ông chơi. Bậy học làm cô giáo dạy văn chắc đọc thơ hay. Bữa nào qua đọc giùm ông. Mắt giờ già ngó vào chữ là lèm nhèm. Muốn coi thằng Tí Xíu nó viết cái gì cũng không được... Thiệt tình!”

Lần này thì quỹ đạo vòng tròn Trái đất quả là đã hất tôi đi một cú kinh hồn!

oOo

Tin nhắn Sufu đến lúc tôi còn lẩn qua lẩn lại theo đúng cái kiểu mà Sufu hay nói là: rắng nướng cho chín đều trên nệm.

Vén vén ba từ ngăn ngủi: “Chiều anh về!” mà kéo hẳn lên giúp tôi cả hai mí mắt lười nhác chỉ manh nha đợi thời cơ cụp xuống.

Nắng xỏ chỉ qua khe cửa trên đầu nằm tự bao giờ. Những sợi chỉ nắng dẹt trước tôi một tấm màn ánh sáng mỏng mảnh dính rõ ràng vài hạt bụi không khí li ti.

Tôi chồm dậy, mở toang cửa sổ. Tấm màn ánh sáng đột ngột mở ra thành một khoảng thênh thang, vàng rờ rờ.

Màu vàng loang trên nền xanh ngút ngát của đồng cỏ trong bức ảnh cưới trước mặt tôi.

Màu vàng lốm đốm trộn cùng những chấm trắng tròn trĩnh của bầy cừu nhón nhơ dạo phía xa xa.

Và màu vàng làm nụ cười chú rể Sufu của tôi sáng bừng lên, lấp la lấp lánh.

Không món tóc xoắn nào lòa xòa quanh gương mặt bầu bầu thời còn là Tình Đầu Tí Xíu. Không cả dáng người dong dong, gầy gầy dạo làm chàng Cơm Tấm Táp Dề lẻo đẻo sau tôi.

Nhưng tôi biết nụ cười anh dành cho tôi là vẹn nguyên, duy nhất.

Tôi không tin có những con người từ khi sinh ra đã được sắp đặt để yêu nhau. Nhưng số phận tuyên bố là tôi sai bét qua việc chứng minh quy luật Trái đất tròn.

Tôi không tham vọng có một tình yêu lãng mạn như tiểu thuyết. Nhưng anh chàng yêu tôi quả thực có cầm tay tôi đặt lên ngực trái mình và nói thế này:

“Đừng nhớ anh là Tí Xíu, Cơm Tấm hay một người nào khác. Chỉ cần em nhớ nhịp đập trái tim anh!”

Vậy đấy. Nên tôi chẳng có gì tiếc nuối hay băn khoăn cả. Dù rút cuộc, từ đầu đến cuối, tôi chỉ yêu đúng được mỗi một người.

Như cơn gió thoảng

• NGUYỄN THỊ THANH BÌNH

- Giải nhì -

Cuối làng, ngay dưới rặng tre đang đu đưa cùng gió là cái quán nhỏ, bán đủ thứ trên đời. Nước chè, nước vối, kẹo lạc, kẹo dôi, cam, mía, chuối..., cách phục vụ cũng rất lạ đời. Hàng họ thì bày ra một dãy trên cái kệ nhỏ ghép bằng những nan tre, bảng giá dán công khai, ai cần gì thì tự phục vụ và khi ra về tự bỏ tiền vào một cái giỏ mây có nắp.

Quán chật chỗ, người ra đồng về ghé vào làm cốc nước, người mua thanh kẹo lạc cho đám con ở nhà. Tiếng nói tiếng cười rôm rả cả rặng tre. Nguyên thì thào:

- Mình uống nước mà không trả tiền thì sao?
- Chả sao cả! - Th□ng nhún vai - Đáng mấy đồng đâu!
- Vì không đáng mấy nên không sợ bị quýt.

Nguyên giật nảy mình, cô đã nói nhỏ thê mà vẫn bị người ta nghe thấy. Nguyên nấp áo Th□ng khẽ giật, Th□ng cười cười:

- Bạn gái em, ở miền Nam mới về.

Nguyên há mồm, Nguyên thành bạn gái thằng oắt con này bao giờ? Nó nhìn Nguyên đầy “âu yếm”, táo tợn hơn, nó còn nắm tay Nguyên rất chặt và nở nụ cười khiến Nguyên rùng mình.

Th□ng với gã trai này không ưa nhau. Theo lời nó thì gã to gan và mạo hiểm, “cú” hơn nữa là làm đầu trắng đó. Mới “ba tuổi ranh” đã dám mang nhà đi thế chấp vay vốn ngân hàng, cánh đồng đất bạc màu, bỏ hoang mấy năm nay, gã xin thầu lại, màu xanh của ngô với khoai tây đã thay thế. Gã thàu luôn mấy cái ao

quanh làng, cái đầm trước làng từ xưa giờ bỏ hoang, toàn niềng niềng với rau cần rau ngổ dại mọc, vào tay gã, cá tôm nhiều như lá tre, nghe đâu gã còn mang cá vào miền Nam bán. Có khi nào, trên những đĩa cơm quán Nguyên thường ăn, có con cá ra đi từ nơi này?

Th□ng nói, giọng ghen tị mà ánh mắt đầy ngưỡng mộ. Không phải là sự ghen ăn tức ở mà có sự cạnh tranh ngầm ngầm nhưng công bằng giữa những chàng trai trẻ, có chí và có học. Lứa thanh niên mới, dám sống bằng nhiệt tình và dám đối đầu thử thách.

Hôm nay, phần thắng xem chừng đang nghiêng về Th□ng, vì nó có một “cô bạn gái”.

Th□ng lấy cho cô cốc nước vối. Từ hôm qua, Nguyên toàn uống thứ nước này. Sáng nay mợ đi chợ, mua cho cô hai túi to để mang vào cho mẹ làm quà. Thứ quà quê này, không đắt, không quý nhưng khó kiếm, nó gọi về những ngày xa xưa.

- Hôm qua tôi thấy em trên đê. Lúc em vừa xuống xe.

Lúc ấy cô đang hai tay hai xách, gã này thấy mà không chịu giúp. Cô hơi bĩu môi.

- Lúc ấy tôi đang bận với đám cá. Với lại em có chịu cho một kẻ người lấm bùn, sặc mùi cá giúp không?

Suýt nữa thì Nguyên sặc. Gã đọc được ý nghĩ của cô? Nguyên nhăm nhắng:

- Tôi cũng ngửi mùi bùn mà lớn đây thôi.

Đêm về, có một người lạ len đến trong giấc mơ cô, cười với cô trong tiếng ếch nhái kêu vang trong cái ao sau làng.

Trưa nóng, Nguyên ra bờ ao hóng gió. Vì không có Th□ng nên Nguyên không dám bắt chuyện với ai, cắm cúi vào quyển sách mang theo. Làn này về, Nguyên mang theo khá nhiều sách. Nơi này chả có chỗ nào để đi, đặng việc gì mợ cũng ngăn không cho. Cô thành khách ngay nơi mình cất rốn.

Vẫn đến, đong đưa chùm quả gì be bé có màu cà rốt, rất tự nhiên, gã ngồi xuống cây tre đỏ cạnh Nguyên:

- Quả gì? - Nguyên hỏi lúc gã chìa chùm quả ra.

- Dâu da đất.

Gã nói, thò tay giật một quả, cho vào miệng. Nguyên cũng làm theo, chột nhả rúm mặt. Gã chung hứng:

- Gì? Chua à?

Nguyên gật gật, gã giật tiếp quả nữa.

- Máy đưa con gái toàn ăn quả này.

Nguyên lườm gã. Thì đã sao, người ta ăn được không lẽ Nguyên cũng phải ăn được?

- Tí ra quán đi, có nhĩn!

Nguyên sáng mắt. Quả gì ngọt là Nguyên đều thích. Cô không biết ăn chua, có lần ngồi trong lớp, nghe bạn bè xuýt xoa món xoài xanh chám mắm đường mà Nguyên sắc nước bọt của mình.

- Em là người yêu Th□ng?

Lần này thì Nguyên sắc thật. Cô ngó day ra phía mặt ao, nơi có cụm bèo trỏ hoa tím đang thong thả trôi. Gã điềm nhiên:

- Tôi chả tin, em nói thật thì hẵng nói.

- Tin hay không quan trọng gì?

- Tôi không muốn mọi chuyện bắt đầu bằng lời nói dối!

Nguyên trề môi, cô với gã có quen biết gì mà bắt đầu. Nghĩ vậy Nguyên vẫn thật thà:

- Th□ng là em con cậu.

Gã bật cười sáng khoái, đoạn nhìn Nguyên:

- Anh nhóc đó láu cá thật. Đúng là trẻ con!

- Đã hơn ai mà nói người ta trẻ con - Nguyên làm bầm.

- Tôi hơn Th□ng bốn tuổi, tôi không tin tôi lại nhỏ hơn em.

Vậy là gã hơn mình hai tuổi. Thế mà gã đã có một gia tài nho nhỏ, một sự nghiệp nho nhỏ và một lý tưởng to đùng. Th□ng cũng thế, nhìn nó giống một đứa trẻ ham chơi nhưng đã làm chủ một trại heo trên trăm con. Nhìn Th□ng cầm cúi bên quầy sỏ với những rau bèo cám bã, Nguyên thấy kinh ngạc. Th□ng vốn tếu táo, dễ tạo cho người đối diện cảm giác không yên tâm, nhưng khi nói chuyện làm ăn, nó đâu ra đấy. Thế mới biết, lý tưởng có thể nảy mầm ở những nơi khô cằn khắc nghiệt nhất.

Quán nhỏ, nơi nghỉ chân của mọi người với hình thức tự phục vụ cũng là do gã nghĩ ra, những món hàng trong quán là những thứ buổi sáng mua được ở chợ quê, đích thân gã chọn lựa. Nguyên len lén nhìn:

- Ngày nào anh cũng đi chợ?

- Ừ.

- Mua hàng có mặc cả không?

- Có chứ! - Gã nhìn Nguyên ngạc nhiên, hơi cười - Em cho rằng tôi không dám chứ gì?

Rồi bất ngờ hỏi:

- Mai đi chợ không?

oOo

Th□ng chống nạnh nhìn Nguyên, nó biết vụ nói dối đã bị vạch trần. Nó kết

luận:

- Chị nữa, cũng bị hấn ta bỏ bùa?

Nguyên ngượng nghịu, không biết trả lời Th□ng thế nào?

Văn lôi Nguyên đi khắp nơi. Chợ sáng toàn những sản vật có sẵn của mấy làng trong vùng nhưng cũng đông đúc, nhộn nhịp. Người ta chào hỏi, chuyện trò râm ran. Gã đi trước, Nguyên lúp xúp chạy theo với cái túi cỏi, há miệng nghe gã mặc cả, chọn lựa.

Qua lời nói của các bà các cô, trong tương lai, gã là người chủ gia đình lý tưởng.

Cũng như Th□ng, Nguyên bị Văn thu hút bởi chính con người gã, bởi sự thật thà không màu mè gã đưa ra cho mọi người thấy. Lúc ngoài bờ ao, gã chỉ hỏi mấy câu, rồi mỗi người theo đuổi những ý nghĩ riêng của mình. Hơn tất cả, đọng lại là cảm giác bình yên. Văn khiến người ta yên tâm.

Nguyên theo Văn đi lội khắp cánh đồng xem người ta tát cá. Không hổ danh là “gốc nông dân”, cô cũng bì bõm lội bùn, thản nhiên tẽ cái đồng đồng trái vụ ăn ngon lành. Lúc gã cân cá, cô nhận nhiệm vụ ghi chép rồi tính toán. Cũng may tiền được trả sau, nếu không cô lại bị người ta trêu là người “giữ tay hòm chìa khóa” của Văn.

Không biết bao lần Văn chụp lên đầu Nguyên cái nón, chỉ ít phút sau nó lại bay ra sau gáy. Kết quả, nhìn màu da cánh tay mình, Nguyên không tin được, cộng thêm cơn sốt đủ giữ cô nằm bẹp trên giường.

Cái bàn đầu giường cô lúc nào cũng có nhãn do Văn mang tới. Có ca bịch keo bạc hà ngậm ho. Th□ng hặc: “Không còn thứ gì khác à?”. Văn cười hì hì, nháy mắt với Nguyên: “Ăn chua, đau dạ dày!” và bật cười khi thấy Th□ng há miệng, lấp bắp: “Đã đến mức ấy rồi?”.

Nguyên hí hí m□t nhìn Văn thò tay vò đ□u cậu em mình:

- Cậu còn phải c□ g□ng nhi□u.

- Gì? Cậu á?

Bằng đi mấy ngày Văn không tới. Nguyên cũng khoả m, cứ th y vợ vẫn nhớ. Văn khác những đứa bạn Nguyên ở trường đại học. Có những đứa ra đi từ những vùng quê nghèo, chăm chỉ, siêng năng, chăm chăm muốn thoát nghèo, có khi bằng mọi giá. Có những đứa con ông cháu cha, tiền vung như lá, l m khi ươn người vì không biết tiêu tiền vào việc gì. Trong s họ, không ai như Văn.

- Trong m t chi, anh ta là s một r i!

Th ng dài giọng trêu, Nguyên thoáng đo mắt. Nguyên đâu phải là một cô bé mới lớn, đề bị choáng ngợp bởi thứ ánh sáng khác lạ. Ngay Th ng, cậu cũng r t khâm phục “đ i thu” của mình đó thôi.

Th ng đưa Nguyên đ n nhà Văn. Ngôi nhà nhỏ, m cúng chỉ có bà ngoại của Văn ở nhà, bà nói Văn lên thi xã tìm ngu n cung c p thức ăn mới cho cá. R i bà than, đám cũ đã làm ăn với Văn hai năm nay, vừa r i th y Văn thu hoạch được lúa cá trúng lớn, đòi tăng giá. Bà thở dài:

- Thoir buồn ke khôn của khó, làm gì cũng v t.

- Họ cũng có cái khó của họ thôi, bà a!

Bà ném cho Nguyên cái nhìn khó chịu, nét mặt bà trở lên lạnh lùng hơn. Nguyên b i r i nhìn Th ng, th ng nhóc cười nửa miệng. Phải chăng câu nói “bênh người ngoài” của Nguyên khi n bà không vui?

Th ng giơ tay nhìn đ ng h :

- Chi ở đây chơi với bà nhé, em ù ra đ ng này tí.

Nguyên ú ớ, Th ng nháy m t r i chào bà rõ to, bo mắt Nguyên đứng giữa sân, chạy m t hút.

- Chi là con cái nhà ai th ?

Bà vào nhà l y cái rô nhỏ, đ n bên giàn m ng tới. Nguyên vội tới phụ bà:

- Cháu là cháu ngoại bà Ca, xóm B□n.

- Th□ chi là con cái Bảo ở mi□n Nam phong? Mày v□ h□i nào th□ cháu?

Giọng bà đột nhiên h□ hơi, đ□y quan tâm. Nguyên ngơ ngác:

- Bà cũng bi□t me cháu a?

- Lại cha bi□t! - Bà nhìn Nguyên - Ngày bé me chi đi chăn ngỗng su□t chư đầu. Có l□n còn bị ngã xu□ng ao tí ch□t rét.

Nguyên cười cười. Me cũng kê cho chi em Nguyên nghe v□ chuyện này. Không nghĩ một người già cũng nhớ được chuyện ngày xưa của me.

- Sao bà bi□t a?

Nguyên bỏ n□m rau vào rổ bà. Sự khó chịu khi nãy của bà dường như đã tan bi□n.

- Tôi phải gọi bà ngoại chi b□ng chi cơ đ□y.

Và bà nói v□ m□i quan hệ họ hàng khi□n Nguyên lòng bùng. Cuối cùng, bà k□t luận:

- Nói gì thì nói, th□ng Văn nhà này phải gọi chi b□ng chi.

- Ho xa mà bà!

- Xa g□n gì, cứ có họ là có họ. Các anh chi ở thành ph□ nên đâu thêm giữ n□ n□p gia phong. Lại còn đòi sau ba đời là có thể l□y nhau.

Giọng bà trở nên gay gắt. Nguyên lơ mơ nhận ra đi□u gì đó bà đang mu□n nói, nhưng lại không thể nói thẳng. Có lẽ, bà đã bi□t Nguyên trước khi Nguyên đ□n đây. Làng nhỏ, hể có chuyện gì, chi hôm trước, hôm sau ca làng đ□u đã bi□t.

Rô rau đã lưng lửng, bà nhìn trời:

- Giờ này còn chưa v□, ch□c phải t□i l□m mới v□ đ□n. Chi ở lại ăn cơm.

Nguyên vội tư'ch□i. L□y điện thoại ra gọi cho Th□ng.

Th□ng thò tay l□y cái áo của Nguyên, nó g□p gọn gàng, bỏ vào vali:

- Chi đi thật à?

Nguyên không nói, chỉ 'gật đ□u. Mở miệng lúc này, Nguyên chỉ 'sợ mình sẽ khóc. Mà lý do để khóc thì r□t vu vơ.

- Chi có nói cho anh □y bi□t không?

Nguyên l□c đ□u, cô hít một hơi dài:

- Tại sao lại phải nói? Chi v□ thăm quê, r□i đi. Cậu ta có là gì đâu mà chi phải nói?

Th□ng ném cái áo xuống giường, nó cúi kinh:

- Chi đừng th□ mà. Chi càng phụ 'nhận đ□u gì, có nghĩa trong lòng chi đang có đ□u đó. Với em mà chi cũng không nói được à?

Nguyên cười với nó, mà nước m□t nhạt nhòa. Có gì đâu để 'nói? Ngoài chuyện theo vai v□, Nguyên là chị của Văn!

Cô đã c□ g□ng, và không h□ ti□c. Chi ti□c, mình không đủ 'can đảm để thử, dù chỉ một l□n.

T□i qua Văn đ□n, mang cho Nguyên r□t nhi□u thứ mua được trên thị xã. Không chút khách khí, Nguyên nhận luôn. Bởi tính ra, Nguyên là vai chị của cậu ta mà. Chi, cách gọi mới cay đ□ng làm sao. Văn cũng bi□t chuyện Nguyên đ□n thăm bà, ca buổi t□i, cậu ta chỉ im lặng. Lúc v□, Nguyên tiễn Văn ra cổng, cậu đã nắm tay Nguyên, r□t chặt, r□t lâu. Nhưng lại chẳng nói gì. Có đ□u gì đó đã đ□n, và cũng ra đi thật nhanh chóng.

Túi kẹo Văn cho ngày ho vẫn còn. Nguyên xé một cái cho vào miệng. Kẹo bạc

hà, thơm thì thơm nhưng luôn có vị the the...

Xứ sở những cây cầu chia ly

• PHẠM THANH THÚY

Những cây cầu ở xứ này gọi cho tôi cảm giác chia ly, thay vì nối hai bờ nhớ thương như người ta hằng ca ngợi. Tại sao lại khiến tôi nghĩ thế, nếu dưới chân những cây cầu ấy không là những khoảng sông trôi lặng lẽ và những cánh đồng mùa thu vàng bất tận.

Và khó để giải thích, rằng chính vì cảm giác chia ly mà tôi quyết định dừng lại ở một thị trấn nhỏ bên đường, khi tôi đi qua một cây cầu. Cuối thu, những cánh đồng bao quanh thị trấn vừa qua vụ thu hoạch, người ta đang đốt rạ, khói bay lãnh đãng, trong lãnh đãng của khói, quện cả hơi ẩm của sương mù.

Tôi mơ hồ một cảm giác quen thân, như thể đây là nơi tôi từng đến, vào một lúc nào đó, mà vì lý do nào đó tôi đã không nhớ.

Quán trọ không có vẻ nghèo nàn, nhưng khiêm tốn. Tôi chọn nó, vì thực ra, ngoài nó, thị trấn chỉ còn vài nhà nghỉ. Tôi không thích “nhà nghỉ”, nên đã chọn “quán trọ”.

Chủ quán bảo còn một căn phòng ở tầng hai. Nhưng thay vì dẫn tôi đi nhận phòng, chị yêu cầu một thanh niên trẻ tuổi làm điều đó.

Cậu trai trẻ tên Xuyên nhìn tôi trù mến, nhưng không tỏ vẻ quen thân. Tim tôi nhói lên một chút, như có ai vừa thò cây kim vào chích nó. Tôi nhớ mình rất ít khi bắt gặp cảm giác này, có chăng chỉ hai lần trước đó, lần đầu tiên là khi tôi gặp T, ánh mắt T nhìn tôi, ngoài cảm giác nhói đau nơi tim là một dự cảm, tôi tin vì ánh mắt đó, trái tim tôi sẽ tổn thương mãi mãi. T đã rời xa tôi, nhiều năm rồi, và cảm giác trống rỗng đã từ chối mọi nỗ lực khóa lấp mà tôi muốn. Lần thứ hai trái tim tôi có cảm giác nhói đau như thế, chính là khoảnh khắc cha tôi già từ cõi đời, khi tôi mãi phiêu du với bao nhiêu ước vọng. Cả hai lần nhói đau đó đều lấy đi của tôi những niềm yêu.

...Những cây bằng lăng mọc ven bờ, xòa bóng xuống mặt nước trong suốt. Cuối thu, lá bằng lăng phớt đỏ, treo mong manh trên những cành đen khô. Những cây này có lẽ mọc ở bên hồ từ lâu lắm rồi. Có ai đó, tôi không nhớ, đã chiêm nghiệm: Những cái cây càng cỗi, hoa càng ít thơm và trái càng ít ngọt, thì lá lại rất đẹp, cứ như cuối cùng chúng dồn hết vẻ đẹp tinh khiết nhất của đời cây cho lá.

Mặt hồ trong suốt soi bóng những cây bằng lăng. Tôi đứng trên cây cầu gỗ nhỏ bắc lưng chừng ra lòng hồ, nước mênh mông... rồi sương mù ở đâu lan nhanh. Trong khoảnh khắc, chúng trùm lấy tôi. Chìm trong trắng xóa và ẩm ướt, trái tim như bị ai bóp nghẹn.

...Lại là giấc mơ ấy. Tôi tỉnh dậy thì mặt trời đã đỏ vàng cả cánh đồng phía sau thị trấn. Ngoài cửa sổ, một khoảng cây xa xa, thân thương như những cái cây trong cơn mơ vừa rời khỏi tôi.

Tôi đã gặp giấc mơ đó vài lần, lần nào cũng đến lúc sương mù thì tỉnh giấc. Tỉnh rồi, mà sao cảm giác cứ băng khuâng, hẫng tiếc. Tôi cũng cảm thấy khó giải thích với chính mình, khi không tìm ra được một lý do chính xác đầy thuyết phục nào khiến tôi thực hiện chuyến đi vô định như thế này, chỉ vì có điều gì đó trong giấc mơ ấy như thôi thúc, như tha thiết mong đợi. Trong một phút suy nghĩ, tôi đã hơi tự lừa dối mình, rằng biết đâu ở xứ sở của giấc mơ ấy, tôi sẽ gặp lại T.

Có lẽ mình sẽ ở đây vài ngày. Tôi quyết định thật nhanh. Quàng lên cổ chiếc khăn mỏng, tôi đi xuống quây lễ tân.

Xuyên - cậu thanh niên hôm trước - ngồi lặng lẽ bên chiếc bàn kê ở góc phòng. Quán vắng khách, nên cậu ta nhìn không giống người phục vụ, mà giống một vị khách thích chiêm nghiệm bên ly cà phê buổi sớm. Thấy tôi đến, cậu ta vội đứng dậy. Tim tôi lại thót đau, vì cú thót đau ấy, tôi khẽ nhăn mặt.

“Cho mình một nâu nóng nhé. Mình không ăn sáng, chỉ cà phê thôi”.

“Vâng”.

Xuyên rời đi, tôi nhìn theo cậu ta, lại bắt gặp cậu ta ngoái nhìn khi đã đi được

một quãng. Thật kỳ lạ. Tôi giống một ai đó cậu ta quen sao?

Ý nghĩ có điều gì đó mơ hồ về Xuyên cứ lan man trong đầu. Tôi không thường xuyên gặp cảm giác này, mà tôi khá tin vào trực giác, nên có chẳng một điều gì đó...

“Bạn à, ở gần đây có một cái hồ nào không?”

“Hồ ạ?” - Xuyên khẽ nhú mày.

“Một cái hồ rất rộng, xung quanh mọc nhiều bằng lăng, có một cây cầu gỗ bắc ra nửa chừng lòng hồ”.

“Nhiều cây bằng lăng? Ở đây không có cái hồ nào rộng và có cầu bắc ra giữa hồ cả, bằng lăng thì nhiều, nhưng không phải ở hồ”.

“Thế ở đâu?”

Xuyên hơi ngạc nhiên trước vẻ sốt sắng của tôi.

“Nếu chị muốn đi, em sẽ dẫn chị đi. Nhưng chị ở đây lâu không?”

“Thế ư? Tốt quá, mình cũng muốn đi chơi một chút, thử tìm hiểu nơi này xem nào”.

Lúc đó, một cô gái bước vào quán trọ, mỉm cười chào tôi. Cô gái đến bên Xuyên, họ cùng nhau ra ngoài, thăm thì điều gì đó, và cô gái thì thoảng cười khúc khích. Một mình với góc phòng, tôi hình dung họ là một đôi tình nhân, giống như tôi và T thuở trước.

Tôi và T không có ngày kỷ niệm tình yêu, vì chúng tôi yêu nhau từ lúc nào không biết, không ai nói với ai, tình yêu như tất nhiên phải thế. Nhưng chính vì ta được cái gì đó dễ dàng, thì cũng dễ dàng mất đi. Tôi không giữ được T, cũng không hờn trách. Mà sao sự cao thượng lại có cái giá kỳ lạ đến thế. Tôi đã yêu hai người khác, mà mỗi khi ai đó hỏi tôi đã yêu ai, tôi lập tức chỉ nghĩ đến T, như hai người kia chưa từng tồn tại...

...Con đường đến “một nơi rất đẹp” như lời Xuyên không xa lắm, cậu ta cho tôi

mượn xe đạp của bạn gái, bản thân dùng chiếc xe đạp khác.

“Chị cười gì thế?”

“Bây giờ mà hai bạn vẫn duy trì mối tình xe đạp ơ thế này thì tuyệt thật đấy. Những mối tình thời xe đạp đã xa lắm rồi”.

Xuyên cười, nhưng đôi mắt không cười, và cậu ta vội quay đi để giấu điều đó.

Trước mắt tôi là những cây bằng lăng. Tim tôi một lần nữa thót đau. Chúng giống hệt trong giấc mơ của tôi. Những chiếc lá nhuốm đỏ đậu mong manh trên cành, vài chiếc rơi nhẹ xuống mặt nước. Lúc này tôi mới nhận ra, những cây bằng lăng không đứng bên hồ, mà bên một dòng suối nước rất trong, trong lòng suối có những mỏm đá nhô lên, nước chảy khá êm. Và, một thân cây đổ chường ngang ra giữa dòng suối, trông nó cũ mủn, vì hẳn nó đã nằm đó từ rất lâu rồi.

Mà tại sao cảm giác thót đau nơi tim tôi lại đến dồn dập như thế này?

“Chỗ này đẹp thật, nhưng hoang vắng quá”.

“Vâng. Nước ở đây sâu lắm, nên người lớn không cho trẻ con ra đây chơi. Bọn em thì toàn trôn ra đây chơi suốt”.

“Bọn em?”

“Vâng. Em, vợ chưa cưới của em, và Quỳnh. Bọn em chơi thân, lãng mạn lắm. Đây là hội đi học. Bây giờ, hầu như không có ai ra đây đâu chị ạ”.

“Tại sao? À, nước quá sâu?”

“Vâng...”

“Thế Quỳnh là ai?”

“Mối tình đầu của em”.

“Vậy là... một mối tình từ thời đi học?”

“Vâng”.

“Mình từng nằm mơ đến một nơi như thế này. Có bao giờ Xuyên có một giấc mơ, rồi hôm sau, đã gặp những chuyện tương tự như giấc mơ đó chưa?”.

“Không. Em chưa từng. Mà chị này... Tóc chị... rất đẹp”.

Lời khen trôi chảy của Xuyên, mà tôi lại cảm thấy rất chân thành. Cả ánh mắt Xuyên cũng thế, tại sao lại rất chân thành. Tôi và cậu ta quen nhau chưa đến 24 giờ.

“Tóc, à, mình nói đây. Tóc thật của mình chỉ ngắn chưa chạm vai”.

“Nói? Sao đẹp thế, như tóc thật”.

Tôi bật cười khe khẽ.

“Thì nó vốn là tóc thật mà. Tóc của ai đó, giờ nó là của mình”.

Một cơn gió xô mạnh đến, những cây bằng lăng như đang ngủ, giật mình, ào ào đổ lá xuống mặt nước trong veo...

“Chị. Tóc Quỳnh cũng rất đẹp, dài mượt như tóc chị, cũng có mùi thơm... như thế”.

...Phát hiện sương sờ của Xuyên đã đưa tôi đến một giấc mơ khác. *Tôi thấy mình đi bên Xuyên, chúng tôi cùng nhau đến nơi những cây bằng lăng lá đỏ. Nhưng không phải bên suối, vẫn là bên hồ, hồ rộng mênh mông, lan man sương mù. Xuyên cầm tay tôi, mà tôi lại sống dậy những xúc cảm dành cho T thuở trước. Trong giấc mơ ấy, hình như tôi giống với người yêu tóc dài của Xuyên, Xuyên lại giống T đã mất của tôi.*

“Xuyên, trước khi đi thi, mình sẽ tặng cậu một món quà”.

“Quà gì? Một nụ hôn á?”

“Không. Bí mật”.

Tôi đổ bình mặt, quay người bỏ đi, nhưng Xuyên túm tay tôi giật lại...

Tôi gặp Xuyên sáng hôm sau, vẫn tại quầy lễ tân vắng khách, Xuyên vẫn ngồi đấy, như một vị khách thích chiêm nghiệm. Cảm giác về nụ hôn mát lạnh như nước suối trong giấc mơ bỗng nhiên làm tôi ngượng.

“Em sắp nghỉ làm ở đây. Tháng sau em cưới vợ”.

“Với cô gái hôm trước?”

“Vâng”.

Chúng tôi chìm vào khoảng lặng bối rối. Tôi định sẽ kể cho Xuyên nghe về những giấc mơ lạ của tôi. Nhưng vì lý do gì cơ chứ? Xuyên chỉ là một người lạ tôi mới gặp hôm qua. Tôi chỉ là cô gái có mái tóc gọi Xuyên nhớ mỗi tình đầu...

“Quỳnh ý, giờ ở đâu?”

“Em không biết. Quỳnh đi đã ba năm nay, em chẳng biết gì về cô ấy cả”.

“Bỏ nhà đi?”

“Chắc vậy chị à. Thi tốt nghiệp cấp III xong, bọn em chuẩn bị thi đại học, nhưng chưa đi thi, thì cô ấy bỏ đi đâu mất, không tìm được”.

“...”

“Em cũng bỏ thi đại học năm ấy để đi tìm, em hỏi bất cứ ai có mái tóc dài. Có người nói Quỳnh bán tóc rồi, có người bảo hôm cô ấy đi bán tóc, gặp một người lạ, chắc bị lừa bán ra nước ngoài rồi, em sợ lắm chị ạ. Nhưng khi nhìn thấy chị, em nhớ cô ấy lắm”.

Mắt Xuyên rơm rớm. Tôi thực sự bối rối.

Chiều đó, tôi một mình đến bên suối, ngồi dưới những gốc bằng lăng và nhớ về T.

...Trên chiếc cầu gỗ, một người con gái đứng nhìn ra mặt hồ, mái tóc chấm vai

bay lòa xòa.

Tôi từng bước lại gần, càng gần cô gái, tim tôi càng đập mạnh. Gió từ hồ thổi lên mát lạnh.

“Ồa!”.

Cô gái giật mình quay phắt lại, ánh mắt hoảng hốt.

“Cậu làm mình chết khiếp, nhỡ rơi xuống đây chết nhăn răng thì sao?”.

Cô ấy là cô gái tôi đã gặp hôm trước, người đã cho tôi mượn xe đạp, bạn gái sắp cưới của Xuyên. Nhưng cô gái làm như đã thân với tôi từ lâu.

“Thế nào? Cậu có quyết định bán không? Không bán thì lấy đâu ra tiền đi Hà Nội thi, với lại bố mẹ có mắng thì cũng đâu có mắng suốt đời”.

Tôi vuốt mái tóc dài. Tóc suôn mượt, mát lạnh trườn qua những kẽ tay.

“Nhưng Xuyên bảo yêu mình vì mái tóc đấy. Nếu mình cắt đi, coi như không còn yêu cậu ấy nữa”.

Cô gái cười khanh khách.

“Hâm. Cậu phải lo lệ phí đi thi trước đã. Với lại cậu sẽ mua tặng Xuyên một món quà cơ mà”.

...Tôi không nhớ trong giấc mơ, tôi đã nói với cô gái sẽ tặng món quà gì cho Xuyên sau khi bán mái tóc đẹp, vì tôi đã thức giấc. Nhưng giấc mơ quá rạch ròi làm tôi sợ. Khi tôi chải tóc vào buổi sáng sau giấc mơ, một ý nghĩ lướt qua làm tôi lạnh gáy: Tôi có đang sở hữu mái tóc của cô gái đó không? Cô ấy bây giờ đang ở đâu. Tại sao tôi lại mơ những giấc mơ này, tại sao tim tôi lại nhói đau, sau khi tôi đã nói mái tóc này?

Tôi gấp quần áo, xách hành lý. Tôi nên rời khỏi đây. Tại sao tôi lại để mình rơi vào tình trạng kỳ lạ này cơ chứ.

Nhưng không ai đợi tôi ở quây lễ tân. Cả Xuyên và chủ nhà đã đi đâu đó. Tôi không thể đi mà không thanh toán tiền trọ. Tôi xách hành lý trở lại phòng, trong cảm giác sợ hãi. Tôi sợ tôi sẽ mơ tiếp, giấc mơ mà tôi mơ hồ cảm thấy có liên quan gì đó đến tôi.

... Mái tóc dài suôn sau lưng tôi bay trong gió, hồ nước trong veo, nhưng tôi vẫn có cảm giác phía sau gáy hẫng hụt khi mái tóc dài bị cắt mất. Vợ sắp cưới của Xuyên đang ngồi trên mép cầu, cố thò chân khỏa nước, cầu hơi cao với mặt nước, nếu cố quá, có thể ngã.

“Bố mẹ cậu có nói gì không?”

Tôi lắc đầu. Tay nắm chặt một cái hộp nhỏ.

“Nhưng cậu để tóc thế này cũng xinh mà”.

Tôi bất giác lùa tay ra phía sau gáy, tóc vẫn suôn mềm trong kẽ tay. Tôi có thay đổi gì đâu.

Nhưng vợ chưa cưới của Xuyên lại làm như cố an ủi tôi, rồi ánh mắt lập tức dôn vào gói quà nhỏ trong tay tôi.

“Quà của Xuyên à? Cho tớ xem nào”.

“Đừng mà. Tớ gói lại rồi”.

Tôi lúng túng giấu gói quà sau lưng, nhưng cô gái đã nhào lại, vòng tay ra sau tôi để giành lấy cái gói nhỏ.

“Tớ là bạn thân của hai đứa, tớ phải được xem chứ”.

Cô gái cười khanh khách, có ý bằng mọi giá phải xem được món quà. Và khi tay cô ấy sắp chạm vào được nó, tôi thấy sau lưng mình một khoảng hẫng chơi vơi...

...Nước mát lạnh ôm tôi vào lòng. Nước trong veo soi rõ cây cầu gỗ. Cô gái đứng trên cầu, vươn tay về phía tôi, nhưng dù tôi và cô ấy có cố gắng đến đâu,

cũng không có cách nào chạm vào nhau được.

...Xuyên theo tiền tôi một đoạn đường khá dài, sau khi đã đứng cùng tôi bên bờ suối, dưới những gốc bằng lăng. Lần này, qua nhiều đợt gió về, cây đã rũ hết lá, chỉ còn vài chiếc thưa thưa, nhuốm đỏ.

Tôi không nhớ gì về buổi sáng hôm đó, rằng tại sao đã đi như mộng du khỏi căn phòng, không hành lý, không lấy xe, không trả tiền phòng. Tôi cứ đi như không có gì đang tồn tại trên đời, đến bên bờ suối, đứng trên cây gỗ ngã ngang mặt nước, tôi lẳng lặng gieo mình.

Xuyên đã đưa tôi lên bờ, và lần lặn xuống suối thứ hai, nơi tôi gieo mình xuống, cậu ấy đã tìm thấy một bộ xương người. Cô gái tóc dài cậu ấy yêu đã nằm ba năm dưới lòng con suối trong veo, giữa một khe đá nhỏ.

“Quỳnh vẫn giữ cái này trong tay, chị ạ”.

“Một bông hồng thủy tinh”.

Xuyên sững sờ nhìn tôi, trước khi xòe tay, và trong lòng bàn tay cậu ấy, một bông hồng đỏ chót được đúc bằng thủy tinh trong suốt.

“Làm sao em biết là Quỳnh?”

Xuyên gượng cười, nhưng đôi mắt không cười.

“Em cũng tặng Quỳnh một bông hồng thủy tinh, màu đỏ”.

Xuyên không biết, trong giấc mơ, tôi đã thấy món quà, món quà cô gái tóc dài đã mua từ một phần số tiền bán tóc ít ỏi, mà đến giờ cô ấy mới có dịp tặng người yêu.

...Cuối mùa thu, những cánh đồng nhuốm vàng trôi mênh mông qua khắp nẻo đường. Tôi cảm nhận từng cơn gió lùa sau gáy, nơi mái tóc dài gửi lại. Tôi đã gửi lại mái tóc dài ở xứ sở những cây cầu chia ly, và có lẽ nên là câu chuyện buồn đó nữa.

Và tôi trở lại thành phố, đi qua những cây cầu. Một hôm tôi bỗng nhận ra, nếu

trên một cung đường nào đó mà tôi gặp lại T, nên chăng, tôi sẽ không dừng lại.

Người Vô Hình

• TRẦN THÁI HƯNG

0g15

Đêm Noel. Trời rét như cắt. Ngay lúc này, tồn tại hai thế giới đối lập nhau, được ngăn cách bởi một ô cửa sổ. Bên ngoài, trên những dãy phố đèn hoa rực rỡ, người người đi lại tấp nập có những đôi tình nhân hạnh phúc bên nhau. Đó là thiên đường. Còn địa ngục là bên trong căn phòng trống trải và lạnh lẽo nơi tôi đang nằm. Nơi đèn không được bật và một thằng con trai hai mươi tuổi nằm ôm laptop, nghe nhạc. Tôi thực cô độc. Chuẩn bị gấp laptop, bất chợt tôi nhận ra cũng có bạn đồng hành. Có một comment dưới bài thơ buồn não ruột của Hàn Mặc Tử mà tôi vừa đăng lên diễn đàn:

“Giáng sinh an lành! Bài thơ buồn quá. Thiên hướng của con người có phải đau thương không bạn? Làm thế nào để nỗi buồn trở nên vô hình rồi mất hẳn?”

Nick name: Hoa Thủy Tinh

Giới tính: Nữ

Avatar: Hình bông tuyết

Đó là những thông tin đầu tiên tôi biết về em. Em hỏi khó lắm cơ. Câu hỏi ấy hỏi tôi khác nào hỏi người mù đâu là ánh sáng. Tôi phân vân không biết trả lời em thế nào. Thật có lỗi khi không trả lời em, người bạn đồng hành, và có khả năng trong một góc tối nào đó em cũng đang bơ vơ trên mạng như tôi. Nghĩ ngợi một lúc, tôi trả lời em bằng những lý thuyết cao xa mà trong thực tế tôi chưa bao giờ thực hiện được:

“Giáng sinh an lành! Thiên hướng con người không chỉ là đau thương mà còn có hạnh phúc, yêu thương... Tùy đôi mắt nhìn đời của mỗi người thôi. Và nỗi buồn

lúc nào cũng vô hình. Quên là cách khiến nổi buồn mất hẳn!”.

“Cảm ơn bạn! Mình hiểu được nhiều điều về bạn. Bạn đang hữu hình trong đầu mình đây, Người Vô Hình (nick name của tôi)!”.

“Bạn nên tưởng tượng đến một ác quỷ hơn là một thiên thần” - Tôi đáp.

“Rất tiếc là mình đang tưởng tượng đến một thiên thần”.

Ánh sáng mờ mờ của màn hình laptop như đang lan tỏa khắp gian phòng. Tôi đã mỉm cười dấu chỉ trong khoảnh khắc. Một niềm vui khó tả của kẻ bỗng dưng không còn cô độc nữa, ít nhất là lúc này, khi tôi vẫn đang nói chuyện với em.

“Không. Mình nghĩ bên kia màn hình mới đúng là một thiên thần” - Tôi tiếp tục.

“Thế thì chúng ta đều là những thiên thần. Có ai đọc được những dòng này và bảo chúng ta là những thiên thần dở hơi không nhỉ? À, bạn có Yahoo không?”.

“Có, nguoiivohinh92”.

“Của mình là hoathuytinh94. Hẹn gặp nhau ở thiên đường khi mình buzz nhé”.

Tôi đăng nhập Yahoo ngay. Ngồi đợi một tiếng buzz từ em. Tôi tự nhủ mình đây là hoang tưởng trong khi phần nào đó của tâm hồn vẫn hi vọng, háo hức và tin tưởng thiên thần ấy sẽ gọi tôi.

Hoathuytinh94: Buzz. Bạn... À không, Người Vô Hình. Em đoán không nhầm anh sinh năm 92.

Nguoiivohinh92: Đúng rồi... Em Hoa Thủy Tinh.

Hoathuytinh94: Anh biết không. Cả diễn đàn chỉ có mỗi anh và em online thôi. Thấy anh, em mới thở phào mình vẫn đang còn tồn tại. Em sẽ không hỏi anh là ai, ở đâu. Nhưng anh có thể hiện hình một chút được không? Hehe.

Nguoiivohinh92: Anh à... Một thằng trai hai mươi tuổi, cô độc, không làm được trò trống gì. Anh gầy gò, tàn tạ, luôn phải nhận ánh mắt thương hại của mọi người.

Còn em? Thiên thần!

Hoathuytinh94: Em mười tám tuổi, học chưa hết cấp ba, hay ngồi viết vắn vơ trên mạng. Em cũng thấp lùn, không với nổi cuốn tiểu thuyết trên giá sách, nhưng em tin rằng mình đủ cao để với tới những vì sao (Icon cười). À, anh có nói chuyện với em được lâu nữa không?

Tôi không biết em có cười như icon chat kia không. Nhưng tôi có cảm giác như nỗi buồn đang hiện hữu trên những dòng giới thiệu lạ lùng kia. Chẳng phải ngẫu nhiên mà em online trong đêm Giáng sinh này đâu. Em đang đau vì ai? Vì hoàn cảnh nào? Tôi suy nghĩ triền miên, ngắt quãng câu chuyện trong im lặng, và quên mất rằng mình chưa trả lời em. “Một lúc nữa” là câu trả lời của tôi. Và không biết có giây phút nào thời gian bị đóng băng không, bởi “một lúc nữa” ấy kéo dài đến năm giờ sáng.

5g00

Nguoivohinh92: Em mệt rồi. Ngủ đi...

Hoathuytinh94: Cảm ơn anh. Nói chuyện với anh em vui lên rất nhiều. Ước gì ngày nào chúng ta cũng nói chuyện như vậy nhỉ?

Nguoivohinh92: Ừ! Nhưng anh không biết một ngày kia anh có trở nên thực sự vô hình hay không. Em đừng hi vọng nhiều vào thế giới ảo.

Hoathuytinh94: Anh đừng đi! Ít nhất là trong hôm nay - sinh nhật em. Xin anh hãy ở bên em tối nay. Chỉ tối nay thôi anh ạ.

Nguoivohinh92: Hôm nay là sinh nhật em à? Chúc mừng nhé! Em ngủ đi! Tối nay anh sẽ online.

Tôi thoát nick đó ngay. Ngồi nghe những tiếng thở dài của chính mình. Chỉ vương vấn chút nữa là câu chuyện khó mà kết thúc được. Nặng tình trên mạng có gì là xấu. Nhưng người như tôi mà nặng tình chỉ gây đau khổ cho người khác mà thôi. Ngay cả việc hứa hẹn online đã là một sai lầm. Bởi việc đầu tiên tôi làm trong một ngày mới là cố xóa cái mớ ký ức hỗn độn của ngày hôm qua, dù việc này cũng viễn

vong như làm sao để nỗi buồn trở nên vô hình rồi mất hẳn.

Gấp laptop, nằm trần trọc một lúc tôi mới chú ý cốc sữa mẹ để trên bàn tôi qua. Bây giờ nó nguội lạnh rồi. Nhưng tôi vẫn cố uống hết cốc sữa ấy trước khi mẹ vào. Mẹ bế tôi đặt lên chiếc xe lăn - chiếc xe ngày ngày tôi đều nguyên rửa. Đôi mắt mẹ thâm quầng. Mỗi lần tôi có ý định tìm đến cái chết, đôi mắt u buồn của mẹ lại hiện lên nhắc nhở tôi rằng, mình phải sống. Chết không những kết thúc cuộc đời một con người mà có thể sẽ mang lại đau khổ và sự tuyệt vọng đến những người thân yêu. Đó là lý do tôi vẫn cố sống cho đến lúc này.

8g00

Thức trọn một đêm tôi vẫn chưa buồn ngủ. Cả người cảm thấy đau mỏi rã rời. Vết thương tai nạn cũ, mỗi lần trở lạnh lại giày vò ghê gớm. Cách tốt nhất để chịu đựng là làm một việc gì đó và không nghĩ nhiều tới nó. Nhắm nháp cà phê đen và ngắm nhìn phố phường qua ô cửa sổ là việc mà tôi làm vào mỗi buổi sáng. Thật tệ, hôm nay có mưa phùn. Cả phố ảm đạm và mờ mịt qua ô kính.

Tôi lại bật laptop như một thói quen. Nhớ đến em với lời hứa hẹn lòng tôi cứ khắc khoải không yên. Em mong manh và yếu ớt như hoa thủy tinh - loài hoa theo em miêu tả là có những cánh hoa bằng thủy tinh, trong suốt đến vô hình. “Chúng ta đều vô hình anh nhỉ?”. Không, em không vô hình. Và em cũng đừng đặt niềm tin vào kẻ vô hình như tôi. Tôi của đêm khác ngày, của hôm qua khác hôm nay nhưng đều chung bản chất là một kẻ hèn nhát và căm hận cuộc đời. Ly cà phê trên tay tôi vô tình rơi xuống sàn nhà kéo tôi ra khỏi luồng suy nghĩ ấy. Trên sàn nhà, những mảnh thủy tinh vỡ vụn. Tan tành. Tôi ngồi bần thần cho đến khi mẹ vào. Mẹ bế tôi lên giường và cho tôi uống một viên an thần để dễ ngủ. Tôi ngủ. Trong một giấc mơ, lại có những cánh hoa thủy tinh bay bay qua cửa sổ...

19g30

Hoathuytinh94 : Buzz. Em đợi anh này giờ. Anh ăn cơm chưa?

Nguoivohinh92: Anh ăn rồi. Sinh nhật em có vui không?

Hoathuytinh94: Bố mẹ em mua quà cho em rồi. Nhưng thấy anh online em mới vui được. À, em nhờ anh một việc được không?

Nguoivohinh92: Em cứ nói đi. Nghe có vẻ quan trọng nhỉ?

Hoathuytinh94: Vâng, Nhưng khó nói lắm... Em nói đây. Tối nay, anh là Người Yêu của em nhé!

Nguoivohinh92: Hả? Việc này...

Hoathuytinh94: Người yêu trên mạng thôi anh ạ. Áo mà! Chỉ tối nay thôi!

Nguoivohinh92: Ừ! Áo. Nhưng nói trước anh không biết yêu như thế nào đâu đây.

Hoathuytinh94: Cảm ơn anh đã nhận lời! Em cũng không biết cảm giác yêu thế nào. Yêu trên mạng người ta thường làm gì nhỉ? À, trước hết anh nói yêu em đi.

Nguoivohinh92: Anh yêu em. Chúc em sinh nhật vui vẻ.

Hoathuytinh94: Em cũng yêu anh. Nào, em thổi nến rồi cắt bánh. Em sẽ cắt một miếng bánh thật to chụp ảnh rồi đưa qua mạng cho anh.

Yêu? Bối rối. Sợ hãi. Chấp nhận... Một chuỗi những xúc cảm đi qua tôi trước khi tôi bị cuốn vào buổi tối tình yêu của em. Tôi yêu vì một lời đề nghị. Vì yếu đuối không khước từ nỗi những hi vọng. Vì đồng cảm. Và vì cả khát vọng được yêu trong tôi. Tâm hồn tôi như một con thuyền đang trôi trên sóng nước, vừa cảm thấy chân thành và vừa lừa dối chính mình.

Hoa Thủy Tinh hôm nay cười nhiều hơn. Trong trẻo như một đóa hoa rừng. Em dẫn tôi qua những bản tình ca, những câu trắc nghiệm tình yêu thú vị.

Và rồi em còn đưa tình yêu của tôi và em theo những mộng mơ, có trăng, có sao, vào trong tiểu thuyết của em:

“Anh sẽ là một nhân vật trong tiểu thuyết tình yêu của em. Tên tiểu thuyết là *Những vì sao* được không anh?”.

“Ồ, cho anh làm phù thủy, chứ anh không làm hoàng tử đâu!”.

“Không có phù thủy. Anh vẫn là anh, em vẫn là em và chúng ta yêu nhau. Còn kết thúc thì... em chưa nghĩ ra...”.

Chuông đồng hồ đổ mười hai tiếng ngân dài. Tôi khẽ chạm vào đôi chân vô cảm của tôi như một lời nhắc nhở. Ừ, tôi vẫn là tôi, còn em vẫn là em. Tôi ước mình trong một hoàn cảnh khác, trong một bộ dạng khác, tâm hồn tôi sẽ rộng mở để yêu em. Bằng tình yêu chân thành nhất. Nhưng câu chuyện cổ tích này đã đến lúc phải dừng lại.

og15

Nguoivohinh92: Khuya rồi, em ngủ đi!

Hoathuytinh94: Mai anh có onl không?

Nguoivohinh92: Anh không biết. Chắc là không!

Hoathuytinh94: Được yêu anh một ngày dù có là hư ảo thì em cũng thấy hạnh phúc rồi. Người Vô Hình, em sẽ không quên anh đâu!

Nguoivohinh92: Đừng buồn nhé. Xin lỗi, anh đi đây!

Sau hôm ấy, tôi phải vào bệnh viện vì sức khỏe quá suy sụp. Nằm viện một tuần, sức khỏe dần ổn định thì tôi được xuất viện. Về nhà, việc đầu tiên tôi làm là cất chiếc laptop vào ngăn tủ và khóa lại.

Một bữa cơm chiều, tôi nói chuyện với mẹ về việc sẽ mở một cửa hàng sách, báo tại nhà. Mẹ mừng đến rơi nước mắt. Có lẽ đấy là những giọt nước mắt hạnh phúc nhất của mẹ kể từ sau vụ tai nạn giao thông năm ấy, khi bố mất và tôi chìm vào tuyệt vọng. Mẹ nắm tay tôi, ánh mắt bao dung của mẹ như nói với tôi rằng: Mẹ ủng hộ con, hãy đứng lên và bước ra ánh sáng con nhé.

Ba năm sau.

Một tối đầu đông, khi đang ngồi nhâm nhi ly cà phê nóng hổi để xem lại danh

mục sách ở cửa hàng, tôi thấy lòng mình tự dưng trống trải nên bật radio lên nghe. Chương trình đang phát là *Trò Chuyện Cuối Tuần*.

“...Hôm nay chúng ta sẽ có một cuộc nói chuyện với nhà văn trẻ Yến Hoa... Từ một cô gái gặp rất nhiều khó khăn với căn bệnh xương thủy tinh bẩm sinh, những trang viết trên xe lăn của Yến Hoa nổi lên như một hiện tượng văn học mạng. Những tiểu thuyết ăn khách gần đây đã đưa cô trở thành một trong những nhà văn trẻ Việt Nam được yêu thích nhất...”

Câu hỏi của thánh giả Thanh Hương - Hà Nội gửi cho Yến Hoa:

- Chào chị Yến Hoa! Em rất thích những tiểu thuyết tình yêu của chị. Cho em hỏi: Nhân vật Người Vô Hình trong tiểu thuyết *Những vì sao có thật không?* Và anh ấy có phải tình đầu của chị không ạ?

- Chào bạn Thanh Hương! Về nhân vật Người Vô Hình là có thật. Một người mà Yến Hoa quen trong đúng một ngày ở trên mạng, lúc cô đơn và tuyệt vọng nhất. Đối với Yến Hoa, Người Vô Hình là rung động đầu đời và có thể là duy nhất của mình. Cho dù câu chuyện tình yêu đó diễn ra ngắn ngủi và mơ hồ nhưng Yến Hoa luôn trân trọng nó. Không giấu gì bạn, tâm nguyện lớn nhất của Yến Hoa vẫn là gặp lại Người Vô Hình để nói lời cảm ơn chân thành nhất...”

Ly cà phê trên tay tôi đã nguội lúc nào không hay. Cảm giác ngỡ ngàng rồi xúc động khiến trái tim tôi run lên từng đợt. Mắt tôi cay xè. Tôi lăn những bánh xe nặng nề đi dọc cửa hàng để tìm cuốn sách của em. Có trấn tĩnh để tìm trong những cuốn tiểu thuyết tình yêu mà tôi chưa bao giờ đọc. Đây rồi, nó được mẹ tôi xếp ở một nơi khá cao. Một tay bám vào chiếc xe lăn, tôi rướn người hết cỡ để với lấy nó. Tôi cố mãi... cố mãi. Và, tôi đã bật khóc khi chạm tới được *Những vì sao*...

Chia tay tình đầu

• TRẦN THỊ THANH

- Giải khuyến khích -

Nhã từng tuyên bố chỉ cần quyết tâm, điều gì cô cũng có thể. Cô từng quyết tâm đậu thủ khoa ngành nhân học. Và cô đã không thất vọng. Lần này, cô quyết định chia tay tình đầu.

Chiều tối, khi cô bạn cùng phòng đi học thêm tiếng Anh ở trung tâm, Nhã không buồn, không khóc và cũng không đi lang thang như những lần trước cô và Nam cãi nhau. Cô nghĩ cứ cho là mình ích kỷ đi. Nhưng mình đang sống cho mình cơ mà. Yêu, đòi hỏi: hi sinh, dâng hiến? Vậy ai sẽ hi sinh cho mình và ai sẽ dâng hiến cho mình khi mình chỉ biết sống cho một người mà người đó lại luôn làm mình phải buồn phải khóc. Cô không đến quán cà phê, nơi lần đầu hò hẹn. Nam đã dẫn cô đến lầu cao nhất của quán Cao Nguyên và xin xem đường chỉ tay của cô. Cô ngây thơ, tò mò. Cô thích được xem bói. Cô đưa tay ra, hướng về phía anh. Bất ngờ anh nắm lấy tay phải cô đang đưa ra bằng cả hai tay anh. Anh nói: “Tay em lạnh quá. Anh không muốn bàn tay em lạnh thế này nữa”. Đó là lần đầu tiên một người con trai nắm tay cô.

oOo

Nam học ngành kế toán. Người ta bảo dân kế toán không chỉ giỏi tính tiền! Anh học trước cô một khóa. Nam từng trải, đã từng yêu một cô hồi phổ thông, vào đại học ba năm yêu ba cô. Sau này khi đã nhận lời yêu Nam, Nhã mới biết anh còn có biệt hiệu là “Nam trắng hoa”.

Nam có vẻ ngoài cao ráo và khuôn mặt thông minh. Anh còn có óc hài hước và khiếu văn nghệ. Nhã thích Nam ngay từ lần đầu biết anh tại câu lạc bộ Sinh viên tình nguyện. Lần sinh hoạt câu lạc bộ đó anh đã hát rất tự nhiên, dù giọng ca không hay lắm bài *Beautiful life*. Mãi sau này cô mới biết anh không giao tiếp thông thạo

tiếng Anh dù đã qua trình độ C. Cô biết anh chỉ có thể hát bài hát tiếng Anh duy nhất là bài đó. Và cũng bằng bài đó, anh đã chiếm được thiện cảm khá đặc biệt từ cô.

Nhưng hai người chính thức trao đổi thông tin cho nhau không phải từ lần này. Cô hay đọc báo, cô thích đọc tờ báo *Nhịp Sống Giảng Đường* của trường và thường theo dõi mục thơ. Cô thích một tác giả có bút danh Thi Ân. Cô không biết Thi Ân là ai, bèn tò mò hỏi thông tin từ ban biên tập. Sau đó, cô biết đó là một chàng trai. Tính kiêu hãnh của một sinh viên xuất sắc không cho phép cô chủ động làm quen với một anh chàng lớp trên, sợ anh ta có thể hiểu nhầm.

Một ngày, cô nhận được một cuộc gọi từ số máy lạ. Cô nghe một giọng nam âm và trong. Giọng nói tự nhiên: “Xin lỗi em là Nhã, Thanh Nhã phải không?”. Chỉ cần nghe một câu “Dạ, đúng ạ. Anh là...?”, anh rành rọt nói: “Anh là Nam, lớp kế toán, học trước em một khóa. Anh biết em học giỏi, thấy em dễ thương muốn kết bạn từ lâu mà nay mới dám gọi”. Sau đó họ thành bạn.

Nhã mừng thầm, người mình đang muốn làm quen đã tự động làm quen với mình. Có lẽ nào đó là duyên? Duyên là khi người ta có thể thành bạn với nhau mà không cần hò hẹn? Duyên là khi có người như hiểu ta đang muốn gì và tự tìm đến với ta. Và duyên là khi dù chưa gặp gỡ, chỉ cần nghe tiếng nói cũng đủ mang lại một cảm giác hạnh phúc trong lòng, ấm áp trong tim và ngọt ngào trên bờ môi dù ta không ăn sôcôla vẫn thấy ngọt. Cô thấy cuộc sống thật đáng yêu, giai điệu ca khúc *Beautiful life* ngân nga trong lòng cô. Nó vừa gợi cho Nhã nhớ hồi cấp một, giai điệu ca khúc thể dục giữa giờ của trường cô chính là bài hát này. Tự nhiên, cô cảm thấy mấy bông hoa trong bức tranh treo trên tường phòng trọ như rực rỡ hơn. Lòng cô cũng rạng ngời như thế. Nếu cô bạn cùng phòng ở nhà, chắc cô ấy sẽ nhận xét nhìn mắt cô như hai hạt ngọc lung linh, lấp lánh. Cô bạn ấy vốn có biệt hiệu là Tú tinh tế mà. Soi vào gương, Nhã tự thấy ngại vì khuôn mặt cô bỗng rạng ngời quá!

Nhã đâu biết rằng tính hiếu thắng và ham chinh phục trong Nam đã làm xiêu lòng một cô gái chân thật như cô. Một cô gái dù thông minh đến đâu thì có lúc, nhất là trong tình cảm, họ vẫn có chút cảm tính. Còn con trai dù thật lòng đến đâu, có lúc họ cũng có chút không chân thật.

Người làm biên tập tờ báo *Nhịp Sống Giảng Đường* mà cô hỏi thông tin về tác giả có bút danh Thi Ân lần trước chính là bạn Nam. Anh ta đã nói lại với Nam rằng Nhã đang có hứng thú với bút danh Thi Ân, và anh ta tin chắc nếu biết Thi Ân, có vẻ ngoài cao ráo, thông minh như thế cô ta lại càng có hứng thú nữa. Vậy là Nam có ý định chinh phục Nhã, ban đầu chỉ là làm bạn thôi. Nhưng thấy Nhã nhiệt tình, cởi mở và chân thật quá, anh ta thích và cặp đôi với Nhã trong một thời gian.

Ban đầu Nam tinh tế, chiều Nhã như lần đầu yêu, lần đầu thương một người con gái. Anh ta cũng làm cho Nhã cảm thấy tin tưởng và hai người cùng hứa hẹn, ước mộng thật nhiều, như nhiều đôi tình nhân khác. Nhã từng xúc động đến cả đêm mất ngủ vì sự quan tâm đặc biệt của Nam. Anh đã dành cả ngày chỉ để chuẩn bị bữa tiệc sinh nhật cho Nhã. Anh đã nấu tất cả những món cô thích. Và anh cũng giới thiệu cô với các bạn của anh, với những lời có cánh rằng “Đây là người con gái thật đặc biệt với Nam”. Anh cũng tự tay làm cho cô những món quà khiến các bạn gái của Nhã đều phải ghen tị. Những ngôi nhà bằng tăm, gỗ ép có sơn màu trắng thêm vài bông hoa nhỏ gắn vào, có cả hình trái tim và chữ LOVE. Những bông hoa anh tự làm... Ai cũng khen anh khéo tay và khéo chiều người yêu.

Càng ngày Nam càng đòi hỏi nhiều ở người yêu. Anh đòi hỏi cả sự dâng hiến. Đến đôi co:

- Em yêu anh thật lòng không?
- Điều đó anh hiểu hơn em chứ.
- Thế em giữ cho riêng mình làm gì?
- Vì em tôn trọng anh, tôn trọng tình yêu chúng ta.
- Em không tin anh. Em sợ thiệt thòi ư. Anh nói cho em biết, không có niềm tin thì tình yêu sẽ không có kết quả đâu.
- Anh không hiểu em rồi. Em đang giữ gìn không phải cho riêng em mà cho tình yêu của chúng ta. Anh nghĩ có niềm tin là có tình yêu ư? Em nghĩ khác, có tình yêu rồi sẽ có niềm tin. Có tình yêu sẽ có sự tôn trọng. Có tình yêu rồi sẽ có sự đợi chờ và

có được cả sự cao thượng.

- Em nói nhiều quá rồi đấy.

- Em nghĩ mình không nên nói gì nữa.

Đây chỉ là một trong những lần cô đấu tranh để bảo vệ mình. Nam yêu cô, và anh nghĩ anh có quyền đòi hỏi. Cả những thứ chỉ riêng cô mới có quyền dâng hiến mà không một ai có quyền đòi hỏi. Anh cảm thấy đó là sự ích kỷ. Nhưng Nhã vẫn kiên quyết. Nhiều lần đòi hỏi như thế làm Nhã cảm thấy thất vọng thật sự. Cô không còn cảm thấy tình yêu là mật ngọt như ngày đầu mới yêu Nam. Đến giờ cô mới hiểu hết câu hát: “Lúc mới yêu thật vui biết bao nhiêu”. Giờ cô mới biết có thật những khoảnh khắc vĩnh cửu. Có thật những rung động vĩnh cửu. Và có những cái vĩnh cửu thì cũng có cái không vĩnh cửu.

Với một người con trai phóng khoáng, cá tính của họ bao giờ cũng là sự thỏa mãn tính hiếu thắng. Sẽ là áp lực và nhụt nhèo khi họ không được khẳng định cá tính của mình. Nam muốn khẳng định anh đã muốn thì sẽ có. Nam đã chinh phục được Nhã, nhưng anh thất bại khi đã gần chiến thắng. Anh háo thắng và thiếu kiên trì, kẻ cả trong tình yêu. Những người giỏi chinh phục thường không khéo giữ gìn bằng người thích giữ gìn hơn là đi chinh phục.

Không lâu sau đó, Nam quan hệ rộng rãi đối với các cô bạn gái khác. Anh xem việc đi chơi với các cô gái khác là bình thường. Nhã có hỏi:

- Anh đi với ai?

Anh chỉ nói:

- Bạn anh.

- Em biết những người bạn anh là ai rồi, em không thích điều đó.

- Em muốn sao?

Lúc này, anh đã xem cô chỉ là một trong số các bạn gái, anh bình đẳng trong các

mối quan hệ. Với Nam, tình bạn với tình yêu cũng na ná nhau. Đến lúc này cô cũng nhận ra chính cô đang giữ cho mình một thứ không thuộc quyền sở hữu của riêng ai. Một lần nữa Nhã hỏi: “Trưa qua anh đi đâu?”. Anh trả lời giọng tương tự: “Anh cũng có các bạn bè và công việc của anh nữa chứ. Em biết nhiều quá cũng không tốt”.

Đến lúc này cô muốn xóa cả những ký ức về ngày đầu yêu nhau lãng mạn và mơ mộng. Mở điện thoại ra, Nhã đọc tin nhắn: “Bé ơi, đi ngắm trăng không?”, rồi cô ấn “xóa”. Cô không ngập ngừng như những lần hai đứa cãi nhau trước.

Lục trong file hình, những hình chung của hai đứa Nhã cũng xóa hết. Cô chỉ giữ mấy cái hình anh chụp riêng. Cô nghĩ khi trong tim người ta đã không có nhau thì giữ lại hình cũng vô nghĩa. Thà là xóa đi mà giữ lại chút gì đó còn đáng hơn. Cô xóa hết, cả cái hình anh cõng cô chạy trên biển hoàng hôn tuyệt đẹp. Những kỷ niệm thật đẹp mà tình yêu thì không phải lúc nào cũng đẹp. “Mơ làm chi, rồi cũng biệt ly”, cô nhận ra chân lý. Và cô không day dứt nhiều vì chính cô đã rất tôn trọng người yêu và tình yêu, nhưng người khác lại không trân trọng điều đó.

Đến lúc này cô nhận ra đâu là cá tính, là bản lĩnh và đâu là sự hấp dẫn. Thật đáng trân trọng nếu chàng trai cô yêu biết đâu là giới hạn. Chính cô đã đòi hỏi quá khát khe về mình trong tình yêu, chính cô đã luôn giữ riêng cho mình cái quý giá của người con gái, lại đòi hỏi anh chỉ yêu mình cô. Đó cũng là lý do cuộc tình của cô trở nên nhàm chán, dù cô yêu anh rất nhiều. Nhã đã giữ lại cho mình nhiều thứ quý giá trong một thời gian dài thì cũng đừng mong ở người mình yêu sự hiến dâng tất cả. Lẽ ra cô không có quyền ghen khi Nam đi chơi với người khác?

oOo

Tình yêu Nam dành cho cô khởi đầu bằng sự sắp đặt và kết thúc cũng bằng một sự sắp đặt khác cô dành cho anh.

Cô đã sắp đặt nhiều sự ngẫu nhiên. Ngẫu nhiên cô làm hỏng điện thoại để không trả lời cuộc gọi của anh. Ngẫu nhiên một người bạn trai cùng lớp đến tặng hoa sinh nhật cô nhân ngày 14 tháng 2, và ngẫu nhiên cô quên ngày sinh của anh.

Cô nghĩ chừng đó lý do đủ chia tay tình đầu mà không cần bịn rịn, nuối tiếc hay nặng lời khi hai người đi hai hướng. Điều khác biệt là sự sắp đặt hò hẹn, tỏ tình là từ phía anh, còn sắp đặt chia tay thì từ phía cô.

Cô cũng đã nhiều lần rơi nước mắt vì anh.

Cô cũng đã nhiều lần muốn chia tay tình đầu. Muốn nhưng lại không làm được. Lần này thì khác.

Với anh, người nhiều người tình thì tình nào cũng là tình đầu và tình nào cũng là tình cuối. Còn với cô, tình đầu kết thúc nhưng kỷ niệm về tình đầu còn mãi cho đến khi cô có cuộc tình tiếp theo. Và tình đầu nhiều ngọt ngào, nhiều kỷ niệm, nhiều luyến tiếc, không có nghĩa là cuộc tình sau sẽ bớt ngọt ngào.

Nhã trở về cuộc sống như những ngày chưa yêu Nam, có điều là cô cảm thấy trống vắng hơn, nhưng không cô đơn như hồi Nam trở nên lạnh nhạt. Thật ra, cô đơn không phải là khi chia tay tình yêu hay không có tình yêu. Mà cô đơn chính là yêu một người yêu nhạt nhẽo. Và Nhã nghĩ khi người ta có hơn một người yêu cùng một lúc, thì người nào cũng ở trong cuộc tình không ngọt ngào. Cuộc tình không ngọt ngào mà Nhã đã trải qua dù sao cũng là kỷ niệm đẹp của mỗi tình đầu. Nhã trân trọng điều đó, cô nghĩ sẽ chờ đợi, kiếm tìm và lựa chọn một người biết trân trọng người yêu hơn việc xem yêu nhiều người là hạnh phúc!

Yêu là yêu!

• TỬ LINH

1 . Tớ có thể thích cậu không?

“Này! Đợi đã! Hoàng! Cậu đừng đi nhanh quá. Tớ không đuổi theo kịp!”

“Cậu đi đi! Mặc kệ tớ!”

“Tớ làm sao có thể bỏ mặc cậu được. Hoàng à, tớ thích cậu!”

Hoàng sững người. Cậu không thể tin Vy vừa thốt ra những lời đó. Hoàng quay đầu lại. Ánh mắt bối rối xen lẫn bất lực.

“Không thể nào! Cậu đang đùa đúng không?”

Khó khăn lắm Vy mới đuổi kịp Hoàng. Cô vừa thở hắt hắt vừa trả lời:

“Sao đùa được. Những lời tớ nói đều là thật lòng. Cậu nghe cho rõ đây: Tớ là Khả Vy, nghiêm túc thích cậu, tuyệt đối không phải nhất thời đùa giỡn”.

Hoàng lùi về phía sau. Cậu khó nhọc nói:

“Không thể được! Vy, cậu biết rõ mà. Cậu tuyệt đối không thể thích tớ. Bởi vì... tớ không thể quen với cậu được”.

“Chẳng sao cả! Chỉ cần tớ thích cậu là đủ. Tớ có bắt cậu phải quen với tớ đâu?” - Vy nháy mắt tinh nghịch, bày tỏ bộ dạng đáng yêu. Cô biết với bộ dạng này thì Hoàng khó mà chống đỡ.

“Cậu thật cô chấp! Tớ mặc kệ cậu...!”

Hoàng buông lại một câu rồi xoay người đi thẳng, không hề quay đầu nhìn Vy dù chỉ là một cái liếc mắt. Tiếng bước chân nhanh dần rồi biến mất. Vy đứng đó lặng

thinh. Cô cố ép mình phải mỉm cười, nhưng nụ cười lúc này so với khóc còn khó coi hơn.

2. Cậu đồng ý làm bạn trai tớ nhé!

“Tớ sẽ đi du học.

Tớ muốn gặp cậu lần cuối.

Địa điểm cũ”

Hoàng siết chặt điện thoại trong tay. Tin nhắn chỉ vồn vện ba dòng. Cậu rất muốn biết Vy đang nghĩ gì. Chẳng lẽ cô ấy muốn bỏ trốn? Khi thật! Chỉ có tìm Vy hỏi rõ ràng mới có thể giải tỏa thắc mắc trong lòng cậu.

Rất nhanh sau đó, Hoàng đã vọt tới điểm hẹn. Dường như Vy đang ngồi vẫn vo suy nghĩ gì đó nên không nhận ra có người đang tới gần.

“Cậu muốn rời đi”.

Cóp! “Á!...”

Tự nhiên trên đỉnh đầu vang lên giọng nói khiến Vy giật mình. Cô vội đứng lên nhưng không ngờ lại đụng phải ai đó đang cúi xuống. Và thế là... Vy vội vàng đưa tay xoa mũi Hoàng. Cô nhiệt tình chữa thương nhưng không hề biết người đó tự nhiên đỏ mặt. Vy buông mũi Hoàng ra, ôm lấy bụng cười ngặt nghẽo. Haha! Tên ngốc này, rõ ràng là vì tin nhắn của cô mà chạy đến nhưng lại bày tỏ thái độ lạnh lùng. Hấn tưởng mình là ai chứ? Muốn chát vắn cô sao? Đợi 800 năm nữa đi nha!

“Này! Cậu không được cười nữa!”

“Xin lỗi! Tớ không cố ý cười cậu đâu. Chỉ là... cậu cũng biết đấy. Nếu nhìn cười tớ sẽ bị nội thương! Tớ biết cậu luôn tốt với tớ nên chắc chắn cậu sẽ không muốn tớ bị như thế đâu, đúng không?”

Hoàng lắc đầu ngao ngán. Thật là hết cách với cô bạn.

“Vy, cậu muốn đi du học à?”

“Biết rồi còn hỏi nữa”.

“Khi nào đi?”

“Ngày kia”.

“Ngày kia! Vậy là chỉ còn có hai ngày? Sao cậu không sớm nói cho tớ?”

“À thì... bây giờ tớ nói cho cậu biết đấy thôi. Mà nếu tớ nói sớm hơn thì sẽ như thế nào? Cậu sẽ giữ tớ lại sao? Hay là không nỡ xa tớ nên đi theo tớ luôn?” - Vy chớp mắt nhìn Hoàng. Phải chi cậu ấy gật đầu thì tốt biết mấy.

“Nằm mơ!” - Hoàng nhướn mày - “Cậu gọi tớ ra đây không phải chỉ để nói mấy lời này thôi chứ?”

“Cậu đoán ra rồi à? Cậu không thể giả vờ quen luyện tớ sao? Đại loại như: Vy ơi, đừng đi nhé...”

“Ừa, rõ ràng là cậu đâu có bị sốt. Sao nói năng kỳ quá vậy nè. Oái!”

Vy đánh Hoàng một cái. Tên nhóc ấy, từ khi nào dám lên mặt với ta chứ? Nhưng thôi, đứng dưới mái hiên không thể không cúi đầu. Nể tình hấn cao hơn mình một cái đầu, ta sẽ không chấp nhất.

“Tuần sau tớ đi rồi. Cho nên...”

“Cho nên...” - Hoàng nhếch môi, cố ý kéo dài.

“Cho nên...” - Vy hít thật sâu để lấy dũng khí rồi nói liền một tràng dài - “Tớ muốn trước khi đi, bản thân sẽ có cơ hội tận hưởng cảm giác hẹn hò một lần. Tớ muốn cậu cùng...”

Hoàng chặt đứt lời nói của Vy:

“Cậu nói với tớ chuyện này làm gì? Chẳng phải cậu đang đi tìm đối tượng sao?”

“Cậu là đồ vô lương tâm! Mấy năm nay tớ đều ở bên cạnh cậu, làm gì có thời gian mà đi tìm đối tượng chứ? Cậu muốn tớ ra đường tìm đại một người để đi hẹn hò? Cậu không sợ tớ bị lừa gạt rồi bị bắt nạt hay sao?”

Vy nói liền một mạch làm cho Hoàng muốn lùng bùng lỗ tai. Cho xin đi, làm như Hoàng không biết Vy là ai vậy. Tính tình giống hệt con trai, không hề dịu dàng đáng yêu một tí nào cả. Sợ người khác bắt nạt? Ai mà dám đụng tới Vy chắc phải tự “cầu phúc” cho bản thân mình thôi. Còn nói là do Hoàng nên không có bạn trai à? Hoàng cười khỏ, cậu chưa thấy ai nói dối trắng trợn như cô bạn này. Rõ ràng là Vy dọa cho “vệ tinh” của cô nàng chạy mất dép. Bây giờ còn quay ngược lại bắt cậu “chịu trách nhiệm”!

Không để Hoàng kịp suy nghĩ, Vy lay lay cánh tay cậu.

“Đừng suy nghĩ nữa. Cậu mau đồng ý đi mà!”

Không chịu nổi sự tra tấn của Vy, cuối cùng Hoàng cũng giơ tay đầu hàng. Thế nhưng cậu cũng làm ra vẻ:

“Thôi được rồi! Nể tình cậu là bạn thân nhất của tớ nên tớ đồng ý... giúp cậu tìm đối tượng hẹn hò”.

Vy chưa kịp vui mừng, khuôn mặt hoan hỉ xịu xuống. Ai muốn hấn thay mình tìm đối tượng chứ? Chẳng lẽ hấn thật sự không biết sao? Chẳng lẽ hấn phải để mình nói thẳng thì mới chịu thừa nhận à? Vậy thì...

“Cậu không cần phải mất công thay tớ tìm đối tượng đâu. Chi bằng...”

Thấy Vy cứ nhìn mình chằm chằm, khóe môi không tự chủ cong lên, Hoàng chợt thấy rùng mình. Cậu lấp bắp:

“Này không phải ý cậu là... muốn tớ làm bạn trai... À không, là đối tượng hẹn hò của cậu đấy chứ?”

“Đúng vậy! Cậu nghĩ sao?”

Hoàng giật nảy mình.

“Cậu điên à? Cậu biết tớ vốn không phải là...”

“Tớ chỉ muốn hẹn hò cùng cậu thôi. Tớ không cần gì cả. Vì thế, cậu cũng như tớ, đừng để ý đến những thứ khác, được không?”

“Nhưng mà...”

“Không có nhưng nhị gì cả” - Vy chặt đứt lời nói của Hoàng - “Chỉ một lần thôi. Tớ xin cậu đấy! Hãy cho tớ trải nghiệm cảm giác hẹn hò thật sự. Chỉ 12 tiếng thôi. Rồi sau đó tớ sẽ không làm phiền cậu nữa!”

Hoàng nhìn thật sâu vào đôi mắt Vy. Phảng phất trong ánh mắt kiên định là một tia nhìn yếu ớt. Có lẽ cô cũng vô cùng bất an. Vy đang lo lắng nhưng chẳng qua là cô cố gắng kìm nén mà thôi. Cô không chắc chắn quyết định của Hoàng nhưng cô buộc mình phải tạo ra một cơ hội. Một cơ hội cho Hoàng và cho cả bản thân cô. Hoàng nắm chặt tay, sau đó chậm rãi buông lỏng.

“Được. Tớ đồng ý”

3. Tớ đã mong chờ khoảnh khắc này rất lâu!

Vy đã thức dậy thật sớm. Cô cố tình chuẩn bị thật kỹ lưỡng nhưng vẫn không tránh khỏi có chút khấn trương. Dù sao đây cũng là lần hẹn hò chính thức mà. Chưa đến 8 giờ, Vy đã nghe thấy tiếng gõ cửa. Cô vội chạy ra, trước đó còn không quên liếc qua gương lần nữa.

“Cậu đến sớm thế?”

Hoàng chỉ cười, cậu không trực tiếp trả lời câu hỏi của Vy mà vươn tay, bày tỏ tư thế quý tộc:

“Tiểu thư, có thể mời cô cùng đi với tôi được không?”

Vy bị bất ngờ nhưng rất nhanh đã lấy lại bình tĩnh. Cô then thùng đặt bàn tay mình vào bàn tay ấm áp của Hoàng. Một cái siết tay rất nhẹ. Vy tự nhủ cô phải tranh

thủ 12 tiếng đồng hồ quý báu này.

Vy yên lặng ngồi sau xe Hoàng. Cô tham lam hít thở mùi hương xa lạ mà quen thuộc này. Có thể một chút nữa thôi, nó không còn thuộc về cô nữa.

Hoàng không biết sau này hai người sẽ đi về đâu. Cậu có còn gặp lại Vy không? Khi gặp lại, Vy có còn thân thiết với cậu nữa không?... Hoàng lắc đầu, cố ý xua đi những ý nghĩ tồi tệ. Chuyện tương lai thì cứ để thời gian trả lời đi. Cậu chỉ cần quan tâm hiện tại là được rồi.

Hoàng chở Vy dọc theo bờ hồ. Từng cơn gió lạnh thổi qua. Vài chiếc lá khẽ chao liệng trong gió như náu giữ khoảnh khắc cuối cùng trước khi buông mình rơi xuống. Vy bất giác co người, nắm chặt áo Hoàng.

Nhận thấy biểu hiện của Vy, Hoàng vội cởi áo khoác của mình ra khoác lên người cô bạn. Cậu xoa đôi tay đã lạnh cóng của Vy. Sự ân cần của Hoàng tựa như một dòng nước ấm xua tan đi cái giá lạnh của mùa đông. Vy nhìn Hoàng, cái nhìn chứa đầy yêu thương: Hoàng à, cậu cứ như thế này thì làm sao tớ nã xa cậu chứ?

Nhận ra cái nhìn khác thường của Vy, Hoàng vội vàng quay đi chỗ khác. Cậu còn không quên mắng Vy một câu:

“Đã lạnh đến thế mà còn đòi đi chơi bờ hồ nữa! Cậu muốn ở đây chết cóng à?”

Sao Vy không hiểu lời nói của Hoàng được chứ. Cô mỉm cười nháy mắt với cậu bạn:

“Ừ. Về thôi!”

4. Phép màu biến mất... Nhưng tớ vẫn rất vui!

Hoàng chở Vy về tận nhà. Vy bảo Hoàng đứng đợi rồi chạy vội lên phòng lấy một hộp giấy màu xanh. Vy nhét nó vào tay Hoàng rồi kiễng chân thì thào vào tai cậu bạn. Bất chợt một cơn gió lướt qua mang theo vô số bông hoa giấy. Trong khung cảnh đẹp như mơ ấy, Hoàng cúi xuống in lên trán cô bạn một nụ hôn.

5. Tớ sẽ cố gắng sống tốt. Vì cậu. Và vì cả tớ nữa!

Hoàng lật từng trang nhật ký của Vy. Nét chữ uyển chuyển trên từng trang giấy. Những dòng tâm sự của Vy khi viết về cậu, tình cảm của Vy dành cho cậu và cả những lúc Vy đau lòng khi biết cậu cố tình né tránh tình cảm của Vy. Tất cả đều được Vy cẩn thận ghi vào quyển sổ nhỏ màu xanh ấy. Hoàng ngược nhìn ra ngoài khung cửa. Nơi bầu trời cao vời vợi, có một chiếc máy bay vừa cất cánh mang theo người con gái cậu yêu. Hoàng chậm rãi nhắm mắt. Trước mặt cậu hiện lên hình ảnh một cơn mưa màu hồng, có một người con gái đã thì thầm vào tai cậu: “Cám ơn cậu đã giúp tớ hoàn thành ước nguyện. Tớ thật sự rất vui! Tớ không hối hận vì đã thích cậu! Thật đấy! Tớ sẽ cố gắng sống tốt. Vì cậu. Và vì cả tớ nữa!...”

6. Tớ chỉ biết một điều. Đơn giản thôi. Vì yêu là yêu!

“Dường như người ta chỉ yêu mãnh liệt nhất và rộng lượng nhất, khi được hứa hẹn trước rằng, người mình yêu sẽ chẳng bao giờ thuộc về mình...”. Vy đã từng nghe câu nói này ở đâu đó. Giờ ngẫm lại mới thấy thật giống hoàn cảnh của mình. Vy yêu Hoàng. Đơn phương cũng được. Nhưng ít ra Vy cũng đã yêu hết mình. Yêu mãnh liệt mà không cần hỏi đáp. Ký ức về Hoàng cùng nụ hôn lướt qua vàng trán trong cơn mưa hoa giấy hôm nào mãi mãi yên vị trong tâm trí Vy. Vy bỗng cảm thấy thật thanh thản nhẹ nhàng. Có những tình cảm không cần lý giải mà chỉ cần cảm nhận. Đơn giản bởi vì yêu là yêu!...

1 Nông nghiệp hữu cơ: Là hệ thống kỹ thuật nuôi trồng hướng đến sự bền vững, tăng cường độ phì nhiêu của đất và sự đa dạng sinh học. Nông nghiệp hữu cơ cấm sử dụng thuốc trừ sâu bệnh tổng hợp, thuốc kháng sinh, phân bón tổng hợp, sinh vật biến đổi gen, hoóc-môn tăng trưởng mà phấn đấu cho sự bền vững, tăng cường độ phì của đất và sự đa dạng sinh học (Chú thích của biên tập - BT).

2. Biodynamic: Nông nghiệp sinh thái (hay còn gọi nông nghiệp năng lượng sinh học) là hệ thống hiện đại đầu tiên của nông nghiệp tập trung hoàn toàn vào phương pháp hữu cơ. Sự phát triển của nó bắt đầu vào năm 1924 với một loạt tám bài giảng về nông nghiệp của Rudolf Steiner. Những bài giảng, thuyết trình đầu tiên được biết đến như những gì sau này gọi là nông nghiệp hữu cơ, đã được tổ chức để đáp ứng yêu cầu của những người nông dân nhận thấy việc sử dụng phân bón hóa học dẫn đến điều kiện đất bị suy thoái và suy giảm sức khỏe và chất lượng cây trồng, vật nuôi (BT).

3. Vi lượng đồng căn hay vi lượng đồng căn liệu pháp là phương pháp y học điều trị bệnh nhân bị mắc một bệnh nào đó bằng cách sử dụng những chế phẩm được pha loãng mà những chế phẩm này cũng gây ra các triệu chứng cho một người bình thường giống như là triệu chứng của chính căn bệnh cần chữa gây ra. Những bằng chứng khoa học cho rằng vi lượng đồng căn chỉ là một giả dược nhằm làm yên lòng bệnh nhân chứ nó không có tác dụng chữa trị (BT).

4. Giáo sư người Nhật Geoge Ohsawa (1893 - 1966) được coi là người sáng lập ra những nguyên tắc và phong cách sống Thực dưỡng. Điểm hội tụ của triết lý và thực hành nằm chính yếu ở thực phẩm và cách ăn uống. Theo Ohsawa, nếu chúng ta được nuôi dưỡng bằng thực phẩm phù hợp, dựa trên nền tảng quy luật của vũ trụ, các cơ quan trong cơ thể sẽ hoạt động điều hòa, không những sức khỏe được phục hồi và khang kiện trở lại, mà còn khiến cho trí phán đoán của con người trở nên sáng suốt, có khả năng nhận thức được chân lý, có nghĩa là, thể tính trật tự của vũ trụ và nhân sinh. Phương pháp Ohsawa bắt đầu xuất hiện và phổ biến tại Việt Nam từ trước năm 1975 tại miền Nam, với tên gọi phổ biến là Gạo lứt muối mè (xuất phát từ việc sử dụng gạo lứt làm nền tảng của phương pháp này) (BT).

5. Ayurveda là hệ thống y học Hindu truyền thống có nguồn gốc từ tiểu lục địa Ấn Độ. Việc thực hành Ayurveda bao gồm việc sử dụng các loại thuốc thảo dược, bổ sung khoáng chất hoặc kim loại (rasa Shastra), kỹ thuật phẫu thuật, thuốc phiện, và áp dụng bằng cách mát xa dầu (BT).

6. Liệu pháp Bowen là phương pháp trị liệu toàn diện và đa chiều để giảm đau và chữa lành bệnh tật, do Tom Bowen (1916-1982) khởi xướng. Phương pháp chủ yếu là xoa bóp cơ bắp để cân bằng cơ thể và cảm xúc (BT).

7. Reiki: (trong tiếng Nhật nghĩa là Linh khí) là sự tiếp nhận, hòa hợp và bổ sung nguồn năng lượng vô tận của vũ trụ cho con người. Reiki bắt nguồn từ Tây Tạng khoảng 2.500 năm về trước, sau một thời gian dài bị lãng quên, rồi được bác sĩ người Nhật tên là Mikao Usui phát hiện lại vào đầu thế kỷ thứ 19. Đây là phương pháp chữa bệnh thông qua việc sử dụng năng lượng (BT).

8. Bệnh u lympho không hodgkin (Non-Hodgkin's lymphoma), còn được gọi là ung thư hạch không hodgkin, là ung thư bắt nguồn từ hệ thống bạch huyết, lây lan bệnh khắp cơ thể (BT).

9. Vitamin B17/latrile còn có tên là Amygdalin. Latrile có chứa enzyme tên là Emulsin có thể phân hủy thành xyanua. Vitamin B17 được coi là chất chữa trị ung thư rất tốt (BT).

10. Jackie Onassis (1929 – 1994), tên đầy đủ là Jacqueline Kennedy Onassis là vợ của Tổng thống thứ 35 của Hoa Kỳ John F. Kennedy, và Đệ nhất Phu nhân Hoa Kỳ từ năm 1961 đến 1963. Kết hôn lần hai với tỉ phú Aristotle Onassis. Bà thường được gọi một cách thân mật là Jackie, Jackie Bouvier, Jackie Kennedy, Jackie Onassis và, đôi khi, Jackie O (BT).
11. Permaculture – là một hệ thống thiết kế Nông nghiệp hay Xã hội, tập trung vào việc mô phỏng hay trực tiếp sử dụng các mẫu hình và các đặc trưng tuân theo trong Hệ thống sinh thái tự nhiên (Wikipedia).
12. Giáo hội Cơ Đốc Phục Lâm là một giáo phái Tin Lành thuộc phong trào Phục lâm (Seventh-day Adventist Church). Niềm tin chủ yếu của họ là Chúa Giêsu sẽ tái lâm bất chợt và tín đồ phải nghỉ ngơi vào ngày thứ Bảy (BT).
13. Buttermilk: Theo cách làm truyền thống, buttermilk được tạo ra trong quá trình sản xuất bơ. Nó là lượng chất lỏng sau khi vớt phần bơ đặc ra (BT).
14. Mát xa shiatsu là kỹ thuật mát xa của Nhật Bản, kết hợp giữa kỹ thuật xoa bóp cổ truyền Trung Quốc và các nguyên lý y học phương Tây (BT).
15. Chứng nhận Demeter: Từ năm 1927, Demeter là tổ chức chứng nhận cho những sản phẩm Biodynamic tại Đức.
16. Beta carotene: Dạng tiền chất của vitamin A.
17. Resveratrol là một Phytoalexin, chất chống oxy hóa không thuộc nhóm Flaromonoid (BT).
18. Reiki là một trong những phương pháp dưỡng sinh và trị bệnh được bác sĩ người Nhật Mikao Usui sáng lập vào cuối thế kỷ 19 (BT).
19. Dosha: Có ba nguyên tố sinh học luôn luôn biến đổi trong cơ thể. Theo y học Ayurvedic, cơ thể chỉ khỏe mạnh khi có sự cân bằng của ba nguyên tố sinh học hay dosha là Vata, Pitta và Kapha (BT).
20. Người thuộc Pitta là Dosha lửa (BT).
21. Luật nhân quả.
22. Anh giáo: là truyền thống thuộc Cơ đốc giáo do vua Henri VIII (1491 – 1547) của Anh chủ xướng năm 1534 để lập một giáo hội riêng cho nước Anh (BT).
23. Phẫu thuật ngoại cảm hay còn gọi là phẫu thuật tâm linh bắt nguồn từ quần đảo Philippines, được thực hiện thông qua tâm trí và tinh thần của các thầy thuốc. Trong kiểu phẫu thuật này, người thầy thuốc sử dụng tâm trí để tập trung sức mạnh tâm linh thông qua bàn tay truyền vào cơ thể của bệnh nhân. Các thầy thuốc chữa bệnh thường ở trong trạng thái thiền định, sử dụng tâm trí để điều khiển đôi bàn tay của mình. Nhờ vào sức mạnh tâm linh, người thầy thuốc có thể phát hiện ra những phần cơ thể đang ủ bệnh hoặc bệnh đang phát triển và truyền năng lượng tâm linh vào những bộ phận đó. Cho đến nay, kiểu phẫu thuật này vẫn gây nhiều tranh cãi trên thế giới (BT).
24. RM (đồng Ringgit Malaysia).
25. Chứng song thị hay song ảnh (double vision): triệu chứng mà bệnh nhân nhìn thấy hai hình ảnh của một sự vật (BT).
26. Hippocrates (460 - 377 TCN) được xem là người sáng lập ra nền y học hiện đại và cũng được xem là thầy thuốc vĩ đại nhất trong thời đại của ông (BT).
27. Thủy liệu pháp là phương pháp cổ truyền chữa lành vết thương an toàn, không gây đau đớn và không đòi hỏi gì hơn là cho chỗ đau vào nước. Phương pháp này đã được sử dụng từ

thời Ai Cập cổ đại (BT).

28. Kinesiology là một khoa học đa ngành, bao gồm nghiên cứu trong các lĩnh vực giải phẫu học, cơ chế sinh học, sinh lý học, hành vi tâm thần vận động, và các yếu tố xã hội và văn hóa (BT).

29. Liệu pháp oxy là các bài tập làm tăng huyết áp và chuyển hóa đường, giúp cho cơ thể tăng oxy tiêu diệt tế bào ung thư, tăng chỉ số PI (perfusion index – chỉ số đánh giá có tính tương đối của mạch đập) để phục hồi tế bào lành, và để phòng ngừa tế bào thiếu oxy và máu dễ bị bệnh ung thư (BT).

30. Colloidal Silver là dung dịch được sản xuất từ bạc nguyên chất (từ 99,9% đến 99,99% bạc) và nước tinh khiết. Hoàn toàn không có tạp chất gì trong Keo Bạc (không muối, không chất xúc tác...). Khi một tế bào ung thư hấp thu Keo Bạc, vi khuẩn trong nó có nhiều khả năng sẽ bị tiêu diệt và như thế tế bào này sẽ có điều kiện để hoạt động bình thường trở lại. Tuy nhiên, chức năng chính của thuốc Keo Bạc là để hỗ trợ việc tiêu diệt các loại vi khuẩn trong máu (BT).

31. Chụp quang tuyến vú (Mammography) là phương pháp sử dụng liều thấp tia X, độ tương phản cao kết hợp với máy tính để thu được hình ảnh chi tiết của vú (BT).

32. Hội chứng loạn sản tủy (Myelodysplastic Syndromes - MDS) là bệnh trong đó tủy xương không sản xuất ra đủ các tế bào máu khỏe mạnh (BT).

33. Vipassana, nghĩa là thấy sự việc đúng như thật, là một trong những phương pháp thiền cổ xưa nhất tại Ấn Độ. Truyền thống thiền này được truyền dạy tại Ấn Độ hơn 2.500 năm trước đây như là một liệu thuốc chữa trị bệnh chung của nhân loại (BT).

34. Phương pháp chiropractic là phương pháp chữa các bệnh thuộc hệ vận động như: đau cột sống, đau dây thần kinh, đau vai... Thường được áp dụng nhiều với bệnh thoái hóa đĩa đệm, lồi đĩa đệm cột sống cổ và cột sống thắt lưng. Thực chất đây là phương pháp nắn chỉnh cột sống bằng tay dựa vào cơ chế sinh - cơ học của đĩa đệm (BT).